

544

MACBETH

Trauerspiel in fünf Akten

von

WILLIAM SHAKSPEARE

nach FRIEDRICH v. SCHILLER'S

deutscher Bearbeitung

in's Hebräische übertragen

von

Isak Barb.

DRUCK VON ŽUPNIK & KNOLLER DROHOBYCZ

1883

Selbstverlag des Verfassers

Isak Barb Jaroslau.

KAUFMANN
DÁVID
KÖNYVTÁRA

B. 544

אייער האכוואהלגעבארען !

דורך דיא פאָרליענענדע העבראָאישע וויעדערגאבע דער דייט-
שען שיללערישען בעארבייטונג איינעם דער מוסטערהאַפּטעסטען
ווערקע דעם גראָסען בריטישען דראמאטיקערס, שמייכלע איך מיר
דעם העבראָאיש לעזענדעם פובליקום איינע זיינעם בייפאלגעס ווירדיגע
ליטערארישע נאָפּטיטעט געליעפערט צו האַפּען, וויא שאַן דער ריהמ-
ליך בעקאנטע ליטעראט ה' לאנגבאַנק אין זיינעם גוטאכטען (זיי-
טע 75 דיעזעס ווערקעס) צור געניגע דארטהוט .

גלייכוואהל מוסטע איך אים בעוואוסזיין דער אונערשפריעס-
ליכקייט העבראָאישער ארבייטען פֿיר דיאיעניגע וועלכע זיא צו טאגע
פאָרדערן מיך אים פֿאַרהיניין מיט דעם געדאנקען פֿערטרויט מאכען
אויף יעדען מאטעריעללען נוטצען פֿאַללשטאַנדיג רעזיגנירען צו מיסען .
אונד ווינשע בלאָס דורך איינען ענטשפרעכענדען אבזאטן דיא
דרוק-קאסטען דעקען צו קאָננען, וועסוועגען איך'ס וואגע אויך אן
אייער האכוואהלגעבארען איין עקסעמפלאר צו איבערזענדען מיט דער
האַפּליכסטען ביכט, דאס זיא אים אינטערעסע דער העבראָאישען
שפראכע איהר שערפֿליין היעצו בייטראגען מאַגען .

בעליעבען דאהער אייער האַכוואהלגעבארען אים פֿאללע דער
אננאהמע דיעזעס ווערקעס דען פֿרייז נאך $\frac{1}{2}$ אים ענטגעגענגע-
זעטצען פֿאַללע אבער דאז ווערק זעלבסט דעם ה'

אין

געפֿעלליגסט צוקאָממען לאססען צו וואללען .

איך צייכנע מיט האַכאכטונג

יצחק בארב

על ידי הזעצער העוסק במלאכת הקודש. מוה' שמעון
יעקב האס נ"י בן מוה' משה ז"ל מלבוב .

בבית הדפוס

של

זופניק & קנאללער

יודפסו ספרים באותיות מרובע ורש"י כרצון איש
ואיש בתכלית היופי ובמקה השוה. אויך ווערדען אללער
ארט דרוקסארטען פֿיר באַנק-אינסטיטוטע, פֿעראיינע,
גענאָסענשאַפֿטען, קויפֿלייטע, א. ז. וו. עלעגאַנט אונד
קאַרדעקט צו בילליגען פֿרייזען אויסגעפֿיהרט. —

אַדרעסע:

Zupnik & Knoller

BUCHDRUCKEREI

Drohobycz, Galizien.

מקבט

חזות קשה

הבינה גם חקרה המליץ האנגלי

שֶׁקֶסְפִיר

והעתיקה ללשון אשכנז המליץ הנשגב

פְּרִידְרִיךְ פֶּאָן שִׁילֶלֶר

ומאשכנזות לעברית העתקתיה אנכי

יצחק בארב

DRUCK V. ŽUPNIK & KNOLLER IN DROHOBYCZ.

1883.

למזכרת קדש לנשמת הבן יקיר לי בחור כארזים ומלא
רוח חכמה המנוח

אשר לעמל נ"ע

אשר הלך לעולמו בששי לחדש ניסן שנת תרל"ו
בשנת עשרים ושתים לימי חייו

ת נ צ ב ה

זה שבע שנים אשר לקח מחמד עיני ואיננו, ולבי עלי דוי מדי
אזכרנו כי מה טובו ומה נועמו הוא הי' משכיל בעברית ומבין
מדע בלשונות העמים, והוביש תמיד ברוח מבינתו את פני התלמידים
אשר הי' צעיר מהם לימים. בהיותו בן אחת ועשרים שנה הובילוהו
רגליו בבאָריסלאָוו לגור, וגם שם שמעתי ממנו בשורות טובות. אך
פתאום ערבה לי שמחתי כי הביא לי התלגרף הבשורה המרה כי
נחלה ונסע שמה אני וזוגתי תחי' ובבואנו עיר דראָהאָביטש מצאנו
אותו שם על ערש דוי כי מאין רופא בבאָריסלאָוו הובל דראָהאָביטשה
ושמה אוי אוי לי השתפכה נפשו היקרה נגד עינינו. אַז קוננתי
עליו הקינה הזאת בהמגיד. ואף אם לא ערב לי השיר כתבתיה
בדרך שיר לכבודו לזכרון:

דו רַק פֿת צור הַחֲקֵיִשׁ פֿחֶה לְבִי
מִמְהַלּוּמָה פֿזֹאת הלאָ דְרִסִּים נִפְצֶת
אַבן עוד חוֹשֶׁה בְּךָ עוֹדֶה דּוֹפֵק בְּחִבִּי
אַין זֹאת פֿי מִחוּמֶר חֶזֶק מִצֵּר קוֹרֶצֶת

ועתה כאשר נתן אלהים אל לבי להעתיק את הספר הנוכחי אמרתי
זה חסדי האחרון אשר אוכל לעשות עמו כי אציב לו יד בספרי
למען הזכיר שמו, והי' מעט צרי ללבי אשר פצעו מאנו הרפא,
או אז ינשני אלהים עמלי וינחמני מיגוני.

המעתיק

דבר אל הקורא

מאת אלכסנדר הלוי לאנגבאנק

החכם המתרגם ספר הנוכחי בקש ממני לבקר את מלאכתו בשום לב בטרם יביאה לבית הדפוס ולהגיד לו משפטי בלי משוא פנים אם ראויה היא לצאת לאור עולם או תהי כנפל אשת בל הזה שמש. ויהי כאשר בחנתיה בבקורת עיונית במתון וביישוב הדעת מהחל ועד כלה וארא כי השכיל והצלחה בה לכבוד ולתפארת, וכי נעלה היא בערכה מהמון ספרים מתורגמים ממין זה אשר באו בקהל רב בימינו אלה, לא כחדתי ממנו דבר אמת ושכחתי פעלו על פניו, אולם עוד ראיתי ונתון אל לבי לדבר דברים אחרים גם אליך הקורא, שמעני ולבך תשית לדעתי.

מלאכת השיר היא סגולה יקרה מראש מקדמי ארץ ואוצר כל חמדה לכל באי עולם ויושבי תבל, ופעולותיה מתחלקות למינים שונים. המין האחד הוא השיר אשר יסודתו בהרגשת הנפש פנימה הנקרא *Lyrische Poesie* על שם כלי שיר הנודע *Lyra* אשר בלוייתו נהגו היוונים הקדמונים לומר שירים כאלה, והוא מוטבע בטבע האדם באשר הוא אדם להביע הגיוני לבו ורגשי נפשו בדרך שיר כפי אשר תפעמהו רוחו איש איש על פי דרכו תכונתו ומזגו המיוחדים לו. המין השני הוא שיר ספורי המספר בדרך שיר את המקרים והמעשים שנעשו תחת השמש בשנות דור ודור כמו שהיו בהוייתן בעולם העשייה מחוץ לנפש, ויש אשר יבחר לו לנושא ענינו דברים עתיקים שכבר היו לעולמים אשר עשו רושם גדול ויהיו לנס, ונקרא *Epische Poesie*, וכאשר רחבה ונסכה מלאכת המין הזה נשתלשל ממנו ברבות הימים המין השלישי הכי נכבד והוא השיר הדרמטי *Dramatische Poesie* אשר תכליתו להציג לעינינו ענינים ופעולות ומאורעות הרחוקים ממנו במקום ובזמן כאלו הם חיים וקיימים ונראים ונגלים עתה לנכח עינינו עם כל תולדותיהם כלליהם ופרטיהם והסתעפותם מראש ועד סוף, וכל הגופים המתחיים בבחינה מה לאותו ענין או לאותו מאורע בעת שהם נדברים יחדו ושואלים ודורשים ונושאים ונותנים זה עם זה או אחרים מהם עם לבכם ישיהו בינם לבין עצמם מלבם יוציאו

מלים להביע רגשי נפשם ומה הגיע אליהם עם כל הסיבות המניעות לפעול ולעשות או להדול מעשות דבר מן הדברים, וכל העם רואים את הנראה והנשמע ושומעים את הנשמע והנראה ועיניהם לנכח יביטו רחוק מה שהיה.

אֵלֶּה הם שלשת מיני השיר הראשים והעיקרים ומהם נפוצו עוד מינים אחרים למחלקותם אשר אין פה המקום לבארם אהד לאהד למצוא השבון.

והנה אנחנו עם בני ישראל אף כי מימות עולם היו בתוכנו משוררים נפלאים ומליצים מצויינים אשר אצל ד' מרוחו עליהם, ובראשם נביאינו וחזוינו אנשי השם אשר אין על עפר משלם, בכל זאת בסבת הטלטולים ושעבוד הגלויות וביחוד בסבת הרדיפות והתלאות והמצוקות בימי הבינים נתמעטו בינינו הלבבות להבין ולהכיר יקרת מלאכת השיר ודבר גבורות החן ערכה עד שגם רבים מחכמי לב לומדי תורה ושוחרי תושיה יזלזלו ככלי אין הפץ בו ויחשבוה לדבר קל הערך העשוי רק לשעשוע ילדים ואיננו ראוי לבלות בו הזמן לפי דעתם כאשר הארכתי בזה במקום אחר. וגם אחרי כן כאשר קמו בדורות החדשים מימות בן מנחם ואילך (וקצת גם לפני זה) אנשי רוח אשר לבם ראה הרבה חכמה ודעת, ובהפצם להחזיר עטרה ליושנה ולהעיר רוח בני עמם להבין גם ביקר היופי והנועם ככל העמים הנאורים אשר בקרבם הם ויושבים עשו להם מטעמים אף במלאכת השיר וכמו כן החלו לתרגם שירים רבים מעשי גדולי משוררי אשכנז ועמים אחרים הנודעים לתהלה בקרב הארץ, אז היתה עיקר מלאכתם במין הראשון הנזכר למעלה ועל המעט במין השני לדוגמא שירי תפארת לרנה"ן ניר דוד לר' שלום הכהן תפארת התשבי לר' מענדל בר"י שטערן וזכרונם לברכה ורק זעיר שם זעיר שם התעסקו במין השלישי, מהם אשר בראה בראו מעצמם הם עשוה ויכוננוה כמו ר' יוסף האפרתי מטראפלאוויטץ בספרו מליכת שאול ר"ש הכהן במחברתו נבות היוזרעאלי הנדפסת בספר מטעי קדם ור' משה קוניץ בספרו בית רבי ועוד אחרים מהם שתרגמו חבורי משוררי העמים ללשונותם לדוגמא הספר הקטן עקדת יצחק לר' אליהו ברדה יוניאר חברו בעצם וראשונה המשורר האיטלקי מעטאזטאזיא, והספרים גמול עתליה לר' דוד פראנקו מינדים ושארית יהודה להרב הגדול שיר ז"ל מתורגמים הם מלשון

צרפת והמשורר הנודע ראסין הוא ילדו, גם המשורר מה"ל עשה כדמותו בצלמם על פי דרכו המיוחדת ויקרא לראשון גזע ישי ולשני שלום אסתר, אך אלה ואלה לא בחרו להם רק ענין אשר יסודתו בספרי הקדש או בקורות ישראל ומתאים עם הלך-נפש האיש הישראלי והגות לבו (הספר מגדול עזו לרמח"ל ז"ל יוצא מן הכלל) וכל זמורת זר מנעו מכרם שפת עבר. כה עשו כלם וכה משפטם כל הימים.

אורם עתה בזמן האחרון פרצה מלאכת התרגום במאד מאד ואין לך כל דבר וכל ענין אשר לא נסו רבים את כהם להביא בגבולנו, ונחלקו חכמי ישראל וסופריו אם כשר הדבר הלזה לפי רוח עמנו ולפי דרכי לשוננו אם לא, הללו אוסרין והללו מתירין הללו פוסלין והללו מכשירין, ואני לא להכריע בזה באתי, אמנם על זאת אעירך כי הספר הנוכחי אשר אנחנו עסוקים בו הנוסד על אנדה מקובלת אצל עם השושלנדים תרגמוו לרשון עבר הוא מלאכה גדולה וכבדה, וזכורני כי בימי בהרותי בהיותי כבן שבע עשרה שנה נסיתי גם אני את כחי לתרגמו מאשר מצא חן בעיני עד מאד אף כבר תרגמתי כמה מחזות אשר נאבדו ממני בארך הזמן, אכן אחרו רואי כי עמל רב הוא וקשה כקריעת ים סוף סבותי אני ליאש את לבי מן המלאכה ומשכתי ידי ממנה.

על כן בכל פנים עלינו לשבח להחכם המתרגם אשר עשה מלאכתו באמינה ובשוב טעם ודעת והראה בכמה מקומות אומנות גדולה במלאכת התרגום ובכלל הלשון טוב ויפה ומתוקן ומקובל כראוי, והמשכילים יבינו ויתענגו על פעלו כי ברכה בו. ובזה תמו דברי ואתה הקורא שלום.

יארסלווא בחדש סיון שנת התרג"ס למנינו

אלכסנדר הלוי לאנגבאנק

ראשית מדים

הספר הזה אשר אנכי נותן לפניך הקורא את העתקתו, יסודתו באגדה הושמה בפי עם שוטלנד, כי מקבט שר הצבא גבור וגושע, גדול מאוד בעיני המלך ובעיני העם, נתעה בשוא ובתרמית המכשפות אשר הוליכוהו שולה, לרצוח אדוניו ולמלוך תחתיו, את פרשת גדולתו ורציחתו ומה הגיע אליו תראה בספר. באגדה היא ירה אבן פינתו למבנה המודות המליץ הנעלה שעקספיר הוא כתב את ספרו זה בתוך שאר ספריו הרבים בשפת אנגלי, וכלם נעתקו לשפת אישכנו ממעתיקים שונים. אך את הספר הזה חמד המליץ הנשגב פריערריך פאן שיללער להעתקתו הכי נכבדה מכל ההעתקות שנעשו מהספר הזה כי הוא נתן עוד מהוד מליצתו עליו, וייפהו בעדי עדיים, ויספחהו אל ספריו היקרים, ואנכי העתקתיהו מהעתקת שיללער.

והנה לא באתי לשבח ולפאר לפניך את הספר הזה, אף לא להתפאר במלאכת העתקתו, כי אם עינים לך הלא תראה, ואם לב לך הלא תבין, אך אחת אשר אלצתני לדבר אליך דבר בטרם תשים עיניך בספר:

הנה ספרים כאלה אשר התעתדו בלשונות החיות לבמות תיאטראות יעבירו לפנינו את המדברים את העושים והנעשים בהם, ויציגו לפנינו צורת מעשיהם ואותם תכונתם מוצאם ומוכאם ומה הגיע אליהם, כאלו עוד כחיים חיותם. בקוצר מלים: המליץ יברא עולם הדמיון בדמות עולם ההוייה. והנה בעולם ההוייה ידבר חד עם אחר על אודות דברים אשר נודע להם לבדם, ואין לזר אתם, ושאר השומעים אשר לא אליהם יערכו מלים, לא ידעו על מה נסבואופני מדברותם, וזולתי מה שיגונב להם דבר מתוך הענין זעיר שם זעיר שם, ויש אשר תהיה להם הזות הכל כדברי הספר החתום, והי ראוי שיהי כמשפט הזה גם בעולם הדמיון למען השוות הצורה אל המצוייה, אפס שהמליץ ישים דבריו בפי מדבריו, באופן אשר מסוף המעשה נכרת המחשבה תחלה, והקוראים והשומעים אחת לאחת ימצאו חשבון ועל שרשי דבר יתחקו. - והנה ידעתי גם אני את אהב"י, כי על המת אפס הוא להוחל ולראות אחרית דבר, עוד טרם יקראו ולבם חפץ לדעת כל שרש דבר, לכן ראיתי להעירך קורא יקר! אם איש

אשר רוח כך הנך, אל תבהל ברוחך והיה מתון, ואם לא תדע כרגע את מגמת הדבר, כתר נא זעיר, וקרא שתיים שלש מחוות ונבעו לך מצפוניו. — עוד דבר לי אליכם קוראים יקרים! הן לא נכחד מכם, כי אם העברי ידפיס את ספרו עת ספור היא לו, כי הניה מעותיו על קרן הצבי, ומה גם איש כמוני האסור בזקי המלומדות ולא אוכל צאת ובא. ע"כ בקשתי שמוחה לפניכם יודעי ומכירי, ואוהבי השפה העבריה, ועל כלם התלמודים אשר טפחתי ורביתי זה שלשים וארבע שנה, ואשר כחי בהם כליתי, והוריהם, כי יואילו לסמכני להיות לי מעירם לעזור והיה להם לזכרון מאת מורם.

המעתיק

שמות המדברים

דוֹנְקָן .	מֶרֶךְ שׁוּמְלַנְד
מֶלְקוֹקֶם .	בְּנֵי
דוֹנְדְּבִין .	
מֶקְבֵּט .	שְׂרֵי צַבָּאִי
בְּנֵקוּ	
מֶקְדוּחַ .	שׁוּמְלַנְד
רוֹסָא .	
לְנוֹקֶם .	
אַנְגוּס .	
פֶּלְאַנְצָא .	בֶּן בְּנֵקוּ

דוֹנְדְּבִין . שֶׁר צַבָּא פְּרִיטְנִיה
 בְּנֵי
 סִיטְן . מִשְׂרַת מֶקְבֵּט
 רוֹסָא
 שׁוֹעֵר .
 זְקוּן
 שְׁלֶשֶׁה רוֹצְחִים .
 הַגְּבִירָה . אִשֶׁת מֶקְבֵּט
 סוֹכְנֵתָה

אַגְרַת בֵּת מַחְלַת וּשְׁלֶשֶׁת הַמְכַשְׁפוֹת
 שְׂרִים שְׁלִישִׁים אַנְשֵׁי מַלְחָמָה
 רוּחַ בְּנֵקוּ וְהוֹזִינּוֹת אַחֲרֵים

המערכה הראשונה

ערבה

מחזה א'

רעמים וברקים שלש המכשפות עולות

המכשפה הא'

מתי נשוב נפגש בפעם בפעם.

בזרם מטר בברק או בסתר רעם?

המכשפה הב'

לעת אשר תשתוק תשוואת המלחמה.

והמנצח יצא מקרב ביד רמה.

המכשפה הג'

ובכן עוד במרם שדיוס יפוח.

נועד אל אשר יהי הרוח.

המכשפה הא'

ואן איפה ניקר?

המכשפה הב'

שם על הכפר.

המכשפה הג'

שם ישיב מקבט את צבא המלחמה.

ואל בשרה טובה נבואה לו שמה.

המכשפה הא'

אבל חמת הגברת עלינו תעל.

אם במו מקסם כזב ובמעור מער.

נפיר גבור תיר למשוואות נצח.

וגשיאנו לעזן חמא אשמת רצח.

המכשפה הג'

לבצע או קחדזך אך בידו הנהו.

אכן הוא מאשר לכן נשנאהו.

המכשפה הב'

אם לא ידע לו קנצור את לבתו.

יִפִּיר הָעֲזָאוֹר בְּשִׁבְטֵי עֲבָרְתוֹ .

המכשפה הג'

נִחְנוּ הַזֶּרַע הַזֶּרַע בְּלֵב נְפִיִצָה .

וּבִיד הָאָדָם לְשִׁשְׁגַּת הַנְּצִיחָה .

המכשפה הא'

הִנְהוּ בֶן חֵיד וְהוֹרֵךְ בְּתַמְתּוֹ .

וַיְמַה נְרֻדוֹף לוֹ לְדַבֵּא אֶת חֵיתוֹ

המכשפה הב' והג'

עַת יִשְׁרֵי דְרָךְ יִפְתּוּ יְדָחוּ .

אִז אֵלֵי שְׂאוֹל יְרוֹנוּ אֵף יִשְׁמְחוּ (רעם וברק)

המכשפה הא'

אֲשַׁמְעָה קוֹל קוֹרָא !

המכשפה הב'

הִנּוּ קוֹל הַמִּזְרָה !

שִׁלְשֶׁתָּן יַחַד

אֲשַׁמְדָּאֵי קוֹרָא ! הִנְנוּ הִנְנוּ !

חֲלִיפוֹת יִרְאוּ גֶשֶׁם וְטוֹהַר .

זוֹהַר יְהִי לְמָאוֹס וּמָאוֹס לְזוֹהַר ,

הִבֵּה בְּנַפְי רִיחַ נְשִׁים רְכוּבֵנוּ ! (נעלמות ברעם וברק)

מחזה ב'

המלך מלקולם דונלבין מתים פוגשים בפרש נפצע מובל

משני אנשי מלחמה

המלך

הֵן פֹּה פֶּרֶשׁ מוֹבֵל מִן הַמַּעַרְכָּה .

תִּצְאוֹת הַקָּרֵב מִפִּי עֵתָה נִשְׁמָעָה .

מלקולם

הִנּוּ הַפֶּרֶשׁ עֵתָה אֲבִירָנוּ .

אֲשֶׁר מִקְרוֹב מִיַּד צָר מְלֻטְנֵי ;

בְּרוּךְ בּוֹאֵךְ אִישׁ לְחַם עֲמִיתֵי .

הוֹאִילָה נָא וְהוֹדִיעָה אֶת הַמֶּלֶךְ .

מִה הָיָה דְבַר הַקָּרֵב עֵת עֹבְתָהּוּ .

הפרש

הִנֵּה וְהִנֵּה בְּנוֹד הַקִּנְיָה הַתְּנוּדָד .

מִבְּלֵי הַדֹּעַ אֵיכָה יִפּוֹל דְבַר .

כִּהַתְּנִירוֹת שְׁנֵי שׁוֹחִים זֶה אֶת זֶה חוֹבְקִים .

וְלִמְדוֹד כַּח יָדָם יַחְדָּיו נֶאֱבָקִים .

מִקְדוֹנֵג אִישׁ חֲמוֹת הַמֶּר וְהַנְּמָהָר .

- הָיוֹת מֵרִים יָד בְּמִלְךָ לֹא נֶאֱוָה -

הַבֵּיא עָלֶיךָ מִמְעַרְבָּה אֶת חֵיל .

צְבָאוֹת גְּדוּדֵי הַקָּרְנִים וְהַגְּלוּגְלָסִים .

כִּפְרִיץ מִים פָּרִץ מִעַרְכוֹתֵינוּ .

אֶת כָּל רֶמֶס מִבְּלֵי עֲמוֹד אִישׁ נִגְדוֹ .

כִּבְר נֹאֵשׁ אֲמָרְנוּ . עַד כִּי בָא מִקְבַּט .

שׁוֹר צְבָאָךְ הָאֲמִיץ בְּגִבּוֹרִים .

וּמִבְּעַד לַתְּשׁוּאוֹת הַמְּלָחָמָה .

פָּנָה לוֹ דָרֶךְ בְּחֶרְבּוֹ עַד הַמּוֹרֵד .

וְהַתְּנַר בּוֹ פְּנִים בְּפְנִים בְּחֲמַת קָרִי .

וְלֹא מָשׁ עַד מִקְדָּקְדוֹ וְעַד זְקֵנוֹ שְׁסָעוּ .

וְאֶת רֹאשׁ הַבְּבִיעֵל לְאוֹת קִבְּנֵי מָרִי .

קִנְגַד עֵינֵי בָלְנוּ עַל גַּם תִּקְעוּ !

המלך

הָאֵחַ דוּדֵי הָאֲצִיל גִּבּוֹר הַחֵיל !

הפרש

אוֹדֵם כְּמוֹ מִקְצֵה הַשָּׁמַיִם אֲשֶׁר .

מִשָּׁם יַחַד הַשָּׁמֶשׁ לְרוּיִן אֲרָחוּ .

גַּם סַעַר מִשְׁבֵּר אֲנִיּוֹת וְתַנְשָׂא .

בֶּן מַחִיק הַיְשׁוּעָה זֹוּעָה פִּרְצָה .

שִׁמְעָה מִלֶּךְ רַב וְהַתְּמִיּה תְּמוּהָ .

כִּמְעַט שְׁפָנוּ הַקָּרְנִים לָנוּ עֶרְפָּה .

וְנָהִין אֲנַחְנוּ לְרֹדֶף אַחֲרֵינוּ .
וְהִנֵּה סֹנֵה מוֹשֵׁל אֶרֶץ נֹרְוֹגִין .
הִגִּיעַ בְּחֵיד חֲדָשׁ וּבְנֶשֶׁק מְמוֹרֵט .
לְחֲדָשׁ פָּנֵי הַמְּלַחְמָה כְּבָרְאִשׁוֹנָה .
הַמֶּלֶךְ
הַהֲחֵרִידָה זֹאת אֶת שְׂרֵי צְבָאוֹתֵי
מִקְבֵּט וּבְנֵחוּ ?

הַפֶּרֶשׁ
אָמְנָם בֵּן ! כְּדָרוּרִים
יִחְרִידוּ הַנֶּשֶׁר וְעִפְרוּם הַכְּפִיר .
בְּטָרֶם מָחוּ מִמִּצַּח זִיעַת הַקָּרֵב
הָרֵאשׁוֹן, נִסּוּ כַּחַם בְּקָרֵב חֲדָשׁ .
וּבְכּוֹבֵד מְלַחְמָה אֶת שְׂנֵי הַמַּחֲנוֹת
עֹזְבֵתִי מִבְּלֵי דַעַת אַחֲרִית דָּבָר .
נִפְשֵׁי עֵיפָה, וּפְצָעֵי דוֹרְשִׁים תִּעְקֶה .

הַמֶּלֶךְ
תִּפְאַרְתְּךָ הֵמָּה יְקִירֵי כֶּמוֹ מְקִיָּה .
מִהָרוּ הָרוּסָא ! מִי שֵׁם הוֹלֵךְ וְקָרֵב ?
מַחֲזֵה שְׁלִישֵׁי
הַקּוֹדֵמִים רוּסָא וְלוֹנְקָס .

דוֹנְלֵבִין
הֲלֹא זֶה הָאֶצִּיל תִּיקֵר רוּסָא .
מִלְקוֹלִם
וְעֵדִיצְתוֹ מַה מְאֹד מַעֲיִנִיו תִּבְרִיק .
כִּכָּה יִשְׁקוּף אֵף אֲשֶׁר גְּדֻלוֹת יִבְשֶׁר .

רוּסָא
הֲאֵל יִתְּנָה וְיַחַנְקָה לְעַד מִלְכֵי !

הַמֶּלֶךְ
אִי מִזֶּה תָּבֵא אֶצִּיר נִכְבָּד וְיִיקֵר ?
רוּסָא

מִן סִיף מִדְּבִי שְׂמָה דְגִלֵי נֹרְוֹגִין

אֲשֶׁר מִקְרֹב רוּמָה הִתְנַסְסוּ ,
עָתָה לִפְנֵי תִקְפֶּדָה לְאֶרֶץ שְׁחוּ .
מֶלֶךְ סוּנָה אֲשֶׁר הָאֲצִיר קְדוֹר
הַבּוֹזָה אָדָה וַיִּמְסַר בְּרִית , הִיָּה
זְרוּעַ לוֹ וְהִחְזִיק אֶת יָדוֹ בְּסִתֵּר ,
שָׁמַר הִרְגַע אֲשֶׁר אֲרִיצְנוּ זֹאת
פְּרוּעָה וּפְצוּמָה מְרִיב הָאֲזָרְחִים ,
וַיַּחְרִיד פִּתְאוּם אֶת חִיקָה הָעֵפָה !
כְּבֵד הִיָּה הַקָּרֵב , עַד לְאַחֲרוֹנָה
מִקְבֵּט בּוֹזֵעַ עֲזוֹ וְאִמְץ לְבוֹ ,
אֶת גְּאוֹן הַנּוֹרְמָנִים הִשַּׁח לְאֶרֶץ ,
קִנְצִי לְמַלְכִים הַנִּצְחוֹן לָנוּ הוּא .

המלך

מֵהוֹלֵל שֵׁם ד' הָאֵד לְמוֹשְׁעוֹת .

רוסא

עָתָה יַחֲקֶה סוּנָה פְּנִיָּה לְשָׂרוֹם ,
אֲבָן אֲנַחְנוּ אִיָּה תַת קְבוֹר חֲקָלָיו ,
מֵאֲנוּ , עַד שֶׁקַּל מֵאֵת אָדָה בְּסָפָה ,
עַל הָאִי סִנְקַט קוֹלוֹמְבוּס אֵד גְּנוּףָה .

המלך

אֵל יוֹסִיף בּוֹזָה אָדָה זֶה , הָאֲצִיל ,
קְדוֹר , לְהַתְעוֹלֵל בְּאִמּוֹנַתְנוּ בּוֹ ,
לֶךְ חִגַּד לוֹ כִּי מוֹת עָלָיו גַּחְרִץ ,
וּבִשֶׁר אֶת מִקְבֵּט כִּי בְשֵׁם הַכְּבוֹד ,
קְדוֹר הוּא יְכוּנָה .

רוסא

שׁוֹמֵעַ אֲנִכִּי !

המלך

בְּכְבוֹדוֹ יִתְיַמַּר מִקְבֵּט יְקַר הָרוּחַ . (הוֹלְכִים)

כבר

מחזה ד'

שלש המכשפות נפגשו

המכשפה הא'

הגדולות פִּעְקֵת סִפְרֵי נָא אַחֹתַי !

המכשפה הב'

אֲנִיּוֹת בְּלֵב יָם בְּסוּפֵה הַדִּיחוֹתַי

המכשפה הג' אל הא'

וְאַתְּ מָה אַחֹתַי ?

המכשפה הא'

דִּיג רְאִיתִי עָנִי וְלִבּוֹשׁ קָרְעִים .

בְּשִׁפְתַי רִנָּנוֹת יִתְקַן סִירַת הַדּוּגָה ,

וְכִמּוֹ יִרְכּוֹשׁ לֹא כֹל הוֹן יִקָּר וְנָעִים .

יַעֲבֹד עֲבוֹדָתוֹ בְּלִי עָצָב וְתוּגָה .

וְתָמִיד כֹּל הַיּוֹם גִּילַת וְרִגְן יָרֵב .

וְיִרְגֵן בְּשִׁירוֹ מוֹצֵא בְּקָר וְעָרֵב .

לְעִלְיָצַת הָאָבוֹן הַיֵּטֵב דִּי חָרָה .

וּבְפִיּוֹר נִשְׁבַּעְתִּי לְהִבִּיא עָדָיו צָרָה .

וַיְהִי הַיּוֹם וְהַדִּיג פּוֹרֵשׁ הַרְשֵׁת ,

וְאִמְצִיאֵהוּ מִמְּמוֹן זָהָב פְּרוּוֹם ,

בְּמִקְמוֹרַת מָה מְאוֹד הַבְּרִיק הַעֲשֵׂת .

עַד בְּמַעַט עוֹר לֹא אֶת הַעֵינַיִם ,

וַיֵּאֱסֹף הַבֵּיתָה אֶת הַמְּכֻשְׁלָה ,

וְרִנָּנְתוֹ נֶאֱלָמָה לְעַד חֲדָלָה .

שתי המכשפות

וַיֵּאֱסֹף הַבֵּיתָה אֶת הַמְּכֻשְׁלָה ,

וְרִנָּנְתוֹ נֶאֱלָמָה לְעַד חֲדָלָה .

המכשלה הא'

וַיִּקַּח בְּגַעַר מְשֻׁחַח בְּדַרְפֵי קִבּוֹ ,

וַיַּרְדּוּף אַחֲרָי כֹּל הַנְּעֻנְגֵי בָשָׂר .

וַיַּעֲנֵג בָּרַב כָּל כְּמֹלֶךְ בְּמַסְבוֹ .
וּמִתְאַוֹת לְבוֹ דָּבָר לֹא חָסֵר .
וְהַהוֹן הָאֵקֹב עָשָׂה לוֹ כְּנָפַיִם .
בְּנִשְׂרֵי יַגְבִּיהַ עוֹף הַשָּׁמַיִם .

בְּזֹהֵב כְּשָׁפִים מְצֵא הַפְתִּי נַחַת .
מִבְּלֵי דַעַת כִּי הוּא קִנְיֵן הַשְּׁחַת .
שְׁתֵּי הַמְכַשְׁפוֹת

בְּזֹהֵב כְּשָׁפִים מְצֵא הַפְתִּי נַחַת .
מִבְּלֵי דַעַת כִּי הוּא קִנְיֵן הַשְּׁחַת .
הַמְכַשְׁפָּה הָא'

וּכְאֲשֶׁר מִחֶסֶד וּמְצוּק אֲדִיו סָרוּ .
כָּל מִתְרוֹעַע מִחֲלִיק פֶּה הַתְּנַבֵּר .
פֶּס מוֹשֵׁף חֶסֶד וּמְרַעִיו גָּמְרוּ .
אִז סָרָה בְּשִׁתּוֹ וּלְשִׁטָּן הַתְּמַכֵּר .
וַיֵּאוֹת לְתַת לוֹ יָדוֹ וּלְקַבּוֹ .

וּכְשֹׁדֵד בְּאַרְצֵי לְחָמֶם וְבֵא .
וּכְעֶבְרֵי בַיּוֹם עַל נַחַר הַמַּיִם .
מְקוֹם מְכַמֵּן הַזֹּהֵב בְּמְכַמְרָתוֹ עָדָה .
רְאִיתִיו נֹצֵב שְׂמָה חוֹר דְּחַיִּים .
וּבְמִרְרוֹת יִשָּׂא נְהוּ וַיִּלְלָה .

”אָהָה!” קָרָא” הַכְּרַע הַכְּרַעַתִּינִי .
”וּבְעוֹכְרֵי הָיִית אֶת נִיקְסָה *] סוֹרֶרֶת .
”נִתְּתָ לִי סְגוּלָה אַחֲרַיִךְ מִשְׁכְּתִינִי .
וַיִּצְלַל בְּנִבְכֵי מְצוּלָה פְּעוֹפֶרֶת !

שְׁתֵּי הַמְכַשְׁפוֹת
מִשְׁכְּתִינִי אַחֲרַיִךְ בְּתַתֶּךָ לִי סְגוּלָה .
וַיִּצְלַל פְּעוֹפֶרֶת בְּנִבְכֵי מְצוּלָה !

[*] שֵׁד בְּתַמוּנַת אִשָּׁה הַמוֹשַׁכֶּת בְּנֵי אָדָם אֶל הַמַּיִם]

המכשפה הא'

קוד תף ! קול תף ! מקבט בא !
שלשתן (אחוות יד ורוקדות במעגל)

יד אל יר אחיות .
שטות הרים וגאיות .
בארץ ובימים .
בנהרות ואגמים .
סבוב סבוב אחותי .
שליש על אדתי .
ובגלגלך בהנה .
ועוד שליש כפינה .
והיו תשע פעמים .
דום ! פרו תקסמים .

מחזה ה'

מקבט בנקו שלש המכשפות

מקבט

יום צח וסחי גם יחד כיום הזה .
מעודי עד היום עוד לא ראיתי .

בנקו

הרב עוד הדרף לבא פרוסה ?
"ראה נא מי אלה פה , מה לבן שערן !
מה גבהה קומתן ונורא מראיהן .
אל דרי ארץ , דמותן לא נשתנה ;
ובכל זאת רגליהן עמדות עדיה .
היש נשמה באפסן ? ואם יערוב אדם
את לבו לשאול אתכן שאלת מאומה ?
רואה אנכי כי בנתן את דברי .
בשימכן אשה את אצבעה הקצר
על שפתיה הפלות והמבקעות .

כִּמּוֹ נָשִׁים תִּרְאֶינָה לְעֵינַיִם ,
אָבֵן דְּמוּת פָּנָי גָּבֵר אֲשֶׁר לְכַנָּה ,
יִמְנְעֵנִי מִתַּת אֶתְכֶן בְּאֵלֶּה .

מקבט

דְּבַרְנָה אִם הִגָּה בְּפִיִּךְ , מִי אֵתָּן ?

המכשפה הא'

אֲשֶׁרִיךְ מִקְבֵּט ! אֲשֶׁרִיךְ שֶׁר גְּדָמִים !

המכשפה הב'

אֲשֶׁרִיךְ מִקְבֵּט ! אֲשֶׁרִיךְ שֶׁר קְדוּדֹר !

המכשפה הג'

אֲשֶׁרִיךְ שֶׁר מִקְבֵּט הָעֵתִיד לְמִדּוּךְ !

בנקו אל מקבט

מֶה לָּךְ בִּי תַחֲדֵי . בִּי תִרְעַד לְאַחֹר .

מִפָּנָי בְּשׁוֹרָה כּוֹזֵאת תִּנְעַם לְאוֹן ?

אל המכשפות

בְּשֵׁם אֵל אֲמַת קוֹשֵׁט דְּבַר אֲמַת הַגְּדָנָה ,

אִם רוּחוֹת אִו בְּשָׂרִים בְּמִרְאֵיִךְ הַנֶּכֶן ?

אֵת רְעִי כְבוֹד שְׂמוֹ הִחְדַּשׁ בְּשִׁרְתָּן ,

וְכִי קִוּוּם יָבֵא הוֹד מַלְכוּת עָלָיו יְשׁוּה .

אָבֵן אֵלֵי לֹא דְבַרְתָּן כִּד מְאוּמָה .

אִם קְהִיגִיד מִרְאֵשִׁית אַחֲרִית תּוֹכְלָנָה .

אִיזָה מְזַרְע הָעֵת יִפְרַח אִו יִבֵּשׁ .

אִז אֵלֵי דְבַרְנָה , לְאִישׁ אֲשֶׁר לְחַסְדֶּךָן

לֹא יִיחַל , וּמִזְעַפְכֶן לֹא יַחַת .

המכשפה הא'

שְׁלוֹם !

המכשפה הב'

שְׁלוֹם !

המכשפה הג'

שְׁלוֹם !

המכשפה הא'

מאוד לא תגדל , אוֹלָם גְדוֹר מִמְקַבֵּט .

המכשפה הב'

מאוד לא תאָשֶׁר , אוֹלָם מֵאֲשֶׁר מְמַנּוּ .

המכשפה הג'

מלוֹךְ לֹא תִמְלֹךְ , אָבֵל מְדַכֵּים תוֹדִיד .

לִבְנֵי אֲשֶׁרֶי שְׁנִיכֶם מְקַבֵּט וּבִנְקוּ !

המכשפה הא'

אֲשֶׁרֶיכֶם מְקַבֵּט וּבִנְקוּ אֲשֶׁרֶיכֶם !

מקבט

אֲחֵרֵי נָשִׁי מוֹפֵת ! אַל תַּעֲצוֹרְנָה בְּמַדִּים !

יִדְעַתִּי כִּי לְרַגְלֵי מוֹת זִינְלָם אָבִי

כִּי מֵת אָמֵשׁ , אֵת שְׁמוֹ גְדָמִים נִחַקְתִּי

הַגַּם אֲצִיד קְדוֹדֹר ? זֹאת פְּלִיאָה מְנִי .

הֲלֹא הָאֲצִיד קְדוֹדֹר חַי הַנְּהוּ ,

יִשְׁבִּיל וְנִשְׂא וְגִבָּה וּבִידוֹ טוֹבוֹ ,

גַּם כִּי אֲמִלּוֹךְ בְּמוֹהוֹ לֹא יֵאֱמָן ,

כִּי לְמֶלֶךְ דּוֹנְקָן חַיִּים שְׁנֵי בָּנִים .

מֵאִיִן דָּעָה פְּלִיאָה זֹאת לְקִבְּנָה ?

וּמִדַּע בְּצַחֲיָחָה זֹאת תַּעֲצוֹרְנָה

בְּבִשׂוֹרוֹת פְּאָרָה אֵת מִסְעֵנִי ?

הַגְּדָנָה מִשְׁבִּיעַ אֲנִי אוֹתְכֶנָה , (המכשפות נעלמות)

בנקו

גַּם הָאֲדָמָה תַּעֲלֶה אֲבַעֲבַעוֹת

בְּמַיִם , וְהֵן הִנֵּה אֲשֶׁר רְאִינוּ .

אִיִּה אִיפֹה חָדְפוּ קָמוּ ?

מקבט

קְרוּחַ !

אֵלֶּה אֲשֶׁר גְּדָמוֹ בְּגוֹיּוֹת לָנוּ ,

כִּמוֹ רוּחַ שְׁפָתַיִם גָּמְסוּ לָמוּ ,

לו הזאילו ותשבנה עֵדן פֶּה !

בנקו

האֵל נִכּוֹן הָיוּ נִכַּח פְּנֵינוּ

הַיְצוּרִים הָאֵל אֲשֶׁר בָּם נְשִׁיחַ ?

או שָׁרֵשׁ רוּשׁ מִסִּיר דָּבֵב אֶכְלֵנוּ ?

מקבט

עַל בְּנֵיךָ בִּי יִמְלֹכוּ נִפְאוּ .

בנקו

וְעַדְיָה בִּי תִמְלֹךְ אֶתָּה הַגִּידוּ .

מקבט

וְאֵף גַּם בִּי אֶצִּיל קְוֹדוֹר אֱהִי , הֲלֵא ?

בנקו

בֶּן הוּא אָבֵל רֵאָה מִי זֶה יְבֹא שָׁמָּה ?

מחזה ששי

הקודמים רוסיא ואנגוס

רוסא

מִקְבֵּט נֶאֱדָר בְּתַהֲלוֹת ! שִׁמְעַנְי בְּבוֹרוֹת

יִשַׁע יְמִינֶךָ עַד אֶזֶן הַמְּלֶךְ בָּא

אֵיךְ הַמּוֹרְדִים הִנְסֵתִי , וְאֵת מִקְדוֹנִי

הֵעִזוּ וְהֵאֵיוּם לְפִי הָרֵב חֲלֹשֶׁת .

בְּעֵזוֹ אֶיֶן נִפְלְאוֹתֶיךָ אֵדָה אֵל מְרוֹם ^ק

תִּפְאֶרֶת אָדָם בְּעֵינָיו כְּבֹד הִגַּעְתִּי .

וְמָה הוֹסִיף עוֹד לְהַבִּיעַ תְּהַלְתֶּךָ .

בְּשִׁמְעוֹ הַגְּדֹלוֹת מֵאֵלֶּה פַעֲדָתִי .

בְּדַחֲמָךְ אֵת הַנְּזוּרִים מְרִי נִפְשׁ !

וְתֵהִי לְמוֹשִׁיעַ לְאֶרֶץ מוֹלֶדְתֶּךָ

וּכְמוֹ פִּיסַת מַהְלֹמוֹת אֲבֵנֵי בְּרֶד ,

שְׁמוּעָה אֵל שְׁמוּעָה בָּאָה , אִשָּׁה רְעוּתָה

עֲמוּסָה נִטַּל תִּפְאֶרֶת עֵדָה .

לְהַרְיֵק תְּהַלְתֶּךָ בְּאֵזְנוֹ הַמִּשְׁתָּאָה*

אנגוס

נַחֲנוּ שְׁלַחְנוּ לְהַבִּיא תוֹדָתוֹ קָךְ .
וּלְהַקְרִיבָךְ כְּמוֹ נְגִיד לִפְנֵי כְבוֹדוֹ .
לֹא לְהַשִּׁיב לָךְ גְּמוּלָךְ כְּמַעֲשֵׂה יְדִיךָ .

רוסא

קְעַרְבוֹן קֶבֶד עַל כֶּד הַכְּבוֹד הַרְבֵּה
אֲשֶׁר הוּא חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת לָךְ צְוֶה לָנוּ
לְבָרְכֶךָ . בְּשֵׁם הַכְּבוֹד אֲצִיל קוֹדוֹר .
וּבַתוֹר הַמַּעֲלָה הַזֶּה הִיָּה מְבוֹרָךְ .
קוֹדוֹר הַמְּסוֹאֵר כִּי זֶה שֵׁם כְּבוֹדְךָ !

בנקו בפ"ע

הַאֲמָנָם הַעֲזוֹאזֵאֵר אָמֵת יְדַבֵּר ?

מקבט

הַאֲצִיל קוֹדוֹר בְּחַיִּים חַיְתוֹ .
וּמִדּוֹעַ עָדִי שְׂאוּר תַּעֲדוּנִי ?

רוסא

הִהְיָה אֲצִיל קִפְנֵי יוֹם חַי עֵדֶן .
וְאוּלָּם רַק עַד יַעֲשֶׂה בּוֹ מִשְׁפָּט דָּם .
אִם לְהַנְזַרְמָן אוֹ לְהַמּוֹרְדִים נָתַן יָד .
אוֹ אִם אֶת שְׁנֵיהֶם גַּם יַחַד הִתְקַשֵּׁר .
לְאֶבְדֵן אֶרֶץ מוֹלְדָתוֹ . לֹא יִדְעָתִי .
זֶה בְּרוּר כִּי מֵעַל אֲשֶׁר נִמְצָא בּוֹ .
וּכְמוֹ פִּיּוֹ הַתּוֹדָה אוֹתוֹ הִכְרִיעַ .

מקבט (בפ"ע)

גְּדָמִים וְגַם אֲצִיר קוֹדוֹר ! וְהַעֲזֵלָה עַד
בְּלִם עוֹד חֲדָל ! — תוֹדָה לְכֶם שָׂרִים !

* העברי מיחס ההתפעלויות לכלי החושים : און
מליץ תבחן . און שמעה ותאשרני

אל בנקו

הלא תיחל עתה לראות בנִיךָ
יושבים בסאות למרוכה , פי בן הפה
גבא אשר אציל קודור נתנני .

בנקו

לו כדברך יהי פי עתה הלא
על נקקה השא השיאך לבך .
לשבות את קודור ודבקש מרוכה -

גפראות אלה ממנו ולא נדע
ויש אשר אלי שאור שמחי לאד אנוש
גם בדבר קשט לשחת ופתונו ;
ודבר מצער אין רעי פרי ישוה למו .
דהשיאנו לעזון פלדי מורה מאוד ,
ולאחרית אכזריה מרבה מהביל .

אל רוסא ואנגוס

איה המלך ?

אנגוס

דרך הנה פניו !

מקבש בפ"ע

שני אמרי קסם פתמם כבר באו .
פתח תקוה לשלישי הכי נכבד ! -
תודה לכם שרים ! - החזות הזאת
לא תוכל היות רעה - אף לא טובה .
אם רעה היא , מדוע בדבר אמת
החלה ? הן אציל קודור הנני !
ואם טובה הנה , מה זה ופתני
וירחיב את נפשי לגסות דבר איום .
אשר לזכרו סמר בשרי אף לבי
המוצק כמו ברזל יתר ממקומו ?
גם המעשה איננו איום פכה .

כְּמוֹ הַגִּיזוֹן הַלֵּב הַמִּתְחַדְחֵל בְּקַרְבִּי .
סָמַל הַרְצָח הַמֵּרְחֵף עַד רוּחִי .
יְעוֹרֵר וְיִרְעִישׁ בְּחֻזְקַת הַיָּד כָּל קַרְבִּי .
עַד שְׁאֵר מוֹרְשֵׁי לִבִּי יִדְמוּ דוּמְיָה .
וְסִבִּיבֵי אֵינן כָּל רַק אָפֶס וְשִׂאֵיה .

בנקו אל רוסא ואנגוס

רְאוּ נָא אֵיךְ רַעַנּוּ יְעוּה פָּנָיו .

מקבט בפ"ע

אִם בְּאֵמֶת עֲתִידָה לִי מְלוּכָה , אִז תֵּאתָה
מִבְּרֵי אֲשֶׁר אֵינְךָ לַחֲפֵשׁ אַחֲרָיָה .

בנקו אל רוסא ואנגוס

כְּבוֹדוֹ הַחֲדָשׁ אֲשֶׁר יַעֲדָה אוֹתוֹ ,
דְּמִיוֹנוֹ כְּמוֹ בְּגַד אִישׁ נָכְרִי , אֲשֶׁר
לֹא יִתְאִים לָנוּ עַד כִּי נִסְכֵּן עִמּוֹ ,
בְּהַרְבּוֹת לְכַבוֹשׁ אוֹתוֹ יָמִים כְּבִירִים .

מקבט (בפ"ע)

יְהִי מָה ! יֵאתָה אֲשֶׁר יֵאתָה הַפְּעַם .
הַעַת תִּדְרֹךְ עִזּוֹ גַם בְּיוֹם סִגְרִיר וְזַעַם !

בנקו אל (מקבט)

אֲצִיד יִקִּיר ! רַק עֲדִיקָה נִזְחִיקָה .

מקבט

שְׂאוּנִי אֲדוֹנִי ! לִבִּי הִסְחָרְחָר
הִלָּךְ בְּיָמֵי קֶדֶם שְׁנַיִם עֶבְרִי
— הָאֲמִינוּ לִי ! אֲרוּפִי וּמִיּוֹדְעִי .
גְּמוּל יְדִיכֶם חֲרוּת עָלַי לִוּחַ לִבִּי !
וּבְכֹר יוֹם נִגְדוּ מִשְׁאוֹתַי לְפָנָי .
עֲתָה קוּימוּ וְנִבְוֵאָה אֶךְ הַמֶּלֶךְ .

אל בנקו

שִׁים נָא עַל לִבִּי אֶת אֲשֶׁר קָרְנִי
וְאִם בְּלִבְנוֹ עַל הַדְּבָר גִּשְׁפִּילָה .

אז בקי שמור לפנינו מחסום בו נשיח .

בנקו
טוב הדבר

מקבט

עד הנה *) הס' לכו דודים !

היכל המלך

מחזה ז' .

המלך מלקולם דונלבין מקדוה מתים

המלך

הנעשה בקודור את אשר נגור עליו ?

העוד לא שבו הצורים שלחנו ?

דונלבין

עדן לא שבו אדני המלך !

אך נדברתי עם איש ראהו מומת .

ויגר לי כי מעלו הרב הזרה

ביושר דבב , ונחם מאוד על רעתו !

כל יקר תפארת חיתו מעודו .

היה עגנת רוחו בעת עזב אותה

הוא מת מות איש אשר קמד איך למות .

ואת הסגולה בקנינו זרה הלאה .

מבלי שים לב , באלו אפר היתה

המלך

עוד כל חכמה ותבונה ועצה אין .

אשר לב איש בפניו תבחן העין .

עם האיש הזה פרע התהלקתי .

ובלי חקור אחריו עליו נסמכתי .

מחזה ח'

הקודמים מקבט בנקו רוסא לונקס

המלך

הזי דוד יקר לי ומשען ממלכתי !

*) ביו דאהין עיין רש"י ובאור בראשית ט"ו ט"ז

חטא אִי־תוֹדָתִי כְּמִשָּׂא כְּבֹד יִכְבֹּד
מִנִּי ! הֵן מִהֲרַת לָקַת קְדִימָה .
עֲדִי כִּי בִיעָף הֵיִתֵּר מְהִיר מְאוֹד .
תִּלָּא יַד הַתּוֹדָה לְהַדְּבִיק אוֹתְכָה .
אוֹבָה לֹו גִרְעַת מִמְעַבְדֶּיךָ .
עַד כְּפִיֶּהֶן אוֹכֵל הַשֵּׁב גְּמוּל יָדֶיךָ .
אֲכַן עֲתָה לְפָנֶיךָ הַתּוֹדִיתִי .
כִּי נִשְׁוִי רַב מִתַּתִּי כָּל הַזֶּן בֵּיתִי .

מקבט

מִלְכִּי ! פּוֹעֵל פְּעֻמֹּתַי שָׁכְרוּ אֹתוֹ .
הֵן רַק אֲשֶׁר נָטַר עָלַי עֲשִׂיתִי .
וּבִידֶיךָ מוֹשֵׁל רָם לְקַבֵּל מִעַבְדֵי
עַבְדֶּיךָ . בְּנִים הֵמָּה לְפִסָּא
וְלִמְדִינָה . וְחַבּוּלִים הֵמָּה לָךְ עַל דְּבַר־ת
שְׂבוּעַת אֱלֹהִים !

המלך

בְּרוּךְ טַעֲמָךָ גְּבוּר !
אֲנִי הַחִילוֹתִי לְנַטוּעַ אוֹתְךָ ;
וְאֲנִי אֶת עֵינֵי עֲלֶיךָ אֲשִׁימָה .
כִּי תִגְדֵּל עָלַי עֲרוּגַת מַטְעָךָ —
גַּם אֵתָּה בְּנִקּוֹ יִקְרִי ! שְׂכָרְךָ רַב מְאוֹד .
אֵף הוּא יִשְׁלֵם . גִּשָּׂה אֵלַי וְאַחֲבָקְךָ ! (יחבקהו)

בנקו

אִם פֹּה אֶצְמַח פָּרִי תִבּוֹאֲתִי קָה יִהְיֶי .

המלך

שְׂמַחַת רַבִּי גִדְּדָה מְאוֹד . עַד כִּי תִשְׁאֵל
קָה דְּמַעוֹת מִהֲוִיגוֹן לְמַמְטָ מִשָּׂא .
בְּנִים ! דוֹדִים ! אֲצִילִים ! וְכָל הַקְּרוּב
אֲךָ בְּסָאִי ! דַּעוּ כִּי אֵת מְלַקּוֹדִם בְּכוּרֵי
לְשֶׁבֶת עַל בְּסָאִי אַחֲרֵי וְעַדִּיתִי !

וּבִשְׁם בֶּן מֶלֶךְ קוֹמְפֵרְדֵּנְד פְּנִיתוּ .
רַק הַיְקָר הַזֶּה יִגְדֵל מְאֻצִּילִי
סָבִיב לְפָסְאִי כְּפּוֹכְבִּים יוֹהִירוּ !

אל מקבט

עֲתָה דוֹד יִקָּר נִסְעָה אִינְפֵרְנֶסָה ,
כִּי הָיִוֹת לִיד זֶה אֲרַחֵךְ הַחֲלֻמָּתִי .

מקבט

אֲנֹכִי הִנְנִי דְהָיֹוֹת צִיר בּוֹאֵךְ ,
וְאֵת אִשְׁתִּי הָאוֹרַחַת הָרֶם אֲבִשֶׁר !
וּבְכֵן שְׁלַחֲנִי נָא מִלְבִּי וְאֲדַכָּה !

המלך (מחבקהו)

קְוֹדֹר יִקָּר לִי ! (הולך עם המתים אשר כרגליו)

מקבט (לברו)

בֶּן מֶלֶךְ קוֹמְפֵרְדֵּנְד !
אָבֵן נִגְנָה הוּא , עַל דְרָפִי נִגְוֵלָה .
אוֹתָהּ אֲדַכָּה אוֹ אֲמוֹט וְאֲפֹלָה !
כִּל כְּפּוֹכְבִּי אוֹר אֵת נִגְוֵהֶכֶם הִקְדִּירוּ ,
פֶּן בְּאוֹרְכֶם מִחֲשָׁבִי לְבִי תֵאִירוּ !
הָעֵין אֵת הַיָּד כִּל תִּהְיֶי צוֹפִיָּה
וְלֹא תַעֲצוֹר לָהּ עֲשׂוֹתָהּ הַשְּׁעֵרוֹרִיָּה !

אולם בטירת מקבט

מחזה ט'

הגבורה אשת מקבט קוראה אגרת

” בַּיּוֹם הַנִּצְחוֹן פִּגְשָׁתִּי אוֹתָנָה ,
” וְרֵאשִׁית בְּרַכְתָּן כִּי כָּאָה וְנִהְיִיתָה .
” עֲרַבָּה לִי כִּי יִרְבוּ דַעַת מְאֻנוֹשׁ .
” וּבְרַצוֹתַי הַקּוֹר יוֹתֵר נִעְדָּמוּ .
” עוֹדֵנִי עוֹמֵד מִשְׁמַיִם וּמִשְׁתָּאָה ,
” וְהִנֵּה סְרִיסֵי הַמֶּלֶךְ הִגִּיעוּ ,
” וּבְרַכּוּנִי בְּשֵׁם הַיְקָר אֲצִיל קְוֹדֹר .

” בּוֹ לִפְנֵי רַגַע הַקּוֹסְמוֹת בְּנוּנֵי .
” וְאֲשֶׁר אַחֲרָיו בְּשֵׁרוּנֵי דְבַר הַמְּלוֹכָה !
” כֹּל זֹאת מִהֲרַמֵּי לְהַגִּיד קֶדֶד וְקֶרְתִּי
” חוֹלְקֵת גְּדוּלְתִי , לְמַעַן תִּדְעֵי
” מָה רַבָּה הַגְּדוּלָּה לָנוּ צוּפִיָּה .
” שִׁמִּי זֹאת עַל לִבֶּךָ וְחַי בְּרוֹב שָׁלוֹם . ”
הִנֵּה גְלָמִים וְקוֹדֵדוֹר , וְתִקְוָה נִשְׁקָפָה
כִּי עֲדִיךָ תֵּאֵתָה אֲשֶׁר הִבְטַחְתָּ —
וּבְכֵל זֹאת יִרְאֵתִי אֶת רוּךְ לִבֶּךָ —
רִוְחֶךָ טוֹבָה מִתְּפֹשֵׁל הַקְּרוֹב קֶדֶד .
הַרְבּוֹת כְּבוֹד חֲפָצֶת גְּדוּלָּה תַחֲמוֹד .
אֲבֵן גַּם מִיֶּסֶר כְּדִוְתִיךָ תִשְׁמַע .
בְּבַצַּע מַעֲשֵׂקוֹת לֹא תִמָּאֵס נַפְשֶׁךָ .
אֵד עֲשׂוֹת עֵשֶׂק לֹא עֲצַרְתָּ בָּהּ .
תַּחֲפוּץ לְהַשִּׁיג אֲשֶׁר קוֹרֵא קֶדֶד לֵאמֹר
” לֹא תִשְׁיַגְנִי בְּלִתִּי אִם כֹּה תַעֲשֶׂה ” !
וְהִרְהִיב בְּנַפְשֶׁךָ עַז לַעֲשׂוֹת כֹּה , לֹא תוּכַל !
חִוְשָׁה הִנֵּה ! וְאַצּוֹק רִוְחִי בְּקֶרְבֶּךָ ,
וּבְרוּחַ כְּפִיר אֶמְרֵי סִי , אֶפִּיחַ
כֹּל שֶׁמֶן וְשֵׁדֵי חֲתַחְתִּים מִדְּרָךְ .
אֲשֶׁר יִירְאוּךָ מִקְּרוֹב אֵד לְנִית הַחֵן .
אוֹתָהּ לְתַת־עַל רֵאשֶׁךָ הָעֵת תֵּאֵוֶה .

מחזה יוד

הגבירה והשוער

הגבירה

מה אתה ?

השוער

המלך בא ליל זה הנה .

הגבירה

לא ברעת ובהשכל כזאת דברת —

הן אֲדוֹנֵיךָ אֲצִלוּ , וְלוֹ בֶן יְהוִי
כִּי עֲתָה בֵּא אֲרַחֵז לֹא בַּחַד מְנִי .

השוער

אֲבֵל גְּבֻרָתִי בְּדַבְרֵי בֶן הוּא !
הָאֲצִיל עוֹדוֹ בְּדַרְךְ ; וְרוֹכֵב קָר
בְּחַפְזוֹן הַגֵּיעַ ; כֹּל עוֹד רוּחוֹ בּוֹ
לְהוֹצִיא מְרִים וּלְהַגִּיד אֲשֶׁר יֵצֵא .

הגבירה

חֲבַרְיָהוּ כִּי מִבְּשֵׁר טוֹב הִנְהוּ (השוער הולך)
גַּחַר גְּרוֹן הָעוֹרֵב , אֲשֶׁר הִתְעַמַּד
לְקַרֵּא מְבוֹא דוֹנֵקָן בְּצֵל קוֹרְתִי לְמוֹתוֹ
בּוֹאוּ הַרוּחֹת בְּקֶדְמָם , הַזּוֹרְעִים
בְּלֵב זְמוֹת דָּם ! וּמֵאִשָּׁה הַסִּירוֹנִי !
מִקְדַּקְדִּי וְעַד בֵּהֶן רַגְלֵי אֶת חֶמֶת
נְמַרִים מְלֹאוֹנֵי ! הָעֵיבוּ אֶת דְּמִי .
וּבְעַד הַנּוֹחַם חֶסְמוֹ אֶת הַדְּרָךְ ;
פֶּן בְּדַפְקוֹ בְּמוֹסְרוֹ יִהְפֹּזֵף עָלַי לְבִי ,
וַיַּחֲתוֹם בְּיָדֵי מֵהַפִּיק הַמְזוֹמְתָה ,
בּוֹאוּ לִינִי בְּחִיקֵי רוּחֹת חוֹבְלִים ,
שׁוֹקְדֵי אֶזְנוֹ וְשׁוֹד בְּמוֹ אֲרֵב אֵין רוֹאֵה .
וְנִקְוֵי אֶת מִיץ שְׂדֵי , חִקֵּה רוֹשׁ פְּתָנִים !
בֵּא לִיד עֵב לוֹמָה בְּקַטְוֹר שְׂאוֹל תַּחֲתֵיָהּ .
לְבַל יִרְאֵה צוֹר חֲרָבִי מַחִץ מִכְתּוֹ .
לֹא יִקְרַע הַרְקִיעַ אֶת מַפְלְשֵׁי עֵב ,
וְיִקְרֵא עֲמָדֵי עֲמוּדֵי , אֲסַפִּי אֶת יַדְךָ !

מחזה האחד עשר

הגבירה , מקבט ,

הגבירה

גַּלְמִים רַב ! קְדוֹדֹר יִקְר ! וּמִשְׁנֵיהֶם
נִבְבְּדָת בְּחֹזֶן : "הַעֲתִיד לְמִלּוּךְ" !
סַפְרָךְ הַסִּיר הַמוֹעֵקָה מִמְתְּנֵי

וְרֹאֵה אֲנִי אֲשֶׁר לְהִיּוֹת בְּשֶׁהִיָּה !

מקבט

סְנוּלְתִי דוֹנְקָן בָּא הַיּוֹם לַעַת עָרְב .

הגבירה

וּמְתִי יָשׁוּב ?

מקבט

לְמַחֵר יִחַשֵׁב דְרָפוּ .

הגבירה

מְחֵר זֶה עַד נִצַּח לֹא יִרְאֶה שְׁמֶשׁ !

פְּנִיָּה אֲצִיֵּל יִקִּיר הַלֵּא נְדָמוּ

בַּסֶּפֶר, בּוֹ אֵךְ זְוֹעוֹת תִּכְתְּבֶנָּה .

לֹא עַת עֲתָה לְהִרְאוֹת פְּנִים נְזַעֲמִים

הִנֵּה לְמִרְאֵה עֵינַיִם אֵךְ שְׁבַע רִצּוֹן

הַתְּרַאֲה בְּפֶרַח הַמַּסְפִּיק נְעִימוֹת .

וְהִי הַנְּחֹשׁ הַזּוֹחֵל תִּחַתְּהוּ ! —

שִׁית לְבָהּ אֵךְ לְהִבִּיא אֲרַחֵךְ בֵּית —

וְעֵלִי לְבַד תִּהְיֶה מְקַאכֶת זֶה הַלַּיִל .

בָּה כָּל יְמִינוֹ נַעֲשֶׂה מְלוּכָה וְחֵיל !

מקבט

עוֹד בְּדָבָר הַזֶּה יוֹתֵר נְשִׁית .

הגבירה

הִי רַק שְׁמַח פְּנִיָּה הָאֵר ! —

כִּי אִם זִיו הַפְּנִים יִשׁוּנָה לְרַגְעִים .

לֵב עָקוֹב יִבְחַן בְּחַלִּיפַת הַצְּבָעִים .

וּבִשְׂאֵר דְּבָרְךָ עָלֵי הַתְּפֹאֵר ! (שניהם הולכים קול שופר נשמע)

מחזה השנים עשר

המלך מלקולם דונלבין בנקו מקדוף

רוסא אנגוס לונקס בלפידים

המלך

מושב הטיירה הזאת מה טוב ונעים .

הרוח צח , נפש שואפו ישיב ,
ונעימו יתן מעדנים לנפשינו .

בנקו

והקף הקנין הקז , צפור הררור
אשר נג מקדשים תאנה למושב לה .
היא לעדה ברצותה במקום הזה ,
כי שמו ירעפו עין ונחת .
אין ברוב קורה ומסוכה וזוית פה ,
אשר הצפור הזאת לא קננה שם .
לא בנתה ערש לשית אפרוחיה ,
ותמיד אמצא רוח זך , במקום אשר
העוף התם הזה אנה לקנן שם .

מחזה השלשה עשר

הקודמים הגבירה

המלך

הנה בעלת מלוננו העדינה ! —
הן האהבה ההולכת לרגלנו ,
לא אחת תכביר עלינו את אכפה ;
ובכל זאת נודה לה באשר היא אהבה
בן את תודי לנו בעד התקאה
והמעמסה אשר נביא ביתך .

הגבירה

מלכי ! הרא כל מעבדינו אם גם
פי שנים ושלשה כמזהם ירביון .
עוד יצערו לעומת הכבוד הרב
על ביתנו בחסדך לשית הואלת .
ולא תעצור פה ידינו מלך רב ,
להשיב קך על חסדיך הישנים ,
והחדשים עליהם נוספות שתה ,

בְּלַתִּי אִם בְּנִזְרִים תָּמִיד כָּד הַיּוֹם
בְּעַד שְׁלוֹמֶךָ וְמוֹבָד נִשְׁפּוֹד שִׁיחֵנוּ.

המלך

אִיפֹה הָאֲצִיל קְנֻדֹר יִקָּר הָרוֹחַ ?
הֵן אֲנֹכִי לָקַת דְּרַגְלֵהוּ חֲשֵׁתִי .
בְּאוֹתִי לְהִיּוֹת רַב בֵּיתוֹ הַפֶּעַם ;
אוֹלָם הוּא רוֹכֵב הַסּוּס בְּצִבִי לְמַהֵר .
וְאֶהְבֶּתוּ עֲשֵׂתָה לּוֹ בְּנַפְסִים בְּנִשְׁר
וְתִבְיָאֵהוּ מְרַחֵק רַב מְאוֹד קְדִימָה .
גְּבִירָה יִפְפִּיָה לֵיךְ זֶה אֲרַחֵךְ אֵהִי .

הגבירה

בְּאַחֲזוֹת נַחְתֶּךָ מְלִבֵּי הַנֶּקֶד !
וְיִקֶּךָ נָתַנּוּ רַק אֲשֶׁר מִיָּדֶךָ נִקַּח .

המלך

הָבִי נָא אֶת יָדֶךָ וְנַחֲנִי בֵּיתָה
דְּבַעַל מְלוֹנִי . אֶהְבֶּת נַפְשׁ אֶהְבֶּתוּ .
וְאֲשֶׁר עֲשִׂיתִי עִמּוֹ הוּא אִפְסֵי קִצַּת
מִרַב הַחֶסֶד . אֲשֶׁר אֲצַלְתִּי לוֹ .
הוֹאִיקִי נָא בְּעֵלֶת מְלוֹנִי טוֹבֵת הֵן !
מוֹבִילָה הַטִּירָה פְּנִימָה . הַנְּשֹׂאִים הוֹלְכִים
אֲחֵרֵיהֶם . זְמֵרַת הַשְּׂרָחַן נִשְׁמַע מִשְׂרָתִים .
נוֹשָׂאִים קַעְרוֹת יִרְאוּ עוֹבְרִים בִּירְכַתִּי
הַבִּימָה אַחֲרַי כֵּן יִרְאֵה מִקְבֵּט .

מחזה הארבעה עשר.

מקבט לבדו תפוש ברעיוניו

אלו המעשה יבוצע בהעשותו
כי אז טוב היה למהר לעשות אותו !
כי הרצח מתוצאותיו יגקנו ,
יסיר פחדו ופידו מעלינו .

לוי את המת הפל ישבון דומה .
לוי סוף דבר תהי' זאת המהלומה .
סוף דבר רק פה בטפחות הימים .
פסוח אביתי על חיי עוזקמים !
אבל מעשים כאלה כבר פה ידנו —
ובעל גמולות בן שקמים נכוננו .
ולקח הדם אשר נתן לאחר .
ימהר לשוב אל המזרה לא יאחר .
והמשפט המשלם על יתר , יאדענו
לשמות פום הרעד מסכו ידינו .
— הן פי שנים עלי להיות מגינו .
אחת כי דודי ושר אחוזתי הנו .
שני זקים חזקים לרתק את ידי !
והשנית כי אורח הוא עמדי .
והגן בעד ארחו הוא חוב המארה .
לא כי הוא ידו את נפשו ירצה .
ומלבד ארה זאת לקבי אשיבה .
הלא דונקן זה משך ברוח נדיבה .
ויעש מלוכה בקי דופי ורמיה .
עד כי כל עמת זאת השעור וריה .
צדקותיו בכרובים רום תגשאנה .
ובשופר בגרון חמם תקראנה .
והחמלה פגמוד ערום זנוח .
משמים תרד עד פנפי רוח .
כל עין תדמיע כל לב תרתח .
כל בטן תרגיז כל נפש תפח .
תדאיב הלבבות תרוב המשטמה .
לנקום נקם ולהעלות אף וחמה .
ומה ופעמני לעצה הנבערת ?

רַק כְּבוֹד הַבָּלִים קִנְיָה עֹרֶת .
אֲשֶׁר בְּהַחֲפוּזָה וּבִשְׂטֵף מְרוּצָתָה .
קִהַתְּנִישָׂא וּלְהַגְבִּיהַ רוּם עֲמֻדָתָה .
הַלְאָה מִמַּחֲזוֹ חֲפוּזָה תִּטְקַטֵּר מִלְטָה .
וְתַפּוּל לְמִדְחַפּוֹת וְרָבָה הַמְכַשֶּׁה .

מחזה החמשה עשר

מקבט הגבירה

מקבט

מה נהייתה

הגבירה

למצער בלה לאכול .

מה ראית פי עובת החדר ?

מקבט

השאל די ?

הגבירה

פלדתי בי הוגד קה זאת .

מקבט אחרי השקטה

אל נא נפיק זממנו עוד סגולתי !

זה מקרוב כבוד חדש ענדי .

ותהלות רב אדם רכוש רכשתי .

אשר זה ענדי אותן עטרות די

לא בקרוב קהתנצל אותן אהפוצה

הגבירה

האמנם התקנה שכורת היתה

אשר זה מעט לאמיץ לב שמתך ?

הישנה שנתה והסירה את יינה ?

פי כה חורו פניה ותבהל

מראות . את אשר אליו נשאה נפשה .

עתה ידעתי אהבתך אותי .

הנה ירא להיות בפועל בפנים .

את אשר הנך במשפיות קבבך!
תשגיב בכחך לתפוש הנשא מאוד
ופיך יאחז את מורך לכה.
"לתאווה אבקש ורא ערבתי לבי"
הוי שפל רוח!

מקבט

אחרי עצרי במלים!
ראשר נאווה לאיש ערבתי את לבי.
ואשר ערב לבו ליותר מאשר
יאתה. כמזהו כאין הנהו.

הגבירה

הגם עיר הנה אשר המריצה
לגלות את אזני לאשר בדבבך?
בעשותך את זאת הלא איש היית
ואלו גדלת מאשר היית
כי עתה לאיש יתר מאוד געית.
זכור נא בעת אשר גדית לי סודך.
אז גם המקום גם העת חדרו;
את שניהם בחזק יד לברוא אמרת.
עתה גם שניהם באפס יד נבראו.
והנה רפו ידיך צר פח.

הנה בנים פרו בטון חבקי ידי.
עוקלי טפוחים הינקתי מיץ שדי.
ואהבת אם מה עזה עד מאוד ידעתי.
ובקל זאת חי אל כי רחמי שחתי.
וגם את היונק על שדי המתי.
רו כמו נשבעת אתה זאת נשבעתי.

מקבט

הגם דם זה אל מחוז חפצי יגחני?
האם קומפרקנד זה חיץ איננו

ביני ובין פסא ממלכת שזטרנד ?
ואם דונקבין אחיהו אינגו חי ?
רק בדי בני דונקן לא לנו געמוקה .
אם את המקדף בדם נזריר שאזקה .

הגבירה

הן אצילנו לא נבחרו ממני ;
גאונם לא יבא לפני צעיר למים ;
מצת האזרחים אז תתלקח !
אז תקום אתה האביר והנבחר ,
אשר מגזע המלכות מוצאו
לעמוד לימין היתומים קריב ריבם .
בשמש תבין הפסא פאה וכרע ,
ואם הובן על מכוננו מי יזרירך ?
אל נא מקבט למרחוק תשא דע ,
מאשר נבחרך אל תנח ידך .

מקבט

והן נחטיא המטרה ? והיא לא תצלה ?

הגבירה

לא תצלה ! בצע מעשיך ברוח איש ,
ובחזק יד ורא יבצר מצלוח .
אם יישן דונקן — ורב הדרך שגתו
יחישא — אז אמלא את שני שומרי
ראשו שפרון , עד בי נבקה רוחם ,
ובהגדוף עשן תגדוף תבונתמו !
ואם תרדמת אלהים עליהם נפדה ,
מה עשות לדונקן יבצר משגיגו ,
או לשני שומרי ראשו הגדהמים
המה ישאו את עון רצח ידינו ,
עד ראשיהם יחול שפף הדמים .

מקבט

אל בנות תלדיו! אף גברים וחולל לי
 קבץ הכביר העשוי קבלי חת! *
 הלא אם השנים הנרדמים בתוך
 חדר המלך פנימה בדם גבוססה,
 ובמו שדחיהם את הרצח נבצע,
 הלא יפלו כל פי הם ידיהם זאת עשו?

הגבירה

את לבב מי תהיה רוח אחרת,
 לשמע צע קת שבר אשר נעוררה.

מקבט

עתה הרעה מאתי בלתה!
 בהגיגי תבער כמו אש בוערה,
 ורוחי יציקני להפיק המזימתה,
 הבה! במסוה החסד נסתמרה!
 ידידות שקר ורמיה תצנוף צנפה,
 עד לב עקש ונקלי נפש הנפה!

המערכה השנית

חדר

מחזה א'

בנקו פלאנצע.

בנקו

בני מה מקיל?

פלאנצע

היורח בבר נאסף

את קול הכות הפעמון לא שמעתי

בנקו

הנו נאסף פעת פחצות הקילה.

* [הכונה כי תחשב מחשבות ברעת והשכל לא בעצה נבערה

פלאנצא

חצות לילה פֶּבֶר חֶלֶק עֶבֶר, אָבִי!

בנקו

הא לך חרֵפִי. עת פָּנוּס עֵתָה בְּמָרוֹם,

כָּל מְאוּרֵי אֹר פָּבִי, הא קֵךְ גַּם אֵת זֹאת!

השְׁנָה תִּכְבַּד עָלַי פְּעוֹפֶרֶת,

וּבְכֹל זֹאת אוֹבָה אֲשֶׁר לֹא אִישְׁנָה,

בְּנֵי אֵלִים הַטּוֹבִים, הִבְרִיחוּ מִנִּי

כָּר שְׁעִיפֵי רָשַׁע חוֹשְׁבֵי בְלִיעַד,

אֲשֶׁר עַל נִקְדָּה בַתּוֹךְ לִבִּב הַיָּשָׁן

יִתְנַגְּבוּ — הָשֵׁב חֲרָפִי! מִי זֶה בָּא?

מחזה ב

הקודמים מקבט (משרתו מאיר לפניו)

מקבט

איש שְׁלוֹם.

בנקו

עוֹדֶךָ עַר שֶׁר יָקָר?

הַמְקֵךְ פֶּבֶר יָשָׁן, לְבֹ מְלֵא גִיר,

וְדַמְשָׁרְתֶיךָ נָתַן מַתָּנוֹת לְמַכְפִּיר,

וְאֵת הַיְהוּדוֹם הַזֶּה שָׂדָה לַגְּבִירָה,

פְּבָרְכוּ אוֹתָהּ בְּעֶקֶת מְלוֹנֵי הַנְּעִימָה.

וְטוֹב לֵב מְאוֹד הָרַךְ אֶל חֹדֶר מְשָׁכְבוֹ.

מקבט

מִבְּדֵי הַיּוֹתְנֵנוּ נְכוֹנִים לְפָנֵי יוֹם,

דָּכָן לְמֵרוֹת רְצוֹנֵנוּ הָיָה חֶסֶר

בנקו

רֹא הָיָה חֶסֶר כֹּל. — הִנֵּה נָא הַשָּׂר!

אֲמַשׁ מֵאֲשׁוֹת הַכְּשָׁפִים חֲלָמְתִי,

לֶךְ אֲמַנֶם קַצַּת אֲמַת הַגִּידוֹי, הֲרֹא?

מקבט

אלה לא תעקינה עוד על לבי .
ואכן אם בשר הדבר לפניך .
עוד נשתעיה יחד בדבר הזה .
שים אתה מועד .

בנקו

בכל עת הנני נכון

מקבט

אם בנקו יחזק במעוזי והיא תצדה .
יהי לבו בטוח בי כבוד ונחל

בנקו

אם אך את כבודי ממני לא אפשיט .
בדמותי קשית עליהו נוספות .
ולא תהיה לי זאת לפונקה ולמבשור לב .
אז בכל מאודי דהשלים הפצה הנני

מקבט

לעת עתה אבקש טוב קך וריר געימים .

בנקו

תדוּת לך שנתך יערב גם עקיך !

(בנקו ופלאנצע הולכים)

מקבט (אל משרתו)

אמור אך גבירתך אם הוכן השתי .
אז תמשוד הפעמון . — ואתה לך שכתב !

המשרת הולך

מחזה ג

מקבט לבדו

מה זה לפני ? הלא שלח ? הנצב
מפנה ארי . הבא אוהזה בך ! אך שוא !
בכף לא תתפש ועיני רואה אותך .
סמל נורא ! על מה דא תמששה הוד

בְּאִשֶּׁר תִּרְאֶה אוֹתָךְ בְּרוּר הָעֵין ?
הָאֲמָנָם אֵךְ שְׁלַח הַדְּמִיוֹן אֶתָּה .
וְלִיד תַּעֲתוּעֵי הַמוֹחַ בְּחוּם קִדְחַת ?
עוֹדְנִי רוֹאֶה אוֹתָךְ עֵין בְּעֵין .
כְּמוֹ שְׁלַח זֶה אֲשֶׁר בְּיַדִּי אֲרִיקָה .
אֶתָּה תוֹרֶה לְפָנַי דְּרָךְ זֶה אֲכַךְ ;
כְּלִי כְּמוֹךְ יִסְבּוֹן לִי לְמִלְאכָתִי .
אוֹ עֵינֵי הַפּוֹתָהּ בְּכָל חוּשֵׁי .
אוֹ בִּיתְרוֹן וַיִּקַּר עוֹלָה עַל כְּלָמוֹ .
— עוֹד אֲרִאֶךְ וְאֲגִלִּי דָם עַל דְּהַבָּךְ .
אוֹתָם זֶה לְפָנַי רָגַע לֹא חוֹתִי .
— אֵין זֶה מְאוּמָה רַק הָעֵיוֹן לְבִי אֲשֶׁר
בְּדָם יִהְיֶה . הוּא יִתְיַצֵּב כֹּה לְפָנַי .
וַיִּתְאַר תְּמוּנָה כְּזֹאת לְנֶגֶד עֵינָי !
— עָתָה מַחְצִית הָאָרֶץ דְּמָתָה לְמָתָה ;
וְחִלּוּמֹת רָעִים מִבְּעַד לְמִסָּךְ .
יִחְרִידוּ אֶת הַשְּׁנָה הַגְּלִמּוּדָה .
וְהַמְקַסֵּם יַחַד לַעֲשׂוֹת זֶר מַעֲשָׂהוּ .
עֲבוֹדַת אֲגֶרֶת חוֹרֶת הַפְּנִים .
וְהַרְצֵחַ יֵצֵא מִבְּהֶרֶד וְדַחֲוֵף בְּדָבָר
מְקַךְ בְּלִהוּת בְּדָבָר בְּאוֹפֵל יִהְיֶה
וַיִּרְחִיב צַעְדֵי אוֹנֹו לַפְּעֻלֹו הָאִיִּם . —
אֶת אֲרֶץ מוֹצֵקָה שְׂקוּה וְשׁוֹקֶטָה !
אֵל תִּקְשְׁבֵי דְקוֹל צַעְדֵי אֵן יִלְכוּ ;
פֶּן גַּם בִּיפִיךְ הַנְּאֻלָּמִים דוּמְיָה
אֶת פְּעֻלֵי יִצְחוֹ . יִחְדִּי וְשִׁתְּקִשְׁקוּן
לְשִׁבִית הַדְּמָמָה הַשׁוֹקֶטָה מִסְבִּיב .
אֲשֶׁר תִּסְבּוֹן מְאוֹד כְּעַת לַעֲבוֹדָתִי .
אֲנִכִּי בּוֹטָה כֹּה וְהוּא חֵי עֲדָנָה !

(קול הפעמון נשמע)

חִישָׁה מִקִּבַּט חִישָׁה עוֹד מֵעַם וַיַּעֲשֶׂה!
הַפְּעֵמוֹן יִקְרָא לִי הִנְנִי הוֹלֵךְ כְּרַגַּע,
אֵל גַּא תִשְׁמַע לִזְדוֹנֵקוֹן! דּוֹם וְהִרְגַּע!
הִנּוּ הַפְּעֵמוֹן עַד אֲרִגִּיעָה אַחַת.
אֶל עַל יִקְרָאָךְ אוֹ לְבֹאֵר שַׁחַת. (הוֹלֵךְ)

מחזה ד'

הגבירה אחרי כן מקבט.

הגבירה

הַשְׁתִּי אֲשֶׁר שְׂכַרְמִי הוּא עוֹ אֲזַרְנִי,
וְאֲשֶׁר הִסִּיר לִבִּי הוּא אִמִּץ לְבָבִי,
הִסִּי דוֹם! קוֹל צַעֲקָה אֲנֹכִי שׁוֹמֵעַת,
אִין דְּבָר רַק צַעֲקַת הַבּוֹם הִיא בְּאֲזְנֵי,
שׁוֹמֵר הַלִּידוֹת הַנֶּעֱצָב הַזֶּה.
יִקְרָא לִי לִיד גְּעִימִים בְּקוֹל עֲנוֹת זֹעָה
— עֲתָה הִנּוּ אֲצִלּוֹ הַחֲדָר פְּתִיחַ.

לְבַצֵּעַ מַעֲשֵׂהוּ נְתַתִּי בּוֹ רוּחַ;

הַשׁוֹמְרִים הַמְלָאִים שְׂכַרוֹן לְמוֹ,
בוֹזִים בְּנַחְרָם לְפַקוּדַת מְשֻׁמְרָתָמוּ.
שְׁתִּי הַשְּׁנָה כֹּה לְרוּיָה מִסְכַּתִּי,
בְּיָתֵר שְׂאֵת וְעוֹ אוֹתוֹ בְּכֹה עַרְבַּתִּי,
עַד בִּי מוֹת וְחַיִּים יִתּוֹכַחוּ וְרַבּוּ,
אֶל מִי מִשְׁנִיָּהֶם הַמָּה יִתְחַשְּׁבוּ.

מקבט פנימה

מִי אַתָּה וּמַה לָּךְ פֹּה פְּרוֹנִי אֶלְמוֹנִי* (

הגבירה

אֶלְלִי לִי בִּי יִגְזַרְתִּי פֶן הַקִּיצוֹ

* הקריאות והשאלות האלה יסודתם בנפשם הנבהלה
החזה להם מהתלות ותשמיע קול פהרים באזנם

וְלֹא נַעֲשֶׂה דְבָר , אִיכֶם אִם גַּם נִמְלֵט
הַפַּעַם , עוֹד הַנֶּקֶה לֹא יִנְקֶה . — הִם !
אֶת הַשְּׁלָחִים לֹו שָׁמָּה הַכִּינּוֹתִי ,
אֲשֶׁר עוֹד טָרַם יִבְקָשׁם יִמְצְאוּ .
לִיכֹא דַמוֹת פָּנֵיהוּ בִישָׁנוּ כֹּה שְׁנֵתוּ
כַדַּמוֹת פָּנֵי אָבִי נִדְמָה לְנֶגֶד עֵינֵי ,
כִּי עָתָה אֲנִי יָדִי זֹאת עֲשִׂיתִי .
מָה אַתָּה אִישִׁי ?

מקבט (בא)

הַמְּלֹאכָה נַעֲשֶׂתָה !

הַגִּידִי הֲלֹא שָׁמַעְתְּ קוֹל שְׁאוֹן ?

הַגְּבִירָה

יָדִיל הַבּוֹס וְשָׂרוֹק הַצְּדָצֵד שָׁמַעְתִּי .

וְאַתָּה הֲלֹא דִבַּרְתְּ דְבָר מְאוֹמָה ?

מקבט

מְתִי ?

הַגְּבִירָה

עָתָה .

מקבט

כָּצֵאתִי מִן הַחֹדֶר ?

הַגְּבִירָה

הֵן

מקבט

מִי שׁוֹכֵב בְּחֹדֶר הַשְּׁנִי ?

הַגְּבִירָה

דוֹנְלֵבִין .

מקבט (מתבונן בידיו)

הַמְּרָאָה הַזֶּה יִמֵּן עֲצָבֶת ! הֵה !

הַגְּבִירָה

לֹא נְבוֹנֶת ! הַזֹּאת תִּקְרָא עֲצָבֶת ?

מקבט

זֶה שָׁחַק בְּשִׁנְתּוֹ וְזֶה קָרָא רְצַח !
עַד אֲשֶׁר הֵעִירוּ אִישׁ אֶת אַחֵיהוּ ,
אֲנֹכִי עוֹמֵד וּמִקְשִׁיב רַב קֶשֶׁב ,
וְהֵם הִתְפַּלְלוּ תַּפְלֹתֶם וַיִּשְׁנוּ שְׁנִית .

הגבירה

שָׁנִים הִמָּה שֵׁם בַּחֲדָר הָאֶחָד .

מקבט

אֱלֹהִים יַחֲנְנוּ קָרָא הָאֶחָד ,
וְהִשְׁנִי עֵנָה אָמֵן , כְּמוֹ רְאוּנִי
עוֹמֵד עֲלֵיהֶם בְּיַדִּי רְצַח אֱלֹהֵי ,
וּמִקְשִׁיב הַתִּיתֶם וְצֶרֶת נַפְשָׁם —
אֲנֹכִי לֹא יְכוּלְתִי לְעֲנוֹת אָמֵן ,
בְּשִׁמְעֵי אִמְרֹתֶם אֱלֹהִים יַחֲנְנוּ !

הגבירה

אֵל תַּעֲמִיק דְּהַתְעַשֵּׂת בְּדָבָר הַזֶּה !

מקבט

מִדּוּעַ עֲנוֹת אָמֵן לֹא יְכוּלְתִי ?
הֲלֹא הַחֲנִינָה נְחוּצָה לִי בְּמֵאֹד מְאֹד ,
וְאָמֵן לֹא יְכוּלְתִי דְּהוּצִיא מִגְרוּנִי ,

הגבירה

לֹא לְאִישׁ לְהִתְחַקֹּת בְּדָבָרִים בְּאֶרֶץ ,
כֵּן יְהוּלְלוּ אוֹתוֹ וַיֵּאבְדוּ אֶת לְבוֹ .

מקבט

כְּמוֹ קוֹל קָרָא בְּאוּזִי : אֵל תּוֹסִיף לִישָׁן !
מִקְבֵּט רְצַח אֶת הַשְּׁנָה הַרְפָּה ,
הַשְּׁנָה הַתְּמָה הַקְדוּשָׁה וְהַזּוֹפָה ,
שׁוֹכְנָה לְבֶדֶד הַנְּוָה וְהַמְעַנְנָה ,
הִיא אֲשֶׁר תִּתֵּר תְּרַצְפוֹת הַדְּאָגָה ,
דְּאִידִי וְתַעֲנוּנֵי יוֹם יוֹם תְּשִׁים קָבֵר .

מקבט

מה קול דופק הזה? מה זה היה לי .
בי קול עלה נדף יאחזני רעד -
מה נוראות ידים אלה לנגדי!
הה! את עיני מחוריהן תעקורנה -
אוי אוי לי! הישפכו גם מימי הים
הרבים והעצומים לנקות ידי .
גם כל ימי תבל מהן יאדימו .
ואותן בקדמתן עוד לא ישימו!
הגבירה שבה

עמה גלותי הדם מפעלינו .
והמה את עון ידינו לעין כל על
ידימו ופנימו ישאו - הם!
- קול דופק בשער נגבה אשמע חיש בא .
מעט מים ינקנו מפעלינו זה .
הרואה אתה מה נקל הנהוי
בא! מה סר בחף גבור החיל!
(קול דופק נשמע עוד)

זה דופק עוד! חיש עמה לבוש הקיל!
פן שתאום לפתע ידרוך איש מעוננו .
ויתבונן בי עד בזה ערים עודנו!
התאושש! והסר פעם מלבך!
אך תתע ברוב שרעפיך בקרבך
מקבט

למען אדע לי פעילתי הרעה!
הלא טוב בי את נפשי לא אדעה!
קול הדופק הולך וחזק
עוררהו גא בדפסקה מזאת השנה!
לוי כזאת תיכר מה מחורה אתנה!

הגבירה תמשוך אותו ביד חזקה

בא! בא!

מחזה המישי

השוער בא ומפתחות בידו אח"כ מקדוף ורוסא

השוער (בא ומשורר)

אֶפְלַת לִיָּדָה עֲבָרָה!

הַשְּׁחַר יוֹפִיעַ נְהָרָה,

הַזְמִיר יִרְגַן שִׁירָתוֹ,

הַשֶּׁמֶשׁ יֵצֵא בְּיַפְעָתוֹ,

יוֹפִיעַ בְּהִיכַל הַמֶּלֶךְ,

יוֹפִיעַ בְּסוּפַת הַהֶקֶד,

וְאֲשֶׁר הִתְעַלַּם בְּאָמֶשׁ,

לְאֹרֶה יִגְדֶה הַשֶּׁמֶשׁ.

קול הדופק הולך וחזק מאוד

הוֹחִילָה שֵׁם מַעֲמֹ! תִּהְיֶה אֲשֶׁר תִּהְיֶי!

וְתַן אֶת הַשְּׁוֹעֵר לְבִלְוֹת שִׁיר הַבְּקָר,

תִּתְחַדַּת יוֹם טוֹבָה הִיא תִּתְחַדַּת ד',

וְרֵאשִׁית כָּל עֲבוֹדָה תִּפְלָה לְאֵל חַיִּי,

יוסף לשורר

הַלּוֹלִים לְדִי וְשִׁירָה,

הַשְּׁוֹקֵד עַל-זֹאת הַשִּׁירָה,

מִלְאָכָיו יֵצֹה עֲלֵינוּ,

לְשִׁמּוֹר מִרְעָה נִפְשָׁנוּ,

יֵשׁ עֲפַעְפִּיהֶם עֲצָמוּ,

וְשָׁנַת עוֹלָמִים נִרְדָּמוּ,

מִבְּלִי עֵינֵיהֶם לִפְקוּחַ

לְשֶׁמֶשׁ יִזְרַח זְרוּחַ,

לְכֵן הַחַיִּים וְשִׁמְחוּ,

עֵינֵיהֶם לְאֹזֵר יִפְקְחוּ! (פּוֹתָה הַשְּׁעַר מִקְדוּף וְרוֹסָא בְּאִים בּו)

רוסא

מִזְדַּע! לָךְ עֹנֵב צָרוּךְ וְצִדְצִרִי שְׁמַע ,
בְּגֵרוֹנֶךָ , אֲשֶׁר לֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ
לְהַעִיר בְּךָ יוֹשְׁבֵי שׁוּמְלַנְד מִשְׁנָתָם .

השוער

בֶּן אֲדֹנָי! לַעֲשׂוֹת זֹאת יְדֵי רַב לִי ,
כִּי אֲנִי הַגֹּבֵר , אֲשֶׁר הִדְלִילָה
אֶת כָּל אֶרֶץ שׁוּמְלַנְד שְׁמֹר שְׁמֵרְתִּי .

רוסא

אִיכָכָה וְתִכְנֵנוּ דְבָרֶיךָ אֵלֶּה ?

השוער

וְאַתָּה הֲלֹא תִגִּיד! אִם עֵין הַמֶּכֶךָ
לֹא עַל כָּל עַמּוֹ תִשְׁקֹד , וְאִם לֹא בְלִיל זֶה
אֶת אֲדוֹנֵנוּ הַמֶּלֶךְ נִצַּרְתִּי ,
וּבְכֵן אֲנִי אֲנִי הוּא אֲשֶׁר אִמַּשׁ
כָּל אֶרֶץ שׁוּמְלַנְד שְׁמֵרְתִּי .

רוסא

• צְדָקָתְךָ .

מקדוף

צְדָקָה וְחֶסֶד יִצְרוּ אֶת הַמֶּלֶךְ ,
הוּא לְבֵית סִתְרָה לֹא לוֹ הַבַּיִת ,
כִּי צְבָאוֹת אֵל יִשְׁקְדוּ עַל מְקוֹם מְנוּחָתוֹ .

רוסא

הַגִּד נָא הַשּׁוֹעֵר! הֲקָם אֲדוֹנֶיךָ ?
רְאֵה דְפַקְנוּ עוֹרֵר אוֹתוֹ הִנֵּה בָּא!

מחזה ששי

מקבט מקדוף רוסא

רוסא

שְׁלוֹם יְהִי קוֹמֶךָ הַשֵּׁר הַיֶּקֶר!

מקבט

כִּזְאוֹת לְשֵׁנֵיכֶם גַּם אֲנִי אֶבְקֵשׁ .

מקדוף

הָאוֹרוֹ עֵינֵי הַמְקַדֵּף ?

מקבט

לֹא עֵדוֹן !

מקדוף

הוּא פְּקֵד עָלַי לְעוֹרֵר אוֹתוֹ הַשֵּׁמֶשׁ ;

עוֹד מַעֲט הֶעֱבַרְתִּי הָעֵבֶר הַמוֹעֵד .

מקבט

בֹּא וְאוֹבִילְךָ אֵלַי חֹדֵר מִשְׁכְּבוֹ .

מקדוף

יִדְעַתִּי בִּי יִגִּיעַת שְׁעֵשׂוּעִים הִיא לָךְ .

אֶבֶר בְּכֹל זֹאת לֹא תִסּוֹר מִהֵיזוֹת יִגִּיעָה .

מקבט

עֲבוֹדָה אֲשֶׁר תִּשְׁעֵשֶׂע נַפְשֵׁנוּ .

תִּקַּד מְעַלֵּינוּ אֵת סֶבֶל הַיִּגִּיעָה .

פֹּה הִנֵּה הַפֶּתַח .

מקדוף

עֲרַבְתִּי לְבִי

לְדַרְוִים קוֹלִי וְקִרְוֹא , בִּי בֶן צִוִּיתִי . (יבא החררה)

מחזה שביעי

מקבט ורוסא

רוסא

הַיֹּסֵעַ הַמְקַדֵּף עוֹד הַיּוֹם מָזָה ?

מקבט

בֶּן פְּקֵד .

רוסא

מָה לֵיִל שְׁאוֹן הָיָה אִמְשׁוֹ

בְּבֵית מִשְׁכְּבֵנוּ נִהְרָסָה הָאֶרֶבָה .

וַיֵּשׁ הַקְּשִׁיבֵנוּ צַעֲקַת שְׁבַר בְּרוּחַ .

גְּהִי בְכוֹר מְנוֹת, וְיִלְלֶת מִתְנַבְּאִים יָמִים
אֵין בָּהֶם חֶפְצִין, יָמֵי מְהוּמָה וּמְבוֹסָה
וּמְבוּכָה, פִּרְעוֹת וְסִכְסוּסֵי הַמְדִינָה,
אוֹתָם הָעֵת בְּעֶצֶב חִבְלָה וְיִלְדָה,
אֶרֶץ הָעֵשָׂה וְהַתְּנוּדָה כְּמִרוּנָה!

מקבט

אֲמַנָּם בֶּן לֵיל סִגְרִיר הָיוּ הַלְיָהּ .

רוסא

צַעִיר אֲנֹכִי מְזֻכָּר לֵיד כְּמֹהוּ .

מחזה שמיני

הקודמים מקדוף שב

מקדוף

הוּי שוֹד וְשָׁבֵר ! הוּי שְׂמָה וְשִׁעְרוֹרָה !

מקבט

מָה זֹאת ?

רוסא

מָה נְהָיוּ ?

מקדוף

פִּרְצוֹת וְתַמְהוֹן !

כָּד לֵב נִקְאָה הַכִּיּוֹל כָּד שְׂפָה לִכְמָא !

מקבט

מָה הָיָה הַדְּבָר ?

מקדוף

הָרָשַׁע בְּלָה

כָּל רָעָתוֹ , הָרָצַח פָּרִיץ אֵל הַזֶּזֶק

הַקּוֹדֵשׁ , וְשָׁסָה אֶת אוֹצֵר הַחַיִּים .

מקבט

הַחַיִּים ? מָה פֶּשֶׁר דְּבָרֶיךָ אֱלֹהִים ?

רוסא

הָאֲמַנָּם עַד הַמְלֶךְ יִרְזָמוּן מְלִיךָ ?

מקדוף

לְכוּ פְּנִימָה! וְדוּמוּ מִמְרֵאָה עֵינֵיכֶם,
אֵל תְּאִיצוּ בִּי לְבַטָּא בְּשִׁפְתֵיכֶם!
לְכוּ חֲזוּ בְּעֵינֵיכֶם אַחַר תִּדְבְּרוּ!

מקבט ורוסא הולכים פנימה

מקדוף

הִקִּיצוּ! הִקִּיצוּ! מִשְׁכוּ הַפְּעָמוֹן!
רְצַח נִהְיָ וּבְגָד בּוֹגְדִים! קוּמוּ!
עוּרוּ! עוּרוּ! בְּנִקּוּ! מִלְּקוּלָם! וְדוּנְלָבִין!
הַסִּירוּ מִכֶּם הַשְּׁנָה הַרְבֵּה,
אֲשֶׁר אַף סָמַל הַמּוֹתָה הִנֵּה.
וְאוֹתוֹ מֵרֵאָהוּ תִּחְזוּנָה עֵינֵיכֶם!
הִקִּיצוּ עוּרוּ וְרֵאוּ מוֹצֵא בְּקֶרֶן
יּוֹם ד' בְּקוּמוֹ לְשִׁפּוֹט הָאָרֶץ *
מִלְּקוּלָם וּבְנִקּוֹ! בְּמִקְבְּרֵיכֶם צֵאוּ
וּכְרִפְאִים הִתְהַלְכוּ קְרֹאוֹת אֶת הַזְּעָה!

מחזה תשיעי

מקדוף הגבירה חיש אחרי בן בנקו

לנקס ואנגוס, אחריהם מקבט ורוסא

הגבירה

מָה הָיָה הַדְּבָר, בִּי קוֹר כַּעַשׂ גְּדוֹל
יְעוּרֵר אֶת כָּל יִשְׁנֵי הַבַּיִת הַזֶּה?

מקדוף

כֹּא לָךְ עֲדִינָה קְשִׁמוּעַ אֶת אֲשֶׁר
לְהַגִּיד אוֹכֵר, דְּבַעַת בְּבִשׁוּרָה כְּזוֹאת
אֲזַנִּי אִשֶׁת יִחְשַׁב רְצַח שְׁנֵי.

יחיש אל בנקו

אָהָה בְּנִקּוֹ! בְּנִקּוֹ! מִדְּבַנּוּ נִרְצַח!

* ר"ל כי המאורע הוא מעין בוקרו של יום ד' בקומו לערוץ הארץ

הגבירה

אך אֱלֹהִים בְּשָׁמַיִם! בְּבֵיתֵנוּ ?

בנקו

שְׁעֵרֹרְיָהּ הִיא בְּכָל מְקוֹם הָעֲשׂוּתָהּ

מִקְבַּט יִקָּר הַשֵּׁב נָא אֲמָרְיָהּ .

אָמֹר נָא שְׁגִיתִי לֹא כֵן הָיְתָה .

מקבט שב עם רוסא

מקבט

לֹא רָגַע אֶחָד לִפְנֵי אֶסֶן זֶה נִצְמַתִּי .

כִּי עָתָה כְּמֵאֲשֶׁר בְּאָרְץ מִתִּי .

מִן הוּא וְהִקְאָה אֵין עוֹד יִקָּר בַּתִּבֵּל .

נֶאֱסַף שְׁמַחָה גָּדָה גִּיל הַכֹּל הָבָר .

מִרְגֹּזַע מֵת כְּבוֹד וְחֶסֶד נִעְדְּרוּ .

וַיֵּן הַחַיִּים נִגְרָ שְׁמָרְיוֹ נִשְׁאָרוּ .

מחזה עשירי

הקודמים מלקולם דונלבין

דונלבין

לְמִי קָרָה אֶסֶן ?

מקבט

לְכֶם! וְלֹא תִדְעוּ ?

בְּאֵר מוֹצֵא דְמָכֶם נִסְתֶם , מְקוֹרוֹ יִבֵּשׁ .

מקדוף

אֲבִיכֶם הַמְלִיךְ הָהָא! נִרְצַח נָפֵשׁ !

מלקולם

אֵתָה דִּי אֱלֹהִים מִדֵּי מִי ?

רוסא

אֲדַמָּה כִּי שׁוֹמְרֵי הַסֶּף זֹאת עָשׂוּ .

בְּפִיהֶם וּפְגִיזָהֶם נִגְזָאוּ דְכֶם .

וַיַּעַר שְׁלַחִיהֶם הַדָּם לֹא נִמַּח .

אוֹתָם עַל הַכֹּר אֲצַלְמוּ מְצֵאֵנוּ .

מְרֵאִיהֶם הָיָה נֹרָא וּפְרוּעַ ,
לְבָם סְחָרְחָר עֲשֵׂתִנּוֹתָם אֲבָדוּ ,
וְלֹא עָרַב אִישׁ לְבָבו לְקָרוֹב אֱלִימוּ .

מקבט

עֲתָה נִחַמְתִּי עַל כִּי בָּאֵשׁ קִנְאַתִּי
הִרְגַתִּים .

מקדוף

וּמִדּוּעַ עֲשִׂיתָ זֹאת ?

מקבט

מִי יוּכַל הָיִיתָ זֹעֵף וּמְרַגֵּעַ
גַּם יָחַד ? אֲוִיבַד עֲצוֹת וְשׁוּם שְׂכָל ?
אוֹהֵב דִּין וּמַעֲלִים עֵינָי ? לֹא אֶחָד !
הָאֵהָבָה הַמְחִישָׁה אֶת מַעֲשֵׂיהָ ,
עֲבָרָה אֶת הַתְּבוּנָה הַהוֹלֵכֶת לְאֵט .
פֹּה שָׁכַב דּוֹנְקָן לֹא תִבְרַח עֵינָי
בְּשָׂרוֹ וְעוֹרוֹ נִקְפוּ , מִמְדַּקְרוֹת חֶרֶב
בְּצַעֲוֵי הַפְּצוּיִים נִדְמוּ בְּפֶרֶץ רָחַב
אֲשֶׁר בּוֹ נִסַּע הַמּוֹת אֶל תּוֹכּוֹ !
שֵׁם מְרַצְחָיו צְבוּעִים בְּצַבֵּעַ מְלֹאכֶת יָדָם ,
וְשִׁחֲחִיהֶם מְאֹדְמִים בְּשִׂשׁוֹר דָּמוֹ ,
וּמִי זֶה אֲשֶׁר לְבָבו לְמַדְבּוֹ נֶאֱמָן ,
וְאֲשֶׁר רוּחַ בְּקֶרְבּוֹ , יוּכַל לְהִתְאַפֵּק
וְלִמְשׁוֹל בְּרוּחוֹ הַשּׁוֹאֵף לְנַקּוּם נֶקֶם ?
הַגְּבִירָה (מִתְרַאֶה כִּמְתַעֲלַפֶּת)

סִמְכוּנֵי נָא . אוֹיְהָ !

מקדוף

תִּנּוּ לֵב לְהַגְּבִירָה !

מקדוף בִּנְקוּ רוּסָא אֲנִגּוּס יִתְיַגְעוּ בָּהּ

מִלְקוּלָם לְדוֹנְלִבִּין

אֲנַחְנוּ מַחֲשִׁים אֲשֶׁר הַפִּיד הַזֶּה

בְּיָתֶר שְׂאת וְעַז עַד לְבַנּוּ נָנַע ?

דונלביץ

מַה נֹאמֵר פֹּה , בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר הָאוֹיֵב
וְאֶרֶז בַּמֶּסֶתֶר לְהִשְׁתַּעַר מִמִּקּוֹמוֹ
בְּכָל עֵת וְרָגַע , וּלְהִתְנַפֵּל עָלֵינוּ !
לָכֵה וּנְלַכֶּה מִזֶּה נְנוּסָה דְנַפְשֵׁנוּ ,
אָחִי ! מִקּוֹר דְּמַעֲיָנוּ הִי' כִּמוֹ אֶכְזָב .

מלקולם

וּמְגוֹדֵד הַכָּאֵב לֹא נַעֲצוֹר בַּח
דְּמִישׁ אֶת הַגְּלִיָּה מִמִּקּוֹם עַמְדָתָם
בְּנִקּוֹ לְהַמּוֹבִילִים אֶת הַגְּבִירָה
הִי זְרוּעַ לְגְבִירָה — וְהִי בְּאֲשֶׁר
נִתְעוֹדֵד מִמְּבִיכַת הַחֵיד הַרְאִשׁוֹן ,
וְאֶת שְׂדֵמּוֹתֵינוּ עָלֵינוּ נְשִׁימָה ,
אִז נָשׁוּב נְוַעַד פֹּה , וְאֶחָרֵי מַעֲשֵׂה
הַרְצִיחַ הַכְּבֵד הַזֶּה נִחְקוֹרָה .
פְּלִצוֹת וְרַעֲיוֹנוֹת יִבְעָתוּ אוֹתֵנוּ
הֵן פֹּה בְּיַד עֲלִיּוֹן הַגְּדוֹלָה הַנְּנִי ,
בְּצִלָּה אֶדְחֵם נְגִדָה לְכֵר עֲדִיקָה ,
אֲשֶׁר מִרְמָה וְתוֹף לְשִׁים לִי יַחְרוּשׁוּ .

מקבט

בְּכֵה אַעֲשֵׂה גַם אֲנִי

מקדוף

גַּם אֲנִכִּי

רוסא אנגוס ולגוקס

בְּדָבָר הַזֶּה נַעֲשֵׂה גַם בְּלָנוּ !

מקבט

עֵתָה נִתְעַשֵּׂף מֵהַר בְּקִבוּשֵׁינוּ

וּבְתוֹף הָאוֹקְם יַחְדָּיו נֶאֱסָפָה .

כלם

טוב ויִשָּׁר הַדְּבָר בְּעֵינֵי בְּלָנוּ . (הולכים)

מחזה האחד עשר

מלקולם דונלבין

מלקולם

ומה תחשוב אחי? בסל הוא בעיני.
לשית באמונת רוחם מבטחנו.
מה נקל לאשר לא ישרה נפשו בו,
להתראות פואב באב לא ידעו לבו.
אני הורק ברימנה.

דונלבין

ואני אירדנה

עצת חכמה היא לשום פדות בין עתותי
שנינו! הן פה במקום עומדות רגלינו.
כל דובר שרום יורה חצי מות,
ויותר שיהי האיש מודע קרוב,
כן קרוב השוד ורבה המשטמה.

מלקולם

הן החין אשר מצא את אבינו
עודנו עף עדן לא נפל ארצה!
טוב ויפה איפה פי נסוב מפניו,
לבן על סוס חיש הלאה גדוד נרחיקה,
מבדי התמהמה בנשק מודעינו.
במקום אשר שבת אף עת מצערה,
תוכל לסבב פתאום מות ורצוח,
אין טוב ויפה מהחבה לברוח. (הולכים)

מחזה השתים עשרה

רוסא ואיש זקן

הזקן

בי השר! למני שנות שמונים אתעשת
בימים הרבים ההם ימי עמל

עברו ראשי ומתקאות חזיתי
אכן לעומת ליד בעתה זה, ליל אמש,
כך אלה אך משחק עוללים המה

רוסא

ואבי ראה גם ראה! איך השחק אף הוא
מעל למקום דמים זה לבוש קדרות!
כמו ירעם פנים עד תוך בני האדם,
לפי הפעמון היום גדול עודנו,
ואישון השך יקדיר את גר השחק.

הזקן

אמנם בן מעל לגבול הטבע היא,
כמו המפעל אשר ראו עינינו,
זה מקרוב תחמם אחר בגאותו
עף שחקים, והנה זה עכבר המעופף
בעופו התנפל עליו וימותתהו.

רוסא

וסוסי דונקן — נפלאות היא אבד קשט! —
הסוסים היקרים האל, פאר מינם,
פתאום התהוללו, ופרועים מארה
התפרצו בועף שרכו דרביהם,
ולמנהלם נתנו כתף סוררת,
כמו מדחמה להם בבני האדם.

הזקן

אומרים אמור פי זה את זה אכלו.

רוסא

זאת ראיתי בעיני, ולמראה עינים
לא האמנתי — הנה מקרוף הטוב בא.

מחזה השלש עשרה

הקודמים מקדוף

רוסא

יֵשׁר יִקְרָא! מָה הִנֵּה הַדְּיֻכּוֹת עוֹרָם?

מקדוף

מָה? הַאִינְךָ רוֹאֶה אֶת זֹאת בְּעֵינֶיךָ?

רוסא

הַטָּרֵם גּוֹדֵעַ יְדֵי מִי שְׁפָכוּ הַדָּם

הַיִּקְרָ הַזֶּה?

מקדוף

הֲלֹא הוֹגֵד קָךְ מִי?

אֵלֶּה אֲשֶׁר הִבֵּה מִקִּבְט בְּקִנְאָתוֹ.

רוסא

שׁוֹמְרֵי הַסֶּף? אֵל אֱלֹהִים! מָה רָאוּ

עַד בָּכָה מַה בָּצַע הַגִּיעַ לְמוֹ?

מקדוף

לְמַעַן שְׂבוּרִים הָיוּ, הֵן בְּנֵי הַמֶּלֶךְ

מִלְּקוֹדֶם וְדוֹנְקֶבֶין דְּבְרוּחַ נְחָבָאוּ.

וְזֹאת תַּתֵּן בָּם דּוֹפֵי כִּי הִמָּה שְׂבוּרִים.

רוסא

כָּל הַיּוֹם אַךְ דְּמָרוֹת עֵינֵי הַטָּבַע!

הַמְמַשֵּׁר עַז נֶפֶשׁ לֹא יָדַע שְׁבָעָה

יַעֲזֹר עֵינֵי בְּעָדָיו לְאִכּוֹל בְּדֵי עוֹרָם,

— עֵתָה הַגִּזֹר לְמִקִּבְט וּפּוֹל חָבֵל.

מקדוף

כָּבֵד קְרֵאוּהוּ דְּמֶלֶךְ, אַף הֶלֶךְ כְּקוֹנֵה

דְּמַעַן תַּת שְׂמָה בְּתֵר מַלְכוּת בְּרֵאשׁוֹ.

רוסא

וְגוֹפֶת דּוֹנְקֵן אִיהָ. אֵיפֹה הַגָּה?

מקדוף

לְקוֹלְמֶסְקִיד הַיּוֹבְדָה לְקִבְרוֹת הַקּוֹדֶשׁ.

אֲשֶׁר שָׁמָּה עֲצֻמֹת אֲבוֹתָיו נִחְתָּיִם .

רוסא

וְאַתָּה לְסִקּוּנָה פְּנִיךָ מוֹעֲדוֹת ?

מקדוף

לֹא בִי פִיפָּה אֶלֶף .

רוסא

וְאַנִי לְסִקּוּנָה .

מקדוף

נֹכַח ד' דְּרַבְּךָ ! מִי יִתֵּן

וְהַכֵּר שָׁמָּה בְּחַפְזֵי נַפְשֶׁךָ יְהוִי .

דְּבַל גִּתְּאוּנָן נִשָּׂא קָנָה וְנָהִי .

כִּי הַבְּגָדִים בָּם הָיוּנוּ מְרַבְּשִׁים .

הַתְּאִימוּ לָנוּ יוֹתֵר מִהַחֲדָשִׁים .

רוסא אל הזקן

עֲתָה הַשָּׁב בְּלָה בְּטוֹב יְמֶיךָ

הזקן

ד' יִרְצֶךָ אֵף יְהוִי עִמָּךְ

וְעַם כָּר טְהוֹרֵי לֵב הוֹלְכֵי בְּדַרְכֵי טוֹבִים

שָׁמַיִם רַע לְטוֹב וּלְאֹהֲבֵימָם הָאוֹיְבִים *

המערכה השלישית

חדר

מחזה א

בנקו לבדו

הַפַּעַם יֵשׁ לָךְ כֹּד ! הִנֵּה גַם גְּלָמִים !

גַּם קוֹדֵדוֹר ! גַּם מְקָדָה ! לֹא נִפְל דְּבַר

מִכֵּל אֲשֶׁר דִּבְרוּ אִשׁוֹת הַקָּסָם .

זַחְלָתִי פֶן בְּיָמַיִן שְׁקַר זֹאת רַבְּשֵׁת . —

(* רומז על רוסא אשר בתום לבו האמין כי מקבט חף מפשע אבל מקדוף הי' חכם מחכם ושער בנפשו כל שרש דבר אך שמר לפיו מחסום עד בא מועד

אָפֶס הֲלֹא כֹה דָבַר הַחֹזֵן הָיָה ,
כִּי לֹא לְאַחֲרֵיתָהּ תִּהְיֶה מִמְשַׁלְתָּהּ ,
לֹא נֶצֶר מִשְׁרָשִׁיף בְּנֶגֶד יַעֲמֹד ,
כִּי אֵב לְתוֹמְכֵי שִׁבְטֵי אֲנֹכִי אֵהְיֶה ,
מִקּוֹר קְזָרַע מְלִיכָה מְנִי יִפְתַּח ,
אִם קוֹשֵׁט מִפְּיוֹת בְּאַלְהָה יֵצֵאת יוֹכֵל —
וְזֹאת יוֹכִיחוּ דְבָרֵיהֶן כִּי בֶךְ הַקָּמוּ —
מִדּוֹעַ לֹא גַם אֹרֵי בְמוֹ אֹרֵיךָ
תִּהְיִינָה , תַּת תִּקְוָה בְּלִבִּי גַם אֲנִי ?
אָבֵל הֵם ! לֹא אוֹסִיף דְּבַר מִזֶּה עוֹד !

מחזה שני

מחצצרים

מקבט בתור מלך, הגבירה, רוסא, אנגוס, לונקס, בנקו, אנשי הצבא.

מקבט

הנה זה ראש קרואינו!

הגבירה

לוי ופקד.

כִּי עָתָה פָּרִץ הָיָה בְּחַג גִּילְנוּ ,

וְהוֹרֵם מִמֶּנּוּ עֵטְרַת תִּפְאָרְתוֹ .

מקבט

בְּנִקּוֹ! לֵיד זֶה אֲעֲשֶׂה מִשְׁתֵּה הַדּוֹלִים ,

וְאַחֲלִי יִהְיֶה נֹא פְּנִיָּה בְּמִשְׁתֵּה .

בנקו

מִמְצוֹת שִׁפְתֶיךָ מִלְכִּי לֹא אָמוּשׁ ,

כִּי סוֹר לְמִצּוֹתֶיךָ חֵק קָדֵשׁ הוּא קִי ,

מקבט

עוד היום תַּעֲשֶׂה דְרָכֶךָ ?

בנקו

בֶּן מִלְכִּי !

מקבט

לֹא זֹאת כִּי אִזְּ חִלִּיתִי פְּנֵיךָ ,
לְהִנָּעַד בְּהוֹסֵדְנוּ הַיּוֹם יַחַד ,
וְלַעֲוִין עֲצָתְךָ אֲשֶׁר בְּחֻכְמָהּ , וּבִשְׂאוֹל
אִישׁ בְּדַבַּר אֱלֹהִים תְּמִיד הָיְתָה .
וְאוּקָם אֶת זֹאת נוֹכַל לְאַחַר עַד מָחָר .
הֲרַב הַדְּרָךְ ?

בנקו

הֵנוּ מִהֲלַךְ עֵת , כְּמוֹ
מְנֵי עֵתָהּ וְעַד עֵת אוֹכֵל הַלֵּלֶךָ .
וְאִם סוֹם רַבְבֵי לֹא יַעַר כֵּל כַּחוֹ ,
אִזְּ כַּחֲצֵי אֲשֶׁמוֹרָה בְּנִשְׂפָה אוֹחַר .

מקבט

אֵל נָא תִפְקֵד בְּחַנִּי !

בנקו

אֵל נָכוֹן לֹא !

מקבט

שְׁמַעְתִּי כִּי דוֹדֵי אֲנָשֵׁי הַדְּמִים ,
בְּרַחוּ לָמוֹ בְּרוֹיטְנֵיָתָהּ וְאוֹר־לְנֹדָהּ ,
שָׁמָּה הַעֲזוּ פְּנִיָהּם לְבַחֵשׁ רִצְחָמוֹ
הַנְּאֻלָּה , וַיִּמְלְאוּ תִבְבֵּל בְּדִיָּהֶם .
אֲבָן מִזֶּה עוֹד יוֹם מָחָר נִשְׁתַּעֲהָ ,
עַתָּה נִמְתִּיק סוֹד עַל שְׂאֵר דְּבָרֵי הַמְּדִינָה ,
וְעַד כֵּן אֲשֶׁר עָלִינוּ לְדָאֵג לָמוֹ .
צִלַּח רַכֵּב עוֹד בְּלִילָה נִתְרָאָה פְּנִים !
הֵגַם פִּדְאֲנִצָּא הוֹלֵךְ בְּדְרָךְ עִמָּךְ ?

בנקו

הֵן הַשָּׂר! יוֹתֵר אֵל נָכוֹן לֹא נוֹחַר —

מקבט

אֲבִקֵּשׁ אִיפֹה לְסוּסָה הַיִּטֵּב צַעֵד ,

וְהַגִּידִים בְּטוּחוֹת! לֵךְ בְּשָׁלוֹם וְהִצַּלְחָה! (בִּנְקוּ הוֹלֵךְ)

אל האחרים

עַד עָרַב אִישׁ אֶדוֹן עִתּוֹ יְהִי .

וְגַם אֲנִי עַד הִנֵּה בְּדָר אִשְׁבָּה .

לְמַעַן יַעֲרַב לָנוּ שִׁבְתָּ גַם יַחַד .

וַיִּבְכּוּ יִצְחָק לְשָׂרוֹם בְּשֵׁם ד' . (הַגְּבִירָה וְהַשְּׂרִים הוֹלְכִים)

מחזה שלישי

מקבט נשאר

מקבט (לאחד מהנערים)

הִנֵּה נָא! הַנְּכֹזָבִים הַגְּבִרִים הָהֵם ?

הנער

בֶּן מַלְכֵי! מְצַפִּים הֵם עַל יַד הַשָּׁעַר .

מקבט

יְבוֹאוּ הַפְּיֹתָהּ . (הַנֶּעֶר הוֹלֵךְ)

קָבֵא עַד הַלֹּם ,

עַדֵּן כְּאֵין וְכֶאֱפֶס יַחֲשֵׁב .

שָׁרֵשׁ דְּבָר הוּא לְעִמּוֹד הַכֵּן הַזֶּה!

מִפְּנֵי בְּנֵקוּ זֶה עָלֵינוּ לְהַתְּנַדֵּד .

כְּרוּחוֹ רוּחַ הַמּוֹשֵׁר יִשְׁנֵנוּ מְאוּמָה .

אֲשֶׁר יוֹרֵא . מִפְּנֵי כֹל לֹא יַחַת ,

וְאִמְץ לְבֹו זֶה תִּלְוֶה רוּחַ חֲקֵמָה .

אֲשֶׁר תִּנְחָה אוֹתוֹ וְתִכֵּן אֶת צַעְדָּיו .

אֵךְ אוֹתוֹ אֲנִי יֵרֵא לֹא זוֹקְתוֹ .

נִכְחוּ וַיִּכְנַע רוּחֵי בִי כְּהַכְנַע .

שָׂאוֹד בֶּן קִישׁ דָּפְנֵי שְׂמוּאֵל הַרוֹאֶה .

הוּא מִבְּדֵי חֵת גָּעַר בְּאִשׁוֹת הַקָּסֶם ,

עַת בְּהִדָּר מַלְכוּת בְּשָׂרוֹנֵי .

וַיִּדְרוֹשׁ מֵהֵן לְעָרוֹךְ אֶקְוֶה מְדִים ;

אִז בְּשָׂרוֹ בְּחִזּוֹן אוֹתוֹ בִּי יִהְיֶה .

לְאֵב מוֹשְׁלִים! וּמְקַבִּים מִנֵּי יִצְאוּ!

עַל מַצְחִי שָׁמוּ נֹזֵר פְּרִי בַד יַעֲשֶׂה ,
שֶׁרְבִיט יִבֶּשׂ מְלֵא בְיָדֵי נִתְּנוּ
לְמַעַן יָדֵי זָרִים מִיָּדַי יִחַתְּפוּהוּ !
אִם כָּכָה הוּא רַק בְּעַד צְאֲצְאֵי בְּנֵקוּ ,
נַפְשֵׁי אֲנֵאֲלֵתִי , בְּעֵדָם חַיִּי דוֹנֵקֵן
רַב הַחֶסֶד לְעַפְר אֶרֶץ רְמָסְתִּי ,
בְּגִלְלָם — רַק בְּגִלְקָם — אֶת שְׂרוּם נַפְשֵׁי
אֶת מְנוּחַת לְבִי לְנִצַּח הַמָּתִי ,
וַיָּצִי הַמְדָּתִי הָעֲשׂוּי לְבָרִי מוֹת ,
לְאִכְזָרֵי קִרְבֵּן עוֹלָה הַקְּרָבָתִי ,
לְמַעַן לְמַדְכִּים אוֹתָמוּ אֲשִׁיתָהּ !
מוֹדֶדֶת בְּנֵקוּ אֲשִׁית לְמַדְכִּי אֶרֶץ ! *)
טָרַם זֹאת תְּהִי קִרְבּוֹ פְּקוּדוֹת תִּבְדַּל !
הַתְּנַגְּשׁוּ בּוֹאוּ אֵתִי הַמְעַרְכָּה ,
וְעַד שֶׁפֶךְ דָּם יִחַדְּיוּ גִלְחָמָה !

אל הנער השב עם שני מרצחים

מי זה ?

צא הפתחה והחל עד אקראך .

מחזה רביעי

מקבט שני רוצחים

מקבט

הלא יום אתמול עמכם דברתי ?

הרוצחים

בן הדבר אדוננו המקד !

מקבט

ההשיבותם דברי ער ללבביכם ?

הן נודע לכם כי בנקו הן זה .

אשר לפניכם קם לשמן התיצב .

בבלי דעת שתם עלי העון !
אכן ממדברותי האחרונות .
הראתם לדעת ברור בשמש .
איכה בשוא ודבר בזב נתעתם —

הרוצה הא
כן הוא אדון ! את זאת הוכחת לנו .

מקבט
עתה נבא עד תכלית דבר אמרו !
האף אמנם שיות תמימות אתם .
וקמו יונים פותות חמה אין זקם .
פי מבלי קחת נקם זאת תשאו ?
פכה אתכם הסליחה וארף רוח .
פי בעד בנקו זה תפגעו תתחננו .
אשר ידו עליכם בן קשתה .
לשום אתכם לבו ודמבקשי לחם ?

הרוצה הא'
מלבי ואדני ! נחנו גברים נחנו !

מקבט
אמנם בן הוא . במספר גברים תבואו !
קמו כל בלבי גוי בלבים וקראו ;
אכן בהתיקדם למשפחותם . יבחן
התר הערום השומר הנאמן .
הוזר קל המרוץ לצוד צוד .
קמו בן הדבר גם בבני האדם .
אילם אם באמת בגברים תחשבו .
צעירים להיות באנשי לבב איניכם .
או הראו ביום בביר פח ידיכם !
ונקמו נקמתי ונקמתכם מאויב .
אשר פמונו פמוכם תכלית שנאה
שנאנוהו . ולאויב היה לנו .

הרוצח הא'

אני הגבר , אשר פגעי הזמן
בכה מררהו ורבו , עד אשר
למרות עיני התבל , הנני לעשות
כל אשר תמצא ידי לעשות בכחי .

הרוצח הב

ואני מלכי , הזמן הבוגד בכה
עמי קרי התהקף , עד כי אובה
להיטיב קשי יומי , או למות לשחת .

מקבט

ידעתם איפה כי בנקו צורריכם הוא .

הרוצחים

בן השר !

מקבט

גם צרי ואויבי הנהו ,
ואמנם משטמתו לא תדע רצון ,
ורם המה וקנאה כל היום שואפת ,
עד כי כל רגע אשר עודנו חי ,
יורא אותי לקחת את חיתי .
יש ליאל ידי להקריתהו מארץ ,
מבלי כל דין וחשבון כי אם ברצוני ;
אף למען רעי אשר גם רעיו המה ,
ואשר קרבתם ושרומם אהפוצה ,
לא אוכל עשוהו לעיני השמש .
אף חקמתי תורני לבבות וקספוד ,
הגבר אשר הכרעתיו לטבח !
דכן ורועכם תסבון לי לפעלי זה ,
אשר בגדל דבר כמום עמדי ,
מעין התבל להסתירו ועצתי .

הרוצח הא

מִלְכִי! לְהִגָּה פִיךָ אֲנַחְנוּ מִצַּפִּים .

הרוצח הב

בְּגִלְלֶךָ נִפְשָׁנוּ מִנְּגֵד נִשְׁלִיךְ!

מקבט

אֲמִיץ דְּבַכְּסִים מִתּוֹךְ עֵינֵיכֶם יִצְיִן .

הָאוֹיֵב אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ נִדְּבַרְנוּ .

יָשׁוּב הִנֵּה מִדְּרָבּוֹ לְפָנֹת עָרֵב .

בְּיַעַר הַקְּרוּב תִּוְכְּלוּ עֲשׂוֹת מְדַאֲבָתְכֶם .

אֵף הַרְחֵק תִּרְחִיקוּ מֵעַט מִן הָאֲרָמִיּוֹן .

וְלֹא יוֹדַע כִּי עַל פִּי הִיָּתָה שִׁימָה .

וְעַמּוֹ דְּבִקְרָתִי יַעֲשֶׂה רַק הַחֲצִי .

גַּם בָּנוּ הַהוֹלֵךְ דְּרַגְלָיו וְאֲשֶׁר לְמוֹתוֹ .

כְּמוֹ עַד מוֹת הָאֵב עֵינֵי יִשְׁבְּרוּ —

הֲלֹא שָׁמַעְתֶּם? גַּם הוּא יִקַּח חֶלְקוֹ

בְּגִזְרֵי הַנְּשָׁף הַזֶּה . בְּנִתְּם דְּרַעִי? *

הרוצחים

בֶּן מִלְכִי! אֵף בְּדָה הִיא מֵעַמָּנוּ .

מקבט

עֲתָה הַתִּיַצְבוּ לָכֶם עַד מִשְׁמַרְתְּכֶם!

אוּלַי יִקְוֶה עֲלֵיכֶם עוֹד שְׂדֵיִשִּׁי .

לְמַעַן יְהִי לְבַנּוֹ נָכוֹן בְּטוֹחַ . (הרוצחים הולכים)

בְּדָה הִיא! בְּנִקְוֹ אִם מְרוֹם תִּבְּסַף .

עוֹד הַיּוֹם דַּעַת עָרֵב אֲדִיו תִּאָּסַף!

(* מצינו שתחסר הא הידיעה: אתה זה בני עשו?
ארדוף אחרי הגדוד? שלום לנער לאבשלום?
אתה אמרת אדניהו ימלוך אחרי? גם את הטוב
נקבל? ויטעם לי יותר לכתוב בנתם מלכתוב הבנתם.)

מחזה חמישי

מקבט הגבירה

הגבירה

על מה אישי זה כמה בודד תשוב ?
מה יסבון קץ מחלומות העצבים ,
אשר בחרת להתרועע אתם ,
ותגה נפשך כל היום בשעיפים ,
אשר נאווה למו רדת לשחת בלי ,
אחרי האיש אשר בו יהגו תמיד ?
אשר אין להשיב לא יעלה עוד על לב !
מה שנעשה כבר נעשה ועשוי יהי .

מקבט

הנחש אך נמחץ והמת לא הומת ;
עוד רפוא ירפא והי' כשהי' ;
ואז חמתנו תדלה אין איר .
תחת ממלתעותיו כמבראשונה .
אך בתחלה כל היקום פאבק יעלה .
והעולמים השגים יפו רסיסים ,
בטרם את להמנו בלב רגז נאכל .
ונפשנו תמיד כל היום תתמוגג ,
מחזיונות רעות אשר יבעתונו .
טוב היות במתים אשר שרחנום
למנוחות . למען הרחב את גבולנו ,
מנשוא עני אין קץ . ושבוע גדודים
על עקרבי אימת מות פאלה . —
דונקן קן בקברו במנוחות שאננות ,
וישן על משכבו בשובה ונחת ,
אחרי חיים המלאים חיל קדחת .

שְׁמוּעוֹת לֹא יִבְהִלֶהוּ לֹא יִדַע בְּעַתָּה .
הַמְרֵמָה כָּל רַעְתָּה בּוֹ פָּלְתָה !
עַתָּה לֹא יַעֲצוֹר כַּח בְּרוֹד וְרַעַל .
לֹא קָרַב מַחוּץ . לֹא פָּנִימָה מוֹעֵל מְעַר .
לִגְעַת בְּיָשָׁן רַעְשׁוֹת לֹו מְאוּמָה !
לְהַרְגִּיז מִמְנוּחָתוֹ הַשׁוֹכֵן דוּמָה !

הגבירה

בֹּא נָא בֹּא ! מִלְּפִי הוֹדִי אֶחֱוָה גְּעוּרֵי .
הָסֵר מִמֶּךָ עֲצַבַת לֵב וְרוּחַ נִבְאָה .
וְהֵיטֵב פָּנִים בְּעָרֵב בֵּין קְרוּאָיִךְ !

מקבט

כֵּן אֶעֱשֶׂה יִקְרָתִי ! וְגַם אֶת עֲשׂוֹי כֵּן
אֶל תַּחֲשׂוּכֵי מַחֲזֶקֶק אֶמְרִיךָ .
קָעַת כּוֹאֵת הַעֲצָה הַיְעוּצָה לָנוּ .
דְּהַשְׁבִּיחַ לְבָנוּ תֵר מְעַלְתָּנוּ .
וְדַהֲחִזִּיק מְלָכוֹת בְּחֶנֶף וְחֶלְקִלְקוֹת .
וְשׁוֹם אֹדַר פָּנֵינוּ מִסֻּהָ דְלִבּוֹתֵינוּ .

הגבירה

הִנֵּה זֹאת !

מקבט

נִפְשֵׁי מְלָאָה קָה עַקְרָבִים
אִשֶׁת יִקְרָה . הֲלֹא מוֹדַעַת זֹאת לָךְ
כִּי בָּנְקוּ וּבָנוּ עוֹד חַיִּים הִנָּמוּ !

הגבירה

מִי גָבַר אֲשֶׁר בֵּן תַּמּוּתָה אֵינָנוּ ?

מקבט

זֹאת נַחֲמָתִי כִּי בָנוּ כְּלִיֹן הֵם !
דָּבָן גְּאֻמִּין כַּח עוֹד בְּטָרָם תַּחַל
הַתְּנַשְׁמֵת לְעוֹפֵף מַחְרַבּוֹתֶיהָ .
בְּטָרָם הַיֶּקֶק הַשׁוֹרֵץ בְּגִבּוֹב עֵץ .

קָוֹל עֲנוֹת אֲנֶרֶת חֹרֶת הַפְּנִים
יִרְנִין בְּקוֹל מִשְׁק דְּמָמָה מוֹצֵא עָרֵב ,
יַעֲשֶׂה דָבָר תִּצְדָּקָה אֲזַנִּים .

הגבירה

מָה אֵיפֹה הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה ?

מקבט

טוֹב אֲשֶׁר תִּהְיֶינָה חֶפְזָה עַל בְּלִי דַעַת ,
עַד תִּצְהַלֵּי קוֹלֶךָ דְּקִרְאָת אַחֲרִית דְּבָר —
רָדָה לַיִל ! סְגוֹר עֵין הַיּוֹם הַחֶסֶה לְהוֹמְלָה !
שׁוּט בְּיָדֶךָ הַנֶּעֱדָמָה מִלְּאֵת דָּמִים ,
וְקָרַע דְּגִזְרִים אֶת סֵפֶר מִשְׁאֵי *)
הַמִּכְבִּיד עָלַי אֲכַפּוּ וַיְחֹרֶר פְּנֵי !
— כִּבְר רַד הַיּוֹם וְהַקּוֹרָא יִפְרוֹשׁ בְּנַפְיוֹ .
וְהַחֹרֶשׁה . בּוּ יִרְמְשׁוּן הַמּוֹן בְּנֵי עוֹרֵב ,
כִּד יִצְוִרֵי תֵבֵל עֲדִיזֵי הַשְּׂמֵשׁ ,
יִזְרִידוּ לְאַרְצֵי רֵאשֵׁן מִכְבֵּד הַשְּׁנָה ,
אֲךָ מִכִּירֵי בְּדַהוּת צִלְמֹת לֵיד ,
בְּמִסְתָּרִים וְאֶרְזוּבוּ מִשְׁחָרֵי דְמָרָה ,
הֵן תִּשְׁתַּאֲפֵי לְמַלְּי ! וְאוֹלָם הִרְגַעֵי !
פִּנְעַל אֲשֶׁר הוֹחַל בְּמַעַל וּשְׁפָדְדִם ,
הוּא אֲךָ בְּשִׁפְדִּדְדִם לְעִשׂוֹת דְּרַבּוּ יוֹכֵר !
לַעַת עֲתָה בּוֹאֵת הַשְּׁפִיקֵי ! בּוֹאֵי אַחֲרֵי !

תחת השיחים

מחזה ששי

שלשה מרצחים עולים

הרוצח הא אל הג

מי צוה להגיע אלינו ?

*) כי בנקו בעודנו חי, ממלא לבו דאגה ועצבו
כשטר חוב מכביד אכסו על הלוח .

הרוצח הג

מקבט .

הרוצח הא אל הב

הגם ידי שנינו לא רב לנו בעיניו .
כי בן דאג לשלוח עזר לנו ?
מה תחשוב ? הנאמין בנבר הזה ?

הרוצח הב

בלי פחד ! האותות כתמם נראו בו .
הנו האיש אשר דבר המלך .

הרוצח הא

אם בן איפה הספח אלינו .
במערכה ידעך שארית נוגה מיום .
האזרח הבושש יאמין פחו .
להגיע אל המלון בטרם יחשיך .
וזה אשר עליו נארוז הולך וקרוב .

הרוצח הב

דום ! הקשב ! קול סוסים באזני .

בנקו אחורי הבימה

הבו נר !

הרוצח הא'

אך זה הגהו ! כי קרואי המשמה
האחרים , בבר נקבצו באו בקדם .

הרוצח הב

הסוסים יספו שם בדרך מעקל .

הרוצח הא

בברת ארץ . אך הוא הספין בכל עובר
ללכת ברגליו עד הארמון , דרך
הנה בין השיחים פי קרוב ומזב הוא .

מחזה שביעי

הקודמים בנקו פלאנצע נושא לפיר

הרוצח הב

אזרה ! אזרה !

הרוצח הג

זֶה הַנְּהוּי!

הרוצח הא

הכּוֹנֵן!

בנקו (הולך קדימה)

בְּלִיל זֶה יִהְיוּ חַזְוִיִּים.

הרוצח הב

וְיִפּוּ שְׂאֵיָהּ • כּלֵם מִתְנַפְּלִים עֲלָיו

בנקו (בהאבקו עמם)

מְרָמָה! מְרָמָה! נּוֹסָה! נּוֹסָה! נּוֹסָה! נּוֹסָה!

עוֹד תּוֹכֵל לְנַקּוֹם נְקַמְתִּי! — הוּי עוֹד!

נוֹפֵל לָאָרֶץ מֵת, פּלֶאנְצֵעַ יִשְׁלִיךְ הַלְפִיד לָאָרֶץ

הרוצח הראשון ירמוס אותו ויכבהו

הרוצח הג

מִי בָּבָה הַנֶּר?

הרוצח הא

הַכִּי לֹא מוֹב נַעֲשֶׂה?

הרוצח הב

רַק אֶחָד שׁוֹכֵב פֶּה הַבֵּן נִמְלֵט לוֹ •

הרוצח הא

צַר לִי! מִבְּחַר יִגִּיעַ פְּפִנּוֹ אָבֵד •

הרוצח הג

מוֹב! לָכוּ וְנִגַּד לְמֶלֶךְ אֵת הַנְּעִשָׂה! (הולכים)

היכל מואר באור יקרות

שלחן ערוך עליו ערך מטעמים בירכותם

מחזה שמיני

מקבט הגבירה רוסא לנוקס אנגוס ועוד שרים אחרים

מקבט

אֵת תֵּר מְעַרְתְּכֶם יִדְעֵתֶם • שְׁבוּ הַשְּׂרִים •

למראשון ועד אחרון ברוך בואכם .

רוסא אנגוס לונקס

הודינו לך הוד מקבנו הודינו!

מקבט

אנכי פה וכה בחברת קרואיני

אתערב, ופקודת בעל הבית

המשרת את קרואיו עלי אשימה .

כי בעלת הבית כפי מראה עיני

מתרפה במלאכתה, אשחרנה איפה

דהתיגע יותר בשרת ארתי .

הגבירה

כדברך עשה מלבי! והזכירני

את אשר עלי לעשות ורא עשיתי .

דבי אמנם הלא שלום בלם ובקש .

הרוצח הראשון יבא הפתח

מקבט

לבס גם הם רחב ושמח לקראתך!

השדחן מוסב קרואים מפה אר פה .

אנכי איפה אישב שם בתוך .

שמחו ועלזו בכל לב ויעדצו לבביכם .

עוד מעט יסוב הפוס סביב לשדחן .

אל הרוצח אשר כפתח

בבנפוף נמצא דם .

הרוצח

דם בנקו הוא .

מקבט

ההשפב לארץ?

הרוצח

לזעיו נחתכו!

הסד זה אנכי עשיתי עמו .

מקבט

אָבִי כָּל חוֹתְכֵי הַלְּוֵעִים הִנֵּךְ !
וְגַם לְאַשֶׁר עָשָׂה חֶסֶד כְּזֶה עִם בְּנֵי ,
יְאָתָה תִּתְהַלֵּךְ ! הֲגַם אֶתָּה הוּא זֶה ?

הרוצה

מִדְּכֵי רַב חֶסֶד ! פְּלֹאֲנֵצָא נִמְלֵט לוֹ !

מקבט

עֲתָה שׁוּב יָשׁוּב הִרְקַב בְּעַצְמוֹתַי !
עַד כִּי בָּהּ בְּרִיא דָּשֵׁן וְהַעֲנֵן הָיִיתִי ,
חֶזֶק בְּצַר וּכְסֻלְעַ מוֹסֵד מוֹסֵד ,
חַפְּשֵׁי וּמִתְהַלֵּךְ בְּרַחֲבֵה בְּרוּחַ ,
סוֹכֵב סוֹכֵב הוֹלֵךְ בְּמַרְחָבֵי תֵּבֵל .
אָכֵן עֲתָה מוֹעֵק וְרוֹתֵק אֲנִכִּי ,
וּלְפַחְדֵי הַיָּשָׁן מִחֲדָשׁ טָרַף ,
נִתְתִּי — אָבֵד בְּנִקּוֹ מִת אֶל נִכּוֹן ?

הרוצה

אָדוֹן ! שָׁם בְּחַרְוִיץ מוֹטֵד הִנְהוּ ,
עֲשָׂרִים פְּצָעִים בְּרֵאשׁוֹ, הִקְטַן בָּהֶם
מִחֵץ מֹות הִנּוּ . —

מקבט

קַח תּוֹדָה בְּעַד זֶה .

שָׁמָּה שׁוֹכֵב מִת הַפֶּתֶן הַגְּדוֹל !
הַזּוֹחֵל הַקָּטָן הַנִּמְלֵט בַּיּוֹם ,
יּוֹכֵל לְתֵת מְרוֹרֶת פְּתָנִים דְּעַת מוֹעֵד ,
אָכֵן בְּעַת עֵדֶן שָׁנְיוֹ נִעְדְּרוּ !
טוֹב ! מִחֵר אֲשַׁמַּע אֶת הַדְּבָר שְׁנִית ! (הרוצה הולך)

הגבירה

מִדְּכֵי ! הוֹבֶשֶׁת הַיּוֹם פְּנֵי קְרוּאָיָה ,
הֵן גַּם הַמְּשֻׁתָּה הַיֹּתֵר גְּדוֹל מְאוֹד ,
נְאֻסָּה גִיר מְנֵהוּ אִם בְּעַל הַבַּיִת

לא יִרְאֶה אֶת קְרוֹאָיו בְּנִיבוֹ וּבִפְעָלוֹ .
כִּי רָצְתָה נַפְשׁוֹ בָּם וְקִרְבָּתָם יִהְיוּ
אָכֹר וְשׁוֹבֵעַ יָכוֹל כָּד אִישׁ בְּבֵיתוֹ ;
אִךְ עֲנֵג הַתְרוּעֶע וְדַבְרֵי יְהִידוֹת ,
הֵם יִמְתִּיקוּ אֶת מַמְעֵמֵי הַמְשָׁתָה .

רוח בנקו בא ויושב לו בין רוסא ולנוקס
מקום אשר נשאר ריק למקבט לשבת בו

מקבט

הַזְכַּרְתִּינִי אִשְׁתְּ חֵן —

אל הקרואים

אֲכָלוּ רַעִים !

רוסא

אִם עַל הַמְקָדָּ מִזֵּב יִשָּׁב בְּתוֹכֵנוּ !

מקבט

אֵלֹו גַּם פָּנֵי בְחִירֵנוּ בַּנְקוֹ הָיוּ

עֲמָנוּ כִּי עָתָה הָיוּ פֶה יַחְדָּיו

כָּד הַחֹזְרִים תַּפְאֶרֶת צְבֵי הַמְלוּכָה —

אֲבַחַר מִצּוֹא עֲזוֹנוֹ עַל בְּדֵי נִשְׁוֹא פָּנֵי .

מֵאֲשֶׁר אָנִיד לוֹ . עַד קְרוֹתוֹ אֲסוֹן !

רוסא

מִלְכֵי בְהַפְקָדוֹ חִלַּל אֲמַרֵי פִיהוּ .

הֵיֵשׁ אֶת נַפְשׁ אֲדָנִי הַמְקָדָּ

דָּפְאָר הַשְׁקָחַן בְּהוֹד פָּנָיו הַנְעֵלָה ?

מקבט (בתמהון כראות את הרוח)

הֵן מוֹשְׁבֵי הַשְׁקָחַן מְלֵאִים בְּלֵי מְקוֹם !

לנקס (מורה לתמו על הרוח)

פֶה עוֹד נִמְצָא מוֹשֵׁב רִיק מִלְכֵי

מקבט

אֵיךְ ?

רוסא (ולנוקס)

פֶה מִלְכֵי ! מַה זֶה כֹּה מְבַעֲתָדָּ ?

מקבט (בפלצות)

מִי בָכֶם עָשָׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה ?

רוסא ולנוקס

דָּבַר מַה אֲדוֹנֵינוּ הַמֶּלֶךְ הַטוֹב !

מקבט (אל הרוח)

הָאֵף תֹּאמֶר כִּי אֲנִי זֹאת עָשִׂיתִי ?

אֵל נָא אֶת קוֹצוֹתַיִךְ הַמְּגוֹקָלִים .

בְּדָמַיִם בָּכָה נִגְדִי תִנְיַע נוֹעַ !

רוסא

קוֹמוּ הַשָּׁרִים לְמֶלֶךְ אֵין גַּחַת .

הגבירה

שָׁבוּ אִישׁ עַל מוֹשְׁבוֹ אֲדוֹנָיִם וְקָרוֹם .

הַמֶּלֶךְ זֶה דָּרְבּוֹ תָּמִיד מְנַעֲרֵיוּ ;

אֲחֵי , אֲדוֹנֵי ! מְקוֹמְכֶם אֵל תִּנְחוּ .

כִּי רָגַע בְּרַעְתּוֹ עוֹד מַעַט וְרוּחַ לוֹ .

אִם בָּכָה עֵינֵיכֶם מִנּוּ לֹא תִגְרְעוּ .

אִז תִּעֲצִיבוּהוּ וְתִכְבְּרוּ רַעְתּוֹ .

אֲבָלוּ אֲכֹל וְאֲרִיו אֵל תִּשִׂיתוּ קֵב !

בלט אל מקבט

הַהֲנֵךְ אִישׁ ?

מקבט (עודו נבט אל הרוח)

הֵן ! וְאֵף אֲמַנֶם אֲמִיץ לִבִּי .

אֲשֶׁר רוּחַ בּוֹ קָרְאוֹת מִרְאֵה , אֲשֶׁר

מִפְּחָדוֹ גַּם פָּנֵי עֲזָאוֹל יִחָרוּ !

הגבירה

מַה יִּפְּהוּ ! קְהֵל מְאוֹד ! אֵף זֶה יַעֲזֹר פַּחַדְךָ !

בְּשִׁלַּח הַשְּׁלוֹף אֲשֶׁר אָמַרְתָּ .

כִּי אֵל חֶדֶר מִשְׁכַּב דּוֹנְקָן נִחַד !

אִם לֹא זֶה הַפְּלָצוֹת זֶה הַבְּעָתָה .

קְדָא דָּבָר קְלָא פֶל מְאוּמָה , מְאוֹד יֵאָתֶה

לְבַדִּי מִיִּנְקַת עַל הָאֵחַ הַמְּבוֹעֶרֶת .
בְּאֲזוּנֵי יוֹנְקָה הַמְּשִׁתָּאָה מִסְּפֶרֶת ;
וְהַדּוֹדָה הַזּוֹקֵנָה אוֹתָם מְקַוֵּי־מֶת .
תִּתֵּן אֶת עֵינֶיהָ וְתֹאמֶר אֲמַת .
בּוֹשׁ מָה תִּשְׁנֶה כֹּה פְּנוּף עַל פְּלִימָה ?
מִכֶּסֶּא תִּפְחָד ? בְּדִי בּוֹשָׁה וּכְלִימָה !

מקבט

אֲחֵלֵּי! הַבּוֹשִׁי נָא שְׂמָה! שְׂמָה רְאֵי!
עֲתָה מַה לְּמַרְאֵה עֵינַיִךְ תֹּאמְרֵי ?

אל הרוח

מָה אֵלֵי תִשְׁגִּיחַ ? אֵלֵי תִתְּבוֹנֵן ?
אִם לְגוֹד רֹאשׁ תּוֹכֵךְ , הוֹצֵא גַם מְלִים —
אִם הַקֶּבֶר קְבוּרָיו יִשׁוּב אֵלֵינוּ ,
אִז יְהִי נָא בְּטֵן הַפָּרֶס קְבֻרָנוּ . (הַרוּחַ הַיּוֹלֵךְ)

הגבירה

הֵיאֻמָּן ? כָּכָה חֲדַל אִישִׁים אָתָּה ?

מקבט

חַי נַפְשִׁי כִּי זֶה הָיָה! בְּעֵינַי רְאִיתִיו

הגבירה

בּוֹשׁ וְהַפְּרֶם !

מקבט

הֵן מַעוֹלָם דָּם שִׁפְדָּה .
מִשְׁנֹת דוֹר וְדוֹר בְּטָרֶם חִקֵּי הָאָדָם
אֶת שְׁלוֹם הָאָרֶץ עַל מְכוֹנֵי שְׂמוֹ —
וְגַם אַחֲרֵי בֶן עֲצָמוֹ חֲלָדֵי רֵצַח .
אֲשֶׁר לְהִשְׁמָעוֹת אֲזַנִּים אַחֲזָה רַעְדָּה .
אִז אִם הַיּוֹרֵק הַמוֹחַ מְקַדְקֵד אִישׁ .
גּוֹעַ וְיָמוֹת וְכָהָה נַעֲשֶׂה אֹתוֹ ;
וְהַיּוֹם בְּעֵשְׂרִים פָּצְעֵי מוֹת בְּרֵאשִׁיָּהֶם ,
יַעֲלוּ הַנְּרָצָחִים מִקְּבֻרוֹתֵיהֶם .

וַיִּגְרְשׁוּ אוֹתָנוּ מִבְּסֹאוֹתֵינוּ —
נִפְלְאוֹת מְרֻצָּה בָּזָה זֹאת בְּעֵינֵינוּ .

הגבירה

קְרוּאֵיךְ מַחֲבִים לָךְ —

מקבט

בְּמַעַט שְׂכַחְתִּי .
אֵל נָא תִשְׁעוּ אֵלַי מִיּוֹדְעִים יְקָרִים ,
כִּי יָדוּעַ מַחֲלָה נִפְלְאוֹהָ אֲנֹכִי ,
אֲשֶׁר בָּאִין הִיא בְּעֵינַי מִבִּירִי !
הִבֵּה ! לְכַבּוֹד פְּלֻכְסֵם אֲשֶׁתָּה הַפְּעַם !
וְאַחַר אֲשִׁב ! מִסְכּוֹ כּוֹס יוֹן מְרֵא !
הִנְנִי שׁוֹתָה לְכַבּוֹד כָּל הָאִסְפָּה ,
וְגַם לְכַבּוֹד רַעְנוּ הַיְקָר בְּנִקּוֹ ,
אֲשֶׁר אֵינְנוּ פֹה — מִי יִתֵּן וְהָיָה !
לְכַבּוֹדוֹ הִנְנִי שׁוֹתָה וְגַם לְכַבּוֹדְכֶם ! (הרוח ישוב להתיצב)

רוסא לנקס ואנגוס

הזרִינוּ לָךְ בְּעֵנֹת רוּחַ מְלַכְנוּ !

מקבט (רואה הרוח ומתרגז)

גֵּשׁ הַלְּאוֹהַ סוּרָה לָךְ מִנְּגַד עֵינַי !
רְדֵה לְיַרְבְּתִי בּוֹר ! אֵין שְׁקוֹי בְּעַצְמוֹתַיִךְ
דְּמָה הֵלֵא קַר ; אַף אֵין אֵיךְ לְרֵאוֹת
בְּעֵינֶיךָ זֹאת הַקְּמָה הַחוֹדְרֶת לִי !

הגבירה

אֵל נָא תִתְמָהוּ עַל הַחֲפִיץ אֱלוֹפִי ,
וְחִשְׁבוּזוֹ כְּדָבָר וְאַתָּה פֶּעַם בְּפֶעַם ,
דַּק אֵין דְּבַר ! הָאֲמִינוּ לִי ! אֶפְסֵם כִּי
אֵת עֲלִיצוֹת גִּשְׁפֵנוּ זֶה הַפְּרִיעַ !

מקבט

מִבִּירִי לֵב לֹא נִפְלַל גַּם אֲנִי —
בֵּא נָא אֵלַי בְּתַמּוֹנַת דּוֹב הַקְּרַח ,

בתמונת נמר לופי תאו או ערוד .
בכל דמות איום *) אשר תאווה נפשך .
אך לא בתבניתך זאת . ואז יודע לך .
אם עורקי החוקים ממך יחילו —
או תשב־נא חִתְךָ אל קר־ךָ .
וקראני לחרב בארץ מקאובות .
אם בפחדתי ממך אחור אסונה .
או אשת רפת הקבב תחרפני !
צא צא ! צלם בלהה ! סמל אפע ! (הרוח נעלם)
עתה פי אינך אשוב להיות גבר .
אל הקרואים המהינים לקום
אחלי מיודעי שבו על מושביכם !

הגבירה

במפנע הקדחת הזה הבאת .
חמית עד הקרואים וכל גיד גדית .

מקבט

ואת הלא תנידי ! הועברו דברים .
פארה עד פני איש כמו ענן בקר .
מבלי אשר חיל ורעדה תאחזוהו ?
הן את מתעי רוחי לא אדע נפשי .
בחזותי פי תוקלי לראות חזיונות
פאלה . ואודם פניך עוד אתך .
בעוד אשר פני דירקון נהפכו .

רוסא

מה הן החזיונות ראית מלפי ?

הגבירה

עצרו במלים מאוד משם אבקשה !
הן הרעה הלוד וגבור הנָה .

(*) כן הוא ביחוקאל בלי זכר : ודמות אחד

ורב שאילות תעזורנה להתעות רוחו.
ליל נעימים איפה למו כלכם גם יחד!
כבו חושים אל אך צו להרוץ תוחילו!

רוסא אנגוס ולונקס

ליך שלום וארפה קמלפנו נבקש!

הגבירה

ליל שדום אבקש גם אני דכלכם.

(השרים הולכים. הגבירה הולכת עמם לשלחם)

המחזה התשיעי

מקבט

אזמרים אמור, דמים ישאפו דמים!

בקר נראה אבנים משו ממקומם.

אלונים מללו! ומנחשים יודעי

פשר הרזים, בקסמם בקאת וקפוד

גם את הרצח החבוש בטמון

בלטיהם אור הוציאו — מה מקודה?

הגבירה (אשר בין כה שבה)

הקודה והיום דהלחם יהינו.

מי מהם משטרו בארץ ישים.

מקבט

ומקדוף מאן לבא אך הקחם?

הגבירה

האם שלוח שלחת קקרוא כו?

מקבט

לא, אך לשמע און ככה שמעתי;

בכל זאת אנסה גם לשלוח אחריו.

אין גם אחד מהאצילים האל.

אשר אין מקשיב בביתו שכור מני

בפקר השכם אחפש הקוסמות.

ואדרוש אותנה להגיד לי עוד יותר!

בִּי עֲתָה הַפַּעַם גְּמַרְתִּי בְּלִבִּי ,
רִבְקָה אֲשֶׁר לֹא טוֹב , עַל דְּרָךְ לֹא טוֹב .
רַגְלֵי בְּדָם בֵּין הַטְּבָעוֹת , עַד אַחַת הִיא ,
אִם קָדָם אֶהְיוֹת אוֹ אַחֲזֹר אֲשִׁיבָה .
— בְּרוּחֵי דְבָרִים נוֹרְאִים יִתְגַּלְגְּלוּ ,
אֶךְ זְרוּעַ עַז יִיחַדוּ קְהָפִיק אוֹתָמוּ ,
וְהָיוּ לְמַפְעֵל עוֹד בְּטָרָם לְמַלִּים יְהוָה .

הגבירה

אֶת הַשִּׁנְיָה מְשִׁיבַת נֶפֶשׁ חֶסֶדְךָ .

מקבט

דְּכִי , נִתְעַנֵּג בְּשִׁנְיָה בִּי גַעְמָה ,
עֲדָנִי מִתְחַשֵּׁב בֵּין לֹא לְמַדִּים ,
עַל בֵּן זְחֻלְתִּי וְלִבִּי יִהְיֶה אֵימָה ,
בְּמַפְעָלִים בְּאֵלֶּה עוֹדִינָה יְלָדִים . (הולכים)

המערכה הרביעית

בקעה רחבת ידים

מחזה א

רוסא ולנוקס

רוסא

אֲחֻזְתִּי זֹאת אֶעֱרֹךְ לְפָנֶיךָ , לְמַעַן
תִּדְעַ וּבְחִנְתָּ אֶת שְׂרֵשׁ דְּבָר .
עֲרוּךְ נָא אַחַת לְאַחַת לְמִצּוֹא חֶשְׁבוֹן !
מִקְבֻט סָפַד עַד דּוֹנְקָן רַב הַחֶסֶד !
מִי לֹא יָבִין זֹאת ! בִּי עַל בֵּן מֵת הָיָה ,
וּבְנִקּוֹן בֵּר הַלֵּבֵב הַסְבִּיל עֲשֵׂה .
בִּי אַחַר קַעֲשׂוֹת דְּרָכּוֹ בְּאֲשׁוֹן חֶשֶׁךְ .
הַחֶפֶץ , יֹאמֶר בִּי פִּלְאֲנִצָּא רִצְחוֹ נֶפֶשׁ ,
בִּי הֲלֹא פִּלְאֲנִצָּא בְּרַח וְאֵינֶנִּי .
שׁוֹמֵר נֶפֶשׁוֹ אֶךְ יֹאחַר קָבַת בְּמַחֲשָׁךְ .

וְמוֹ פֶלֶל בִּי מִלְקוֹדִים וְדוֹנְלָפִין
כֹּה יִשְׁחַתּוּ רַחֲמֵיהֶם , קְרָצוּחַ נַפְשׁ
הַטּוֹב בְּאַבּוֹת ! הוּי הוּי עוֹן פְּלִילִי !
וְאַיִךְ נָגַע זֶה עַד לֵב מִקְבֹּט
מִתָּהר הַעֵינַיִם ! וּמִבְּלַתִּי יִכְלַת
דְּהַבִּיט אֶרְ עֵמֶל , עֵמָה בְּמַעִיר קֹדֶשׁ
קִנְיָאָה , וַיִּדְקוֹר אֶת שְׁנֵי עוֹשֵׂי הָרַע ,
אֲשֶׁר עֲבָרִם יוּן וְנָמוּ שְׁנַתָּם !
הֲלֹא הֵיטִיב לַעֲשׂוֹת ! וְגַם בְּחֻכְמָה עָשָׂה !
בִּי מִי יוֹכֵל שְׁמוֹעַ מִבְּלִי הַתְּרַגּוֹ .
אִם יִמְלֵא לֵב הַנְּעָרִים אוֹתָם לִפְחָשׁ !
הוּא אֲשֶׁר דִּבְרַתִּי בִּי הַחֲכָיִים לַעֲשׂוֹת ! —
וַדַּע לֶךְ נְאֻמָּנָה , בִּי לֹו כַּף בְּנֵי דוֹנְקוֹן
בִּידוֹ — זֹאת יַחֲשֶׁף הָאֵל ! — וְנודַע דָּהֶם
בִּי לֹא יִרְצַח אִישׁ אֶת אָבִיו וְנִקְהָ !
וְגַם הַנְּעָר פִּלְאֻנְצָא יִדַּע אֶת זֹאת !
— אֲבָל הֵם ! נִשְׁמְרָה מִהֶסוּס לִפְתָּחֵי פִינוּ —
וְעַל בִּי לֹא בָא מִקְרוֹף אֶל שְׁדַחַן הָעָרִיץ .
דְּבֵן הָעַמִּים עָלְיוּ אֶת חֶמֶת אִפּוֹ .
הַתִּדַּע לַהֲגִיד לִי מְקוֹם מְגוֹרוֹ אִיָּה ?

לוֹנְקִס

מִמְקוֹדִים בֶּן בְּכוֹר דוֹנְקוֹן , אֲשֶׁר עָשְׂקוּ
הָעָרִיץ אֶת מַמְלַכַת אֲחֻזּוֹתוֹ ,
יֹושֵׁב בְּחֻצַר עֲדוֹרֶךְ הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר ,
שָׁמָּה יִכְבֵּד בְּאֲשֶׁר דְּמִלְךְ יֵאָתֶה ,
וַיְשִׂי כָּל עַמֵּל מְרוֹרַת גְּלוּתוֹ .
שָׁמָּה הִקְדֵּף גַּם מִקְרוֹף , לַחֲלוּת אֶת פִּנֵּי
מִלְךְ בְּרִיטְנִיָּה הַיָּשָׁר בְּאָדָם ,
דְּשְׁלוּחַ לַעֲזֹר לָנוּ אֶת הָעֻזּוֹ .

וַיִּוָרֵד ; הוּא בְּגִבּוֹרֵת יֵשַׁע יְמִין עֲדִיּוֹן
שְׂאוֹן עֲרִיצִים יִבְנֶנּוּ, אִף יָשׁוּב שְׁנַת
לִילוֹתֵינוּ וּמֵאֲכָל שְׁלַחָנֵינוּ .
וְחָרַב רוֹצַחַת יִשְׁבִּית מִן הָאָרֶץ ,
וּכְאֹז סָבִיב לְפֶסֶד־אֲחוּזָה יִכְנַסְנוּ
לְמַעַן בְּאֵין שׂוֹד וְשִׁבּוֹן כְּבוֹד בְּאֲרָצֵנוּ —
אֵלָיו בְּיוֹם לְשׂוֹא עֵינֵינוּ כְּרוֹת . —
שִׁמַּע זֹאת הַכְּעִים הָעֲרִיץ תִּמְרוּרִים
עַד בֶּן לְמִדְחָמָה חֵיד יִתְאַזֵּר .

רוסא

הַשְׂגָּח לְקִרְוֹא לְמִקְרוֹף אֶל הַלֶּחֶם ?
הֵן . וּבְמַעֲנָה קָטָ : "אֵינְנִי הוֹדֵךְ" !
הַשִּׁיב רִיקָם אֶת פְּנֵי הַמִּדְאָף , אֲשֶׁר
בְּמֹז פָּנִים נִזְעַמִּים הַפְּנָה אֶת שְׂכֵמוֹ ,
כְּמִשִּׁיב אֲמָרִים : עוֹד תִּנְהַחֵם לְעַת מוֹעֵד ,
עַד בִּי בְּמַעֲנָה זֶה הַשִּׁיבוֹת פְּנֵי .

רוסא

בְּזֹאת יִזְהַר לְהַרְחִיק גְּדוֹד בְּאֲשֶׁר יִמָּצֵא ,
מִי יִתֵּן וּמִלְאָף מְלִיץ טוֹב יִדָּא
לְפָנָיו אֲרָצָה בְּרִיטְנֵיהַ , לְהִיּוֹת כֹּז לְפָה
טָרָם בּוֹאוֹ שְׂמָה , לְמַעַן זְרוּעַ עוֹ
תִּחְדָּץ חֵישׁ מֵהַר לְעֹזֶרֶת אֲרָצֵנוּ ,
אֲשֶׁר יֵד הַעֲזָאוֹל לְאִבְדָּה נְטוּיָה .

לנוקס

וְאִתָּה אֵינָה אֵיפָה תִּחְשַׁב דְּרַבְרָב ?

רוסא

אֲנִכִּי לְכַפֵּר פִּיךָ פְּנֵי מוֹעֲדוֹת ,
לְדַבֵּר עַל לֵב אִשְׁתּוֹ לְנַחֲמָה מִיְגוֹנָה ,

ולקחות לה סתרה באשר תמצא ידי .
ואתה שלום .

לונקס

לך בשלום וברכה והצלחה .

מערה גדולה וחשכה דוד נתון בתוך על האש

מחזה ב

אגרת . שלש מכשפות

המכשפה הא

מה לך מולכת בי בכה תזעמי ?

המכשפה הב' והג'

מדוע גברת פניך תרעמי ?

אגרת

איבכה מהתרגו אעצור בך .

אם אתן את הקבן תשפחו שכוח .

בדי שאור פי במועצתכן הלבנתן .

ובכה על מקבש הרעה הדיחתן .

במליצה חדות לכן ואמרי קסמים .

השא השאתין אותו לשפוך דמים ?

ודי אני כל חית ידכן גוזרת .

וכל עמר אדם אף ידי יוצרת .

לי לא קראתן להורותכן עלידיה .

לראות בשמחתכן בעשותכן תושיה ?

ורעה עוד מזאת פי כל עמר ודיכן .

הוא בדי יהיר לא יביר מעבדיכן .

רק את תהלתו יחפזין לא תהלתכן !

ויתרון ושקר לא גהין לפעולתכן .

וברצותכן עמו לא לכן יסבון .

עתה את מעותכנה שובנה לתקון !

בהשכל בצענה תרמית לבותיכן .

וְרוּחִי כָּד הַיּוֹם יִשׁוּמַט סְבִיבוֹתֶיךָ .
מִפֶּת יְדֵי עֲלִיכֶם אֲתַנֶּה .
כִּי לִפְנֵי אֹזַר הַבְּקָר יָבֵא הַנֶּה .
לְשֹׂאֵל לֹז בְּנַחְשִׁים בְּאוֹב וְיִדְעוּנִי .
אִם נִכּוֹנֵנוּ לֹז יָמֵי שְׁלוֹה אוֹ עוֹנִי .
לִבֵּן בְּחַפְצֵי יְדִיכֵן חוֹשְׁנָה לְמִרְאָה .
וְאֲנִי רוּחוֹתַי אֲדִיכֵן אֲשַׁלְּחָה .
תְּמוֹנוֹת תַּעֲתוּעִים וְהַתּוֹלִים אֶרְקוּמָה .
וּמִקְסָם בְּזֹב וְרַמְיָה אֶקְאֹמָה .
מִהַתְּלוֹת בְּאַרְהָ אֶת לְבֹי יִמְשׁוּבוּ .
וְרוּחַ עוֹנִים וְתוֹעָה בְּקִרְבּוֹ יִמְסוּכוּ !
נִפְשׁוּ עוֹ תִּדְרוּף מוֹל בְּלֵהוֹת צִלְמוֹת .
וּמִתְהוֹלל יְרוּיֵן לְלוֹעַ הַמּוֹת .
יִשְׁחַק לְפָחַד לֹא יִדַע כָּל מוֹרָא .
אֶף קָרִים יִרְדּוּף עַד יִפּוֹר בְּמִהְמוֹרָה .
כִּי הִנֵּה הַבְּטָחָה זֹאת לִבֵּן לְדַעָה .
תַּעֲשֶׂה מִדְּחָה לִבֵּן אָדָם תוֹקְעָה ! (תִּטְבַּע תַּחַת הַדּוֹד)

מחזה ג

שֵׁלֶשׁ הַמְּכַשְׁפוֹת מְכַרְכוֹרוֹת סְבִיב לְקַלְחַת
הַמְּכַשְׁפָה הָא
רְקוֹדְנָה בְּמַעֲגָה סְבִיב לְקַלְחַת .
שׂוֹמְנָה אֵל קִרְבָּה אֶת הַמְּרַקְחַת .
הַצֵּב אֲשֶׁר עַל הַסַּדַּע הַצּוֹנֵן *
לִילָה וַיּוֹם תְּמִיד יִשְׁפּוֹן וַיִּתְלוֹנֵן .
הַיּוֹנֵק בְּרִי חָשֵׁף אֶת רַעַל הַלֵּחַ .
אוֹתָף רֵאשׁוֹן לְגוֹיִד אֲפַלְחַ .

שֵׁלֶשֶׁת

חוֹשִׁים חוֹשִׁים ! שְׁעִירֵי שְׁחַת !

אֵשׁ יְקָרִי ! רַתְחֵי קַלְחַת !

* נמצא ממנו השם במקרא: כצנת שלג

המכשפה הא
הַנְּחָשִׁים אֲשֶׁר בְּרָפֶשׁ קִנְנִי .
יִבְשְׁרוּ בְּשׂוֹל עַל בְּיֹזֵר אֲשֵׁנִי .
אֶצְבְּעוֹת הַצְּפָרְדַּע וְזִנְבֵי הַדְּמָאָה .
שְׁנֵי הַבָּרָב עִם נִצּוֹת הַדָּאָה .
בִּידוּגֵי אֲנָקָה וְשַׁעַר הַבַּיִת .
לְשׁוֹן הַעֶבְשׂוֹב וְצִפְרֵי הָאוֹחַ .
לְקַסּוֹם קַסִּים יִבְאוּ בְּקִדְחָת .
וּבְמָרְק תַּפְתָּה יִרְקָחוּ מִרְקָחַת .

שלשתן
חוֹשִׁים חוֹשִׁים ! שְׁעִירֵי שְׁחַת !
אֵשׁ יִקְרִי ! רִתְחֵי קִדְחָת !

המכשפה הא
שִׁימוּ אֶרְ קַרְבְּהוּ בִּיְצִי צְפֵעוֹנֵי .
אֵף שְׁנֵי הַזָּאֵב וְחֲנוּמֵי יְדֵעוֹנֵי .
וּמִבָּרָב הֵיִם לֹא יִדַּע שְׁבוּעַ .
קָחוּ הַלְשׁוֹן הַדְּחִיִּים וְהַלּוֹעַ .
שְׁרָשֵׁי עֲשׂוֹת רוּשׁ בְּעֵדְמָה נְעַקְרִים !
מְרוֹרֶת הַעֲזוֹים אֵף עֲרֶקֶת בְּשָׂרִים .
וּמַעְצֵי נְהַלּוֹלִים הַעֲנָפִים .
לֵעַת יְחַשֵּׁף הַיָּרֵחַ נִקְטָפִים .
וְחֲזוּמֵי יִשְׁמַעֲאֵלִים תָּנוּ בְּקִדְחָת .
וְאֶצְבְּעוֹת יָקֵד זְנוּנִים מִשְׁקָף בְּפִחָת !
מִלְחוּ וּבְלֹלוּ בְּחַפְץ בָּפִים .
וְהִי הַמָּרְק בְּשִׁמְנִים מִמְחִים .
וְדַמְעַן יִבְשֶׁר יוֹתֵר וְלַפְעוֹל יָרֵב .
וְיִשָּׁם אֶרְ תּוֹכוֹ מִנְמַר הַקָּרֵב .

שלשתן
חוֹשִׁים חוֹשִׁים ! שְׁעִירֵי שְׁחַת !
אֵשׁ יִקְרִי ! רִתְחֵי קִדְחָת !

המכשפה הא

צַנְנָה הַנְּזִיר בְּדַמִּי עוֹלָדִים ,
וְבִכֵּן יְהִי הַקֶּסֶם רַב מַפְעָלִים .

המכשפה הב

רוּחוֹת שְׁחֹרְזוֹת , לְבָנוֹת , יְרוֹקוֹת , וְצֹהוֹבוֹת ,
אוּ בְּאִשֶּׁר בְּשִׁמּוֹתֵיכֶן הַנֶּכֶן נְקוּבוֹת ,
מִלְחָנָה וּבְלוֹלָנָה בְּחַפִּץ בְּפִיכֶן ,
בְּכֹל עַוְבֵי בְּאִשֶּׁר תִּמְצָא בְּיַדְיְכֶן! (רוחות ננסות נראות ממלחות הנזיר)

המכשפה הג

דִּי יִגְבֵּא בְּהֵן יְדֵי בִי חָרָה :
בִּי מִדַּע הוֹדֵךְ וְקָרַב אֶל הַמְעַרָה!
לְשִׂאוֹל בְּלִבְבוֹ ,
יְבֹא נָא יְבֹא !

מחזה ד

מקבט שלש מכשפות אחרי כן חזיונות
מקבט

אַתָּנָה קוֹסְמוֹת חִשְׁבוֹת וְנַעֲלָמוֹת ,
מָה אַתָּנָה עוֹשׂוֹת שָׁה ?

שלש המכשפות ביחד

מְעֵשֶׂה פְּדָאִי .

מקבט

בְּקֶסֶם מְלָאכֶת יִדְכֶן הַשְּׁבַעֲתִי אַתָּכֶן ,
אֵל נָא מְעַנֶּה שִׁיבֶן מְנִי תִקְלָאנָה !
וְאִם בְּגִלְלָה זֶה רוּחַ סְעָרוֹת תִּבְקַע ,
וְרִסְיִסִּים תִּפְּהַ כֹּד מְקַדְשֵׁי אֵל יָחִיד ;
יִבְלַע הַיָּם בְּזַעַפּוֹ אֲנִיּוֹת עוֹבְרָיו ,
זָרִם וּבְרָד , קֶצֶר שְׂדֵה יִשְׁמוֹפוֹ ,
אַרְמוֹנוֹת עַל רֹאשׁ שׁוֹמְרֵיהֶם יִפּוֹרוּ ,
הַיְכָלוֹת וּמִגְדָּלִים יִתְגַּעְשׂוּ .

וְעַד הַיְסוּד בָּם אֶת רְאִשֵׁיהֶם יִכְפוּ!
וְאִף אִם גַּם מְבִיחַ הַתְּבַל יִתְפּוֹצֵץ,
עֲנֵנָה אוֹתִי אֲשֶׁר אֲשָׂא לְאַתָּן .

המכשפה הא

אָמַר !

המכשפה הב

שָׂא !

המכשפה הג

מְעַנָּה מִמֶּךָ לֹא יִמָּנַע .

המכשפה הא

הַתְּאֵבָה לְשִׁמוֹעַ אוֹתוֹ מִפִּינִי ,

אוּ תִבְחַר לְהִקְשִׁיבוּ מִפִּי גְבִירַתְנוּ ?

מקבט

קְרֵאָן קָה ! כִּי אוֹתָהּ קְרֵאוֹת יֶאֱבָתִי !

שֶׁלֶשׁ הַמְכַשְׁפוֹת

גְּדוֹל אוּ קָטָן !

בְּצַבָּא הַשְּׁטָן !

מֵהַר הוֹפִיעָה !

יִדָּה הוֹדִיעָה ! (רַעַם . רֹאשׁ מוּזוֹן יִתְנַשֵּׂא אַחֲרֵי הַקְּלַחַת)

מקבט

הַגִּידָה נָא לִי הַכֶּחַ הַנֶּעְלָם -

המכשפה הא

הֵן מְעַלּוֹת רוּחָהּ הוּא יִדַּע כְּלָהּ .

הַסִּבַּת אֲמָרְיוֹ מִבְּלִי אָמַר מִדָּה !

הראש

מִקְבָּט ! מִקְבָּט ! מִקְבָּט ! וְכֵן אֶת רֹאשׁ מִקְדוּחָהּ !

גוֹרָה לָךְ מִפִּי הַנּוֹפֵת יָד אֲצִיד פִּיָּךְ .

הַנְּחוּ לִי ! דְּבַר יוֹתֵר לֹא אוּבָל . (צוּלַל)

מקבט

תַּהֲיֶה אֲשֶׁר תַּהְיֶה , תוֹדוֹת לָךְ עַל כִּי

הזהרתני, את יתעדימת מגורתי
שתה קמאור פני! אך עוד דבר אחד --

המכשפה הא

הן הוא לא יסור אלי משמעתך!
פה יש אחר בביר בַח מהלז! (רעם. עולל מעולל בדם עולה מהקלחת)

העולל.

מקבט! מקבט! מקבט!

מקבט

אלו היו לי

שלש אֶזנים בי עתה מלאתן.

העולל

התאושש וחזק ושתה דם לשפרון.

ושחזק לאויבך יחגרו חמות וחרון.

כי כר אשר אשה אותו ילדה,

תקצר ידו להביא עליך קפדה. (צולל)

מקבט

אם בן איפה יתי מקדוף עד נצח!

מה תבעתני אימתו — אוקם לא בן!

על הבטחה אשית בטחה נוספת.

ומהופך מסבות אקחה ערבון —

מקדוף יומת והאימה תהי גבובה,

ודמרות סופה וסער בשלום אשפבה.

עולל מוכתר עולה וענף בידו

מי זה עזקה פנצור מדכות ועל מצחו

דנית הן אות הדר מלבנות נושא?

שלש המכשפות

שמעה באזנה ולשונך תהי נאלמה!

הקשיבה אמריו בהשקט ודממה.

העולל המוכתר.

את כל לא תירא פארי התגבה!

יִזְעַף הַזֹּעֵף יִרְעַשׁ , עֲתָק יִדְבֵר !
יִהְיֶה יִרְעֵ יִצְרִיחַ אֵף זֹעֵה !
אִישׁ עַד מִקְבֵּט לֹא יִדַּח הָרָעָה ,
עַד בִּי יַעַר בִּירְנָם מְקוֹמוֹ הַנִּיחַ ,
וְעַד הָאֲרְמוֹנָה דוֹנִינֵן הַנִּיחַ !

מקבט

זֹאת הִי לֹא תִהְיֶי עוֹד כִּד יָמֵי אֶרֶץ !
מִי זֶה עַל עֲצִים כַּעַד אֲנָשִׁי מִדְחָמָה
יִפְקוֹד , לְנַתֵּק שְׂרָשִׁיהֶם אֲשֶׁר עִמָּךְ
עִמָּךְ בְּמַעֲבֵה הָאֲדָמָה יִסְבְּכוּ ,
וְחַדְלֵי הַנְדוּד יִדְרוּן וַיֵּאָתְיוּן ?
מַה מֵאֲשֶׁר אָנִי ! הָאֵחַ חֲזוֹת נְעִימָה !
מָרָד ! לֹא תָרִים רֹאשׁ לֹא תַעֲשֶׂה מְזִימָה ,
עַד בִּי יַעַר בִּירְנָם יָמִישׁ מְמִקְוֹמוֹ .
מִקְבֵּט יִחַי עַד אֲשֶׁר יָבֹא יוֹמוֹ ,
לְהַסְגִּיר לְאִישׁ חַיִּיתִי לֹא אֶפְחַד פְּחַד ,
כְּלַתִּי לְתַמּוּתָהּ מִנֶּת כִּד בְּשׁוֹר יָחַד ,
וְאוֹלָם אֵף אַחַת לְדַעָה רוּחִי נִפְעָמַת .
אֲחִלִּי הַגְּדָנָה לִי קוֹשֵׁט אֲמַרִי אֲמַת
— אִם לִילְדֵי יוֹם בְּיֻדְכֶם קוֹ וּמִשְׁקָלָת —
הָאֵף בְּנִי בְּנָקוֹ פֹה יִמְשְׁלוּ מִמְשַׁקֶּת ?

שלש המכשפות

רַב לָךְ אֵל תּוֹסֵף קְדָרוֹשׁ וְכַחֲקוֹר , דְּבָר

מקבט

לְהַפִּיק מֵאוּרֵי אֲחַפְזִי , בְּחַדְנָה זֹאת
מִמְנֵי , וְאֲרוּרוֹת עוֹלָם תִּהְיֶינָה !
הוֹדִיעֵנָה אוֹתִי אֵת זֹאת וְאֲדַעָה . —
עַל מָה יִכַּד הַדּוּד מָה קוֹל רַעַשׁ זֶה ? (קול חלילים נשמע)

המכשפה הא

התראו!

המכשפה הב

התראו!

המכשפה הג

התראו!

שלשתן

התראו ואף את לבו אל תנחמו,
בצדלים תבואו וכה תעלמו.

שמנה מלכים מתראים אחד אחד עוברים לאט על יד מקבט
האחרון הוא בנקו וראי מוצק בידו
מקבט. (בעוד החזיונות עוברות על ידו)

אל רוח בנקו מאוד דמית! עבור!

דך מעם פני! הנזר על ראשך

ימחץ את עיני! — וגם אתה השני

נשא הפתם על מצח. מראך

דראשון נדמה — גש הלאה גם אתה

השלישי כמותו בקודמים אחד! —

ארורות! על מה זאת תראינה אותי?

הרביעי הו! המקנה בחוריקן עיני! —

האין קץ לאדה עד קץ הימים?

הנה עוד אחד! מה זאת? הגם שביעי!

הנה זה בא השמיני וראי בידו,

בתוכו יראני עוד רבים פהמה,

מה אחזה עתה? הפתרים ותפוחי

הממקדה ישנו אף ישולשו.

הוי מראה נאלח! אף אמת הדבר!

פי הנה בנקו זה הנגואל בדם.

בלעגי מעוג ישחק. יביט יראה פי.

ויזרה עלימו פמו על יוצאי רכבו.

ואתן הלא תגדנה! האף אין זאת?

המכשפה הא

בְּדַבְרֶיךָ! אֲבֵן זֹאת מְנִי פְּלִיאָה!

מְדוּעַ הַמֶּלֶךְ נֶאֱלָם דּוּמְיָה?

הִבֵּה! לְמַעַן בְּשִׁמְחָה אֶת לְבָבוֹ נַחֲדֶה,

דְּלֶנָה שׁוֹקִים לְפָנָיו וְלַדְּרֶה,

אֲחֻזּוֹת יָד בְּמַעֲגָד סְבִיב סָבְנָה,

מְבַחַר הַמְּחֻזָּזוֹת לְכַבּוֹדוֹ הַקָּנָה,

וְהַרוּחַ יִשְׁמִיעַ נְעִים קוֹל מְצַדְתִּים,

עַת בְּמַעֲגָדֵנוּ נַחְמֹקָה יִרְכִּים,

לְמַעַן הַמֶּלֶךְ הַגָּדוֹל יוֹדֵנוּ

כִּי כְבוֹד גָּדוֹל עָשׂוּ לוֹ יְדֵינוּ

(קול זמרה, המכשפות חולות במחול ונעלמות)

מקבט

אֵין? נְדָדוּ וְאֵינָן! לְמֵאַרְת עוֹלָם

תִּיחַק עַת הַמְּבַבָּה הַזֹּאת עַל רוּחַ —

בֵּא הָעוֹמֵד בַּחוּץ!

המחזה החמישי

מקבט לנוקם

לנוקם

מה ומלכי מצוה?

מקבט

הלא ראית את אשות הקסם?

לנוקם

לא אדני.

מקבט

לא עברו על פניך?

לנוקם

לא! יושר לבי אמרי, לא ראיתין.

מקבט

מֹות יִצוּק בְּרוּחַ שְׁמוּהוּ רְכוּבָן !
בְּמֵאֲרָה יוֹאֵר הַמֵּאֲמִין בְּכֹבְדֵיהֶן ! —
שְׁעֵמַת סוּסִים שְׁמַעְתִּי מִי עֵבֶר פֹּה ?

לנוקם

שָׁנִים שְׁלֹשָׁה אֲשֶׁר בָּאוּ לְהַגִּיד קָף .
כִּי מִקְדוּף בָּרַח לוֹ אֲרֻצָּה בְּרִיטְנֵיָה

מקבט

בָּרַח אֲרֻצָּה בְּרִיטְנֵיָה ?

לנוקם

בֶּן הוּא מְלִפֵּי !

מקבט

הוּי עַת הַפְרַת מַחְשַׁבְתִּי הָאֵיּוֹמָה .
הוֹמָה בַּעֲדַת בְּנַפְסִים לֹא תוֹשֵׁג .
בְּלַתִּי בְּדָבַר הַמַּעֲשֶׂה עֲמָה צְמִדִים .
מֵהַיּוֹם וְהַלָּאָה תַּחֲלַת מַחְשַׁבְתִּי .
גַּם תַּחֲלַת מַפְעָלִי תִהְיֶה — וְגַם עֲתָה
לְמַעַן קָנוּם דְּבָרֵי תַחֲשֵׁב וְתַעֲשֵׂה .
עַד אֲרַמּוֹן מִקְדוּף אֲתַנְפֵּל הַפֶּעַם ,
עַד פִּיף אֲשַׁתְּעֶר — אִם עַל בָּנִים אִף
כָּל נַפְשׁוֹת בֵּית אִישׁ חֲרָמִי חֲלָלִי חֲרָבִי הֵם ,
אִף אֲמָנָם לֹא אֲמַרִי נוֹאֵשׁ אֲמַרִי !
בְּטָרָם מַעִי מֵרַתַּח דָּמוֹ יַעֲשֵׂה !

דְּרוּחוֹת אֵין נַפְשֵׁי לֹא אוֹסִיף לְהַבִּיטֶן :
אִיָּה דְאֲנָשִׁים נַחְנִי אֵלֵיהֶם . (הוֹלְכִים)

המחזה הוא בנן

מחזה ששי

מלקולם מקדוף

מלקולם

לְכֶה ! וְנַחֲפֵשׂ צַד בּוֹדֵד בְּאֲשֶׁר נִמְצָא .
וְנִמְלֵט שָׁם אֶת מִשְׁא דְמַעוֹתֵינוּ .

מקדוף

הלא טוב אשר כִּמוֹ גְבוּרֵי חַיִּל ,
תּוֹפְשֵׁי חָרֶב בְּעַד גִּזְלֵי מִשְׁפָּטֵינוּ ,
עַד שֹׁדֵה קָטָן בְּמִלְחָמָה גַּעמוּדָה !
לְבַקְרִים אֲלֻמְנוֹת חֲדָשׁוֹת מְקוֹנְנוֹת ,
יְתוּמִים חֲדָשִׁים בְּנֵיהֶם יִקְלוּ , *)
יוֹם יוֹם נָהִי תַמְרוּרִים נִשְׂאֵ עַד שְׁחָקִים ,
וּמָחָא בְּחוּג רִקִּיעַ אֲשֶׁר יַעֲנֶה ,
יַד זַעֲקַת שֹׁבֵר , כִּמוֹ בְּצִרְתָּ שׁוֹמְלַנְדֵּךְ לֹא צָר
מִלְּקוֹלֵם

אֵת אֲשֶׁר יֶאֱמִין לְבִי אוֹתוֹ אֶבְבֶּה ,
וְרַק אֲשֶׁר יָדַע לְבִי אוֹתוֹ יֶאֱמִין ,
וְאֲשֶׁר יִהְיֶה לְאֵל יָדַי לְהַשִּׁיב , אֶעֱשֶׂה ,
אִם הָעֵת הַזֶּה תִּהְיֶה בְּסוֹמְכֵי נַפְשִׁי ,
גַּם עֵתָה אוֹלֵי בְּדַבְרֶיךָ בֵּן הוּא .
— הֵן הָעֵבֶשׁוּב הִזּוּ אֲשֶׁר לְזִכְרֵ שְׁמוֹ
הַקְּשׁוֹן הַמֶּקֶת תִּמְכֶּן וְיִבֶשׁ תִּיבֶשׁ ,
נִחְשָׁב לְפָנַי יוֹם קְתָם וּלְיִשְׂרָאֵל הוֹלֵךְ .
אֲתָה אֶהְבֵּתוֹ וְעַד כִּהֵן לֹא הִרַע לְךָ —
צַעִיר אָנִי — וְכִבֵּל זֹאת לֹא יִבְצֵר
מִמֶּךָ לְהִתְרַצוֹת בִּי אֶל אֲדוֹנֶיךָ ,
וּבְעַרְמָה יוֹבֵד שֶׁהֵן גָּכִי לְטָבַח ,
לְמַעַן שִׁבֶּךָ חֲמַת רוּחַ אֵל זֹעֵם .

מקדוף

אֲנֹכִי הָאֵמֵן לִי בּוֹגֵד אֵינְנִי .

מלקולם

אֲבָל מִקְבֵּט הִלָּא בּוֹגֵד הִנְהוּ —
וְדַבֵּר מִקֶּדֶשׁ שִׁלְטוֹן גַּם אֵת הַיֹּשֵׁר

*) הַמְבַקֵּר יַעֲיִין דְּבָרִים כֹּד ה'

בְּאָדָם לְעִלְלוֹת בְּרָשָׁע יִתְעַהַר!
שֵׁא נָא מִקְדוּף עַל כִּי לֹא הֵאֱמַנְתִּי בָךְ.
הֵן אֲשֶׁר הָיִיתָ תִּהְיֶה לֹא תִשָּׁנָה.
הַגִּיזֵן לְבִי לְאִישׁ אַחֵר לֹא יִהְפָּקֶךָ.
בְּנֵי אֱלֹהִים הֲלֹא תָמִיד יִזְהָרוּ.
וְאִם גַּם הַמִּזְהָרִים שָׁבַע יִפְלוּ.
וְאִם גַּם כָּל דְּבַר רָע יִשְׂאֵל מִהַטּוֹב
מִרְאֵהוּ; בְּכֹל זֹאת הַטּוֹב יְהִי בְּשִׂהְיָה,
נֶצַח לֹא יַעֲזוֹב לֹא יִהְפֹּךְ אֶת עֵינָיו.

מקדוף

עֲתָה הַפַּעַם תִּקְנֹתִי אֲבָדָה.

מלקולם

עֲתָה הַפַּעַם אֲנֹכִי מִצְאָתִי
אֶת לְבָבִי, לְפָסוּחַ עַל שְׁתֵּי הַסְּעִיפִים —
כִּי הֵאֱמַנְתָּ חֲשֵׁת לְעֲזוֹב בְּיַד עַתּוֹתֶם,
אִשֶׁת נְעוּרַיִךְ וּפְרִי בְטֵן נִחְדַת
שְׁדֵי, הַנְּאֻהָבִים וְהַנְּעִימִים נֶצַח,
מִבְּלִי הַגֵּד לָמוּז כִּי הוֹלֵךְ אֵתָהּ?
שֵׁא נָא! הַשְׁבִּילִי עַל דְּבַר אֵל יִמְרָה
רוּחֶךָ, אֲכַן לִי מִבְּטַח עֵז יְהִי —
הִנֵּה בְּקִבּוּדֶךָ אֵין נִגְרַע מִמְּנִי,
אֲחֻשׁוֹב אֲנִי עֲלֶיךָ מָה אֲחֻשׁוֹבָה.

מקדוף

עֲתָה יִצְקַ בְּדֵי חֲשֵׁךְ דָּם מִבְּתֶךָ
אֲרַץ מוֹדַדַת עֲנִיָּה אוּמְלָקָה!
וְאֵתָה עוֹצֵר רָע, כּוֹנֵן עַל מְכֻנְתּוֹ
כִּסֵּא הוֹת אֲשֶׁר יִרְשָׁתָהּ בְּעִירָה.
הַצֵּדֵק לֹא עָרַב לְבוֹ דַּהֲרִיגֶיךָ.
וְאֵתָה בֶן־מֶדֶד אֲבַקְשָׁה טוֹב לְךָ! —

אם יתן לי את כל הארץ אשר
העריץ אוהו בצפוני לבוא לו .
ונוסף עליה כל ארץ בני קדם ,
לא אביתי היות בן הדבדעל
אשר לפניו יתן אותי לבד .

מלקולם

אל נא יקירי תחר עלי אפך ,
כי לא מתתי אותך למבטח בוגד
את דברי אלה דברתי עד הנה .
זאת בינותי כי ארץ מזדמתנו
עיפה נפשה תחת סבל עריצים ;
תבכה תתלפת תזוב מדקרה ;
חדשים לבקרים היו פצעי .
אף נכון לבי כי מדי אתראה ,
חיש ורועים רבים יקימו בעזרתי .
ואף גם פה התנדבה ברימניה ביום ,
דהיות למעוז לי באלפי תופשי חרב ! —
ואוקם אם אמרתי אדרוך בעו על
ראש העריץ , אף על חרבי אתקעהו —
שומגנד הענייה עוד תוסף מכאוב ,
ותחת הגבר אשר יבא תחתיו
על סבלה עוד יכבד משתיה .

מקדוף

מי ואי זה הוא ?

מלקולם

אני אני הגבר
אשר זרע כל רשע כסל למינו
בו ככה שורשו עד אשר אם בתקף
הממשר ישגשגו , אז מקבט הנבתם
הלזה בצמר וכשדג ידבין .

וְהַעֲרִיץ נִגְדִי בְשֵׁה תָמִים יִחַשֵׁב !

מקדוף

גַּם מְדוּעַ שְׂאוֹל תִּחְתֶּיךָ לֹא יֵצֵא ,

עֲזֹאוֹל רַע וּבְלִיעַד מִמֶּקְבֵּט .

מלקולם

יִדְעֵתִי כִּי בֵן ! הִנְהוּ אִישׁ דָּמִים ,

אֲבֹרִי מִנְאֵף כְּלִי וְאִישׁ תִּדְפָּכוֹת ;

וְנֶאֱלֹוהוּ כִּד רְעוֹת לְשִׁמּוֹתֶיךָ ! —

אוֹלָם רוּחַ תִּזְנֹוּתִי כִּד חֵק תִּעֲבֹור

לֹא ! תִּדַע שְׁבָעָה , תִּתְקַלַּם בְּתוֹם וּקְדָשׁ

מִצְנֻפּוֹת הַגְּזוּרוֹת אֵף מִשְׁחָק דִּתְאֹוֹתִי ,

אֲשֶׁר כִּד גִּדֵּר בְּנֶאֱוֹן וּגְבִיהַ תִּדְרֹג .

לֹא ! מֵאִישׁ כְּזֶה טוֹב כִּי יִמְשׁוֹל מִקְבֵּט !

מקדוף

אָמְנָם תִּאֲוֶה אֲשֶׁר לֹא תֹאמַר הוּן .

אֲבֹרִיוֹת חֲמָה תִּחַשֵׁב אֵף הִיא .

כְּסֻאוֹת מְרוּכָה לְמִכְבִּיר כִּדֹּא יַעַת הוֹרִיקָה ,

וּמְלָכִים לֹא מַעֲט לִשְׁחַת הַפִּילָה .

אֵף לֹא כְּדִי זֹאת תִּגְוֹר לְאָחוֹז בְּאֲשֶׁר לָךְ —

שְׂאֵתָךְ תִּבְיֹא לָךְ תִּאֲוֹתָךְ עַד כְּלִי דִי .

תוֹכֵךְ עֲשׂוֹת מְרוּכָה בְּצַדֶּךָ וּבְמִשְׁפָּטִי .

וְהָיִיתָ כְּאֱלֹהִים לְעֵינֵי הַתִּבְלָל .

וּכְאֶחָד הָאָדָם בְּצַל טִירְתָּךְ .

מלקולם

עוֹד זֹאת , בֵּין מִסְפַּר מִשְׁחַתִּי הַרְבִּים

תִּפְרָה גַּם אֶהְבֵּת בְּצַע בְּסָף אֵין קִיץ .

עַד כִּי אִם אֲמַשׁוֹר מִמֶּשֶׁד בְּאֵין מַעֲצוֹר ,

אֶהְרוֹג חוֹרֵי לְמַעַן מִגְרָשִׁם לְבוֹ ;

אֵת זֶה יִמּוֹתֶת בְּסָפוֹ , וְאֵת הַקּוֹז וְהַבּוֹ .

וּבְמִנּוֹת לֹא אֲשַׁבַּע מִחֵיל וְהוֹן זָרִים .
וּבְעֵשְׂרֵי בֵּן תִּרְבֶּה צְמֶאת נַפְשֵׁי לְהוֹן .
כָּל הַיּוֹם אֲתַגּוֹר מִדְּחֶמָה בַּיִשְׂרָאֵל .
דְּרִשֶׁת מִשְׁכְּנוֹתֵם כְּסָף עֲנוּשִׁים .

מקדוף

הֲרִשַׁע הַזֶּה יִחַתּוֹר עֲמֶךָ עִמָּךְ .
וְיָד שְׂרָשֵׁי מִשְׁחִית רַב מִחֶמְדַּת נָשִׁים ,
אֲשֶׁר תִּתְלַקַּח וְתִדְעָךָ בְּאֵשׁ קוֹצִים .
הַבָּצַע הַזֶּה מֵעוֹלָם הַחֶרֶב .
אֲשֶׁר מְלָכֵינוּ חָלְלִים הִפְיִלָּה ;
בְּכֵל זֹאת אֵל תִּירָא ! יֵשׁ זֶהב וְרַב עֶשֶׂר
בְּאֶרֶץ שׁוֹמְרֵנְךָ לְמִלְאוֹת שָׁפַק בְּצַעֲךָ .
תַּחַת אֵדָה עוֹד לֹא תִרְגַּז הָאֶרֶץ .
אִם בְּשָׂאֵר דְּרָבֶיךָ פָּנִיָּה תִכְפֹּר .

מלקולם

כָּל אֱלֹהִים אֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ מִלְּפָנֶיךָ יֵשׁוּוּ
אֵתֵי אֵינִי . צָדֵק , אֱמֶת , הַגִּזְרֵי ,
הָאֶרֶץ נֶפֶשׁ , עֲנֹוה , חֶסֶד , יִרְאָה ,
אֲמִץ , וְרוּחַ נְדִיבָה , כָּל אֵדָה זָרוּ לִי —
אֲבֵן לְבִי מִלֹּא כָּל חֲטָאת וְאֲשַׁמָּה .
אֲשֶׁר יִחַדּוּ בְּקֶרְבִי לְחֹסֶם יִדְחֶמוּ .
וְלוֹ אֲמַעֲזָא אוֹן לִי , כִּי אֲזִי אֶת נֶפֶשׁ צוּפָה
הַהֲשַׁקְטִי , לְשֹׂאזֵר תַּחֲתִית הַרְיוֹקוֹתֵי
וְהַשְׁקוּהָ בְּלֹה מִתְּבַל נְדִיתִי .

מקדוף

הַיּוֹ שׁוֹמְרֵנְךָ ! שׁוֹמְרֵנְךָ ! מִי יִחַמּוֹל עֲדֶיךָ ?

מלקולם

הָאֲמָנִים אִישׁ בְּזֵה יִצְלַח לְמַלּוּכָה ?
אֲנִכִּי בְּאֲשֶׁר הִגְדַּתִּי הִנְנִי .

מקדוה

למלוכה? אף לחיות איננו שזה!
— הווי הווי ארץ מולדת המדבאה,
בשבת רשע ודמים מאיש המסים!
מתי תשובי לקדמתך לראות טוב,
אם אשר לו המשפט הנחול בסאף,
פיו יענה בו כי ראוי לו איננו,
ועד מהרמקור חיותו ישליך שקוצים.
— אביך היה משל צדיק וקדוש,
ואמך הרבתה לברוע על ברפיה,
מהתהדר ביקר גדוּכַת המלכות;
וכל ימי חייה ענתה בצום נפשה,
היה ברכה בן מלך! הן הפשעים
אשר במו שפתיך הרשיעוה,
הן המה משוטלגד גדוד הרחיקוני —
היה קבי! פה בל תחלתיך נכובה!

מלקולם

נהמת לבך זאת מוקדת האמת,
מחתה בל פחד מרמה ממחשבותי,
ותזכה בי את ישרך ובר לבך!
מקבט ילד תפתה זה לא אחת נסה
לקבדני ברשתו בתחבלות פאלה,
אכן מזמה שמרה רגלי מלבד,
עתה ראה, ד' יהי עד בין שנינו!
מהיום בידך עתותי אפקידה,
אף אמנם את שקר מלי אשיבה
וקאר אשים את העלילות ברשע,
אשר אף שוא עלי נפשי הכפרתי,
לבי חף מכל הפשעים ההמה.

את תַּמְתִּי מִנִּי לֹא הִסִּירוּתִי .
בְּפִי מַחִיל זָרִים נֶעֱרַתִּי .
אִף גַּם אֶת חֵיד יְדֵי לֹא הִתְאַוִּיתִי .
לְשׂוֹא וּלְמַרְמָה לֹא נִשְׁבַּעְתִּי מִיָּמַי .
מִחַי רִוְחֵי הָאֲמֶת אוֹקִיָּה ;
דְּבַר בְּזוּבֵי הָרֵאשׁוֹן הִי מַעֲוִדִי .
אֶת אֲשֶׁר הִפְעַם עָלַי דִּבְרַתִּי .
וְאִךְ אֶת כָּל בַּח יְדֵי לְשָׁלוֹם אֲרַצִּי
וְאֲרַצֶּךָ הָאֲמֻלָּה הַקִּדֵּשׁ הַקִּדְשָׁתִי ! —
עוֹד מָרַם בּוֹאֶךָ נִסַּע מִמְּקוֹמוֹ .
וְיִוָּרֵד הַזֶּקֶן בְּחֵיל חַוְצֵי צָבָא .
וְיִשֵּׁם אֶת פָּנָיו אֲרַצָּה שׁוֹמְרֵנֶךָ .
אֲחֲרָיו בָּאִים נַחֲנוּ , וְיִזְאֵל ד' .
וְהִתְשׁוּעָה תִּשָּׂא יְדֶה עִם הַצֶּדֶק !
אִךְ מִדּוֹעַ תִּתְחַרֵּשׁ ?

מקדוף

דְּבַר טוֹב בְּזוּב

עִם מְגִינַת לֵב הַתְּאֲחֵד בֶּל יוֹכֵר

מלקולם

טוֹב ! עוֹד מְזוּה נִשְׁתַּעָּה , רָאָה הִבָּא שָׁם .

מחזה שביעי

הקודמים רוסא

מקדוף

בֶּן אֲרַצְנוּ , אִם אָמְנָם עוֹד לֹא יִדְעֵתִי .

מלקולם

שָׁלוֹם דוֹד יְקִיר !

מקדוף

עֲתָה אֲפִירְנוּ .

יִזְאֵל ד' וְיִסַּר מִתּוֹכֵנוּ

אֲשֶׁר יִנְכַּר אִישׁ לְרַעְהוּ !

רוסא

בן יהוי!

מקדוף

האמנם עוד גורר שומלנגד פשהיה?

רוסא

הוי ארץ אמללה! מגור מסביב .

לא ארץ מודתנו אכן ארץ

קברותינו יאמר זה הפעם .

מקום לא ישחק איש שם בקתי היונק .

מקום שם נהי ויגלה שחקים בקיעו .

ואין איש מתעורר ומשים אר לבו .

מקום אשר אם יסובבו בשוק הסופדים .

לא ימצא איש את לבבו לשאול בשלמי ?

מקום אשר חיי הישרים בקבותם .

גז חיש ויעופו מהר מהתסידה ;

אשר עלי אהליהם קננה .

מקום ימות אדם מבדי אשר יחלה —

מקדוף

הוי חזות קשה ואולם מאוד נאמנה!

מלקולם

איזה מתקאה חדשה נהייונה ?

רוסא

הזה אשר לפני רגע נהייתה .

ישנה היא ; כל רגע חדשה ילד .

מקדוף

מה שלום אשתי הגידה ?

רוסא

שלום רב לה!

מקדוף

ובני מה הם —

רוסא

שלום רב גם להם!

מקדוף

הָעֵרִיץ לֹא הִפְרִיעַ מְנוּחָתָם ?

רוסא

לֹא !

בְּמְנוּחַת הַשְּׁקֵט הָיוּ בָּלֶם בְּצִאתִי .

מקדוף

אֵל נָא יִהְיוּ דְבָרֶיךָ פְּכָה מְעֻטִים .
הַגִּד מַה שְּׁלֹזָמָם אֶל תִּבְחַד מִמְּנִי .

רוסא

בְּמַעַט שִׁשְׁמַתִּי פָּנֵי דְרָךְ הִנֵּה ,
דְּהִבִּיא לָבָם הַשְּׁמוּעוֹת הַנּוֹרְאוֹת ,
אֲשֶׁר פְּמִשָּׂא כְּבֹד יִכְבְּדוּ מִמְּנִי ,
וְהִנֵּה שְׁמוּעָה יִצְאָה בִּי תַמִּימֵי דְרָךְ ,
עַד לֹא חָמַם זֶה מְקָרֹב נִרְצָחוֹ —
וְלִבִּי יִחְשׁוֹב בִּי אֶמֶת דְּבַר הַשְּׁמוּעָה ,
בִּי רְאִיתִי צָבֵא הָעֵרִיץ מְגִיחַ .

עַתָּה הִנֵּה עַת לַעֲשׂוֹת בִּי בָּא מוֹעֵד !
בְּהִרְאוֹתֵיכֶם בֵּן יִקּוּמְמוֹ לְזַחְמִים ,
גַּם נָשִׁים שֶׁאֲנָנוֹת חָרַב תַּעֲוֹפְפָנָה ;
בֵּן נִלְאָה שׁוֹמְרֵנְךָ נִשְׂוֵא צוֹק הָעֵתִים .

מלקולם

תְּהִי זֹאת תִּנְחֻמְתָּהּ בִּי נְחִישׁ שְׁמָה ,
בְּרִיטְנִיָּה הוֹאִילָה בְּרוּחַ נְדִיבָתָה
תַּת לָנוּ עֲשֶׂרֶת אֲלָפִים לְזַחְמִים ,
אוֹתָם יִצְבִּיא זְיוֹרֵךְ גְּבוּרַת הַחַיִל ,
הָעֲזוֹז הַטּוֹב וְהַיָּשָׁר בְּאָדָם .

רוסא

לוֹ יִכְלֹתִי גַם אֲנֹכִי לְשַׁלֵּם לָךְ
נְחֻמִּים בְּאֵלֶּה ! וְאוֹלָם הַדְּבָרִים

אֲשֶׁר אֶתִּי לְחַגִּיד, טוֹב לְתַנּוֹת אוֹתָם
דְּרוּחַ, מְקוֹם לֹא יִמָּצְאוּ שֵׁם אֲזַנִּים .

מקדוף

עַל מִי יִרְזָמוּן מִקִּיָּה? עַל גּוֹי כָּלוּ?
אוּ רַק צָרַת נַפְשׁ אַחַת הִנֵּה?

רוסא

אִין אִישׁ יִשָּׂר אֲשֶׁר לֹא יִצַּר לוֹ בָּהּ .
אִם אֲמַנְסֵךְ בְּלָהּ — רַק דָּךְ לְבַד הִנֵּה .

מקדוף

אִם לִי הוּא אֵל תִּבְחַד אוֹתָהּ מִמֶּנִּי!
אָבֵן חִישׁ מֵהַר הוֹדִיעֵנִי וְאֲדַע!

רוסא

אִר נָא דְעוֹדֵמִים תִּקְצוּף עָלַי קוּלִי .
כִּי יִשְׁמִיעֶךָ הִנֵּה מִדְּאִיב נַפְשׁ .
בְּמוֹהוּ מָאוֹ לֹא שְׁמָעָה אֲזַנְךָ .

מקדוף

הֵה! לְבִי בְּכָר יִגִּיד לִי מַה נְהִיִּיתָה .

רוסא

עַל אֲרַמּוֹנֶךָ הַשׁוֹדְרִים הִתְנַפְרוּ .
בְּנִיָּה וְאִשְׁתְּךָ רָצְחוּ מוֹת אֲכֹרִי .
אִם אֲמַרְתִּי אֲסַפְרָה כְּמוֹ נְהִיִּיתָה .
הִנֵּה מוֹתְךָ עַל מוֹתָם אוֹסִיפָה .

מלקולם

אֵל אֱלֹהִים דִּי! מַה לָּךְ גְּבַר!
מְדוּעַ תֵּאָחַז בְּכַבֵּעַ אֶת פְּנִיָּה .
דְּבַר וְיִרְנַח לָךְ, הַיְגוֹן בְּאִין אֲמַר .
יִכְפוּשׁ לֵב מְלֹאז עַד כִּי יִבְקַע .

מקדוף

בְּנִי גַם הֵם?

רוסא

אשתך בנותך בלם,
עבדיך וכל הנמצא רצתי.

מקדוף

ואני מרחוק קגור עלי נגור!
אשתי הומתה גם היא?

רוסא

בקר זאת הנדתי.

מלקולם

התאושש נא! מנקמת דם השפוך,
קבין צרי קבאב האנוש הזה.

מקדוף

לו בניס אין! — את בלם! את ידוי
הרפים היקרים מהמדי עין.

בני תענוגי הנאהבים והנעימים
הוי פריץ חיות! את בלם — אם על בניס
בחתך נמר פעם אחת חתפת!

מלקולם

אנא הבליגה באיש עלי יגונך!

מקדוף

זאת אעשה אחרי באיש אותו אדעה.

חס קבי בזכרוי כי תיה לפני יום

היקר לי בקל תפצי תבד ארצה!

ואתה אלהים תביט זאת ולא תרחם —

מקדוף איש עון! אף בגדלך הבו!

בליעל! אף בפשעיהי כי רבו!

לא בפשעיהם נפשותם סברו!

די ישפות שלום ומנוחה קמו.

מלקולם

תהי נא זאת אבן לומשת דחרבך.

תוֹנֵת נִפְשָׁךְ תִּהְיֶיךָ לְחֶמֶה שְׂפוּכָה !

רוּחֶךָ אֵל תִּרְפָּה בְּאֵשׁ הַבְּעִירָה !

מִקְדוּךָ

לֹא אֶתֵּן בֵּת עֵינֵי לְבָבוֹת בְּמוֹ אִשָּׁת .

וְלֹא אֶזְעוֹם בְּמוֹ פִי — וְאוֹלָם אֶתָּה אֵל טוֹב

מִנְעֵ וְהִסֵּר בְּךָ מֵעֲצוּר ! פְּנִים אֶל פְּנִים

הַבִּיָּאה גָּא אֶת שְׁטֵן שׁוֹמְלֵנֵד מִמְּרֵי —

רַק מִדַּת חֶרֶב הַקְּרִיבֵהוּ אֵלַי .

אִם אֲזוּ יִמְלֹט גַּם אֶתָּה תִּסְלַח לוֹ .

מִלְּקוֹלֶם

דְּבַרְיֶךָ אֵלֶּה הֵמָּה דְּבָרֵי גִבּוֹר !

בֹּא אֵל הַמְּקָדָּךְ ! שְׁמָה הַפֶּלֶר נִבּוֹן .

לֹא תִחַסֵּר בְּךָ דְּבַר רַק בִּי יִשְׁלַחֲנֵנִי .

מִקְבֹּשׁ בְּשֵׁל לְמוֹ קָצִיר . וְאֵלֵי רָמָה .

יִשְׁלַחֲנֵנִי מִגֵּל יַגִּיפוֹן חֶרְמֵשׁ בְּקָמָה .

נֶאֱמַיִן פֶּחַ נִסִּיר פֶּחַד וְמוֹרָא !

אֵין לֵיל אֲשֶׁר נִצַּח לֹא יִרְאֶה אוֹרָה . (הוֹלְכִים)

המערכה החמישית

חדר ויהי לילה

מחזה א

רופא סוכנת אחרי כן הגבירה

הרופא

זֶה שְׁנֵי לַיְלוֹת עַד עִמָּכֶם הָיִיתִי .

וְעַד הֵנָּה עוֹד לֹא חִזִּיתִי בְּךָ מְאוּמָה .

אֲשֶׁר יִקְרָם סְפוּרֵי פְּלֹאוֹתֶיךָ .

הַגִּידִי גָּא מִתִּי הָיִיתָ הַפֵּעַם

הַאֲחִירוֹנָה . אֲשֶׁר קָמָה הַגְּבִירָה

בְּעוֹד לַיְלָה . וְהַתְּהַלֵּךְ הָלוֹךְ וַיִּשׁוֹן ?

הסוכנת

מני יום צאת המלך למלחמה .
חזיתיה כי קמה ממטתה ,
ותמן עליה את המעטפת ,
ותפתח את הארגו במפתח ,
ותוצא את הנר ותכתוב עליו ,
אחרי בן קראה בו ותכפול אותו ,
ותחתמהו או שבה אר מטתה —
ואת כל זאת בנפול עליה תרדמה .

הרופא

בין פרעות הטבע הכי רבה היא ,
אשר יתענג האדם על מתק
השנה , ויעשה מעשה ער גם יחד ,
ואינם מפלעדי מעשיה אדה ,
השמעתן אותה מדברת או מאומה ?

הסוכנת

דברים אשר לא אוכל לספר השר !

הרופא

מני אל תבחדני כי יסכן לי לדעה .

הסוכנת

גם כך גם קכל חי לא אגלה סודה ,
כי מי זה ועידני כי בנים דברי !
עתה הנה באה ! זה דרבה תמיד ,
ואף אמנם גרדמת חי נפשי השר !
התבונן בזה אף אל תרים קוקך ! (הגבירה באה ונר בידה)

הרופא

אי מזה את הנר הלז קקחה ?

הסוכנת

ער השלחן אשר אצל מטתה ,
תמיד לא יחסר נר כי בן צותה .

הרופא

הֲרוֹאֵה אֶת בִּי עַפְעַפִּיהַ פְּקוּחִים .

הסוכנת

בֵּן הוּא ! אָבִל חוֹשֶׁה בָּהּ הֲלֹא סָגוּר !

הרופא

מָה הַדָּבָר אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה עִתָּה ?

הַבִּיטִי וּרְאֵי אֵיךְ תַּעֲבִיר בָּהּ עַל כָּף !

הסוכנת

לְרֹאוֹתָהּ עוֹשֶׂה בְּזֹאת כָּבֵד הַסִּבְנָתִי .

בְּעִשׂוֹתָהּ בְּרוּחַצֶת יְדֶיהָ לְמַשְׁעִי .

וַיֵּשׁ אֲשֶׁר מֵאַרְבַּת לַעֲשׂוֹת בֵּן עַד בּוֹשׁ .

הגבירה

פֹּה נִמְצָא עוֹד בְּתָם !

הרופא

הֵם ! בִּי דוֹכְרֶת !

לְכֹל דְּבַרְיָהּ אֶקְשִׁיב לְבַד אֲשַׁפֵּחַ דְּבָר .

הגבירה

סוּר בְּתָם מִגּוֹאֵל ! סוּר הֲלֹא שְׁמַעַת !

אֲחֵד ! שְׁנַיִם ! * עִתָּה הִגַּה עַת לַעֲשׂוֹת —

הַשְּׂאוֹל חֲשֵׁךְ מְאוֹד — בּוֹשׁ אִישִׁי וְהַכְּרָם !

הַיּוֹת בְּעַל מְלַחְמָה וְרַךְ הַלֵּבָב !

וְאִם גַּם יוֹדַע הַדָּבָר מָה נִירָא ?

מִי תִקְוֶה אֲשֶׁר לְמַשְׁפָּט יוֹעִידֵנוּ !

אָבִל מִי פִלַּח בִּי בְּשֵׁב כְּמוֹהוּ

יִהְיֶה דָם רַב בְּזָה !

הרופא

הֲלֹא שְׁמַעַת ?

הגבירה

אֲצִיר פִּיךָ בְּעַל אִשָּׁה הָיָה — אֵיךְ ?

* מונה הכמות הארלוג אם עת להכות את דונק

עד מתי ידי לא תוכלי גְּכוּן!
- אַל נָא אִישִׁי אֲדָנָא - הֲלֹא אֶת הַפֶּל
תַּחֲבֵל בְּרוּחֶךָ הַנִּבְאָה!
הַרוּפָא

הוֹי גְּבִירָה!
אֶת תַּדְעֵי דְבַר מָה אֲשֶׁר לֹא קָךְ לְדַעָה .

הַסּוּכְנַת
אֲמַנְם בֵּן ! הִיא תִבְטֵא דְבָרִים אֲשֶׁר לֹא
יִבְטְאוּ . הָאֵל הוּא יַדַע מַה בְּחַבְיָה !

הַגְּבִירָה
זֹאת עוֹד מַעֲלָה בְּאוֹשׁ דָּם בְּאִפֵּי בְּלִי חֶשֶׁךְ -
כִּד בְּשִׁמִּי עָרַב יַחַד לֹא יִמְתִּיקוּ
אֶת רֵיחַ זֹאת הַנֶּד הַקְּטָנָה . אוֹי לִי !

הַרוּפָא
הֲלֹא שְׂמַעְתָּ הָאֲנָחָה הַזֹּאת !
לְבָה עָמוּם מִשָּׂא כְבֵד לְעִיפָה !

הַסּוּכְנַת
בְּעַד כָּל יִקָּר בְּבוֹד גְּדוּקְתָהּ , לֹא אֲבִיתִי
לְשֹׂאת בְּחִבֵּי אֶת לְבָבָה זֶה הַנִּדְבָּה .

הַרוּפָא
אֲמַת הַדְּבָר !

הַסּוּכְנַת
לוֹ שְׁלוֹם אֲמַת יְהוֹ !

הַרוּפָא
עַד תִּקָּר הַמַּחְלָה הַזֹּאת לֹא בִּאתִי ;
אֲבָל לֹא נִכְחַדוּ מְנִי אֲנָשִׁים .
אֲשֶׁר הִתְהַדְּכוּ בְּשִׁנְתָם , וּבְכָל זֹאת
מִתּוֹ מוֹת יִשְׂרָאֵל וְסוֹכִים עַד מִשְׁתָּם .

הַגְּבִירָה
רַחֵם יְדִידָךְ וְעֲטוּף בְּשִׁלְמַת הַלָּיל !

וּפְנִיָּךְ אֵל נָא פָּקֵה יַחֲוּרוֹ!
רְאֵה הַגְּדַמְתִּי קֶדֶךְ, בְּגִקְוֹ שׁוֹכֵב קֶבֶר,
לֹא יַעֲקֶה מִקְבְּרוֹ עוֹד.

הַרְפֵּא

הֵאֵף אִמָּנָם?

הַגְּבִירָה

חַיֵּשׁ אֵל הַמְשֻׁכָּב! מִי דוֹפֵק בְּשַׁעַר?
עוֹשֶׂה! חוֹשֶׂה! תֵּן יָדְךָ וּבֹא מֵהֶרָה!
מֵה שֶׁנַּעֲשֶׂה לֹא יָשׁוּב, מֵהֶר קֶדֶךְ שָׁכֵב! (הוֹלֶכֶת)

הַרְפֵּא

הַהוֹלֶכֶת הִיא עֲתָה אֵל הַמָּטָה?

הַסּוֹכֶנֶת

אֵל הַמָּטָה תִּישֵׁר דְרָכָה לֹא תִחַטָּא.

הַרְפֵּא

מִשְׁעֵרוֹךְהָ רַבָּה הָעַם מִתְלַחֵשׁ,
חַטָּאת כְּבֹדָה תִּעֲיֹק מְאוֹד עַל בְּעֻלְיָהּ,
וְהַנֶּפֶשׁ הַנִּגְדָּה נִשְׂוֵא עַל סִבְקָהּ,
תִּשְׁפּוֹף שִׁיחָהּ בְּחִיק הָעֲרֵשׁ הַדּוֹמִם,
לֵה יִסְכֵּן הַתְּנוּדוֹת מְדֻרָשׁ בְּרוֹפְאִים.
הֵאֵל הַטּוֹב סִלַּח נָא לַעֲזוֹן בְּלָנוּ —
תֵּנִי אֵת לַבַּיִת דְּהָרִים מִכְּשׁוֹל מִדְרָכָה!
אֵל אֵת עֵינֶיךָ מִמָּנָה תִגְרָעִי!
עֲתָה לִיר גְּעִימִים וְשְׁלוֹם אֲבִקֵּשׁ קֶדֶךְ!
קֶרְבִּי מִלֵּא הַגּוֹת אֵימָה וְחִלְחָקָה,
לְבִי יִהְיֶה אֵךְ דְּבַר בַּר אוֹכְדָה. (הוֹלְכִים)
רְחוּב, מִרְחוֹק נִשְׁקָף שָׂדֶה
מִחֻזָּה שְׁנִי
אֲנִגּוֹס לְנוֹקֵס שְׂרִים צַבֵּא.
אֲנִגּוֹס
צַבֵּא בְּרִישׁוֹנִיהָ נִסְעֵ יָצֵא מִמְּקוֹמוֹ.

אותו יצביא מלקוקם יורש העצר
ודדו הגבור זיורד , ומקדוה .
אש נקמת קדש תדליקם גם יחד ;
כי תמרוורים כאל אשר הכעיסם
העריץ , יעלו גם חמת אין אונים
לאחוז בקרב וקצאת לקראת נשק .
לנוקם

שמה דרך יער בירגם יעבורו ,
שם נמצא ידים לפול אכימו —
מי יודע אם גם דונלביין בתוכם .

אנגוס

בצבא הזה אל נכון איננו .
הן החורים היוצאים לדגלי מלקולם ,
עד ספרי יחד כלם יפתבו ,
בתוכם נמצא בן זיורד ועוד בחורי
חמד , אשר זקנם עוד לא צמח ,
ומעודם לא הריחו מלחמה ;
ויתנדבו להביא ראשית בבורי
רוחמו למדחמת קדש הזוו .

לנוקם

קרב נאדר בקדש , וריב אשר שזה
קחרה נפש בעדו על מרומי שדה ,
יותר מהקרב הזה לא ימצאו .
עמה הבה נחיש לנוס מדגלי
העריץ אשר אררהו ד' ,
ונספח ברוח עז ובאמץ כח ,
אל צבא קדש אשר יצלה צלוח ,
מקום הצדק שם ארץ מודדתנו .

אנגוס

הבה בירנמה נרימה פעמינו . (קול תפים נשמע מרחוק)

לנוקם

שָׁמְעוּ שְׁמוֹעַ הַתְּפִים יִרְעִשׁוּן !
צְבָאוֹת בְּרִישׁוֹנָה קָרְבוּ וַיֵּאָתְיוּן ,
נְבָרְכֶם גַּם נַחְנוּ בְּקוֹל הַתָּה בְּדַת הַלּוֹחָמִים . (יִשְׁמְעוּ קוֹל תְּפִיהֶם)

מחזה ג

הקודמים , מלקולם , זיורד בנו מקדוף רוסא צבא
מלקולם

אֶקְנֶה דוֹדִים כִּי קָרוֹב מְאֹד הַיּוֹם
אֲשֶׁר חֲדָרֵי הַמְּשֻׁבָּב יִהְיוּ בְּמוֹתָיִם .

רוסא

כֹּה יִהְיֶה אֶל נָכוֹן , לֹא יִמְשָׁךְ עוֹד .

זיורד

מִי הִמָּה הָאֲנָשִׁים הַהוֹלְכִים שָׁם
חֲלוּצֵי צְבָא , דֶּרֶךְ הַנָּה פְּנִיָּהֶם ?

מלקולם

עמדו !

מקדוף

הזחילו !

רוסא

מִי אַתֶּם ? הַגִּידוּ !

לנוקם

שְׁלָמֵי אֲמוֹנֵי שׁוֹמְרֵינֶךָ וְשׁוֹנְאֵי הָעָרִיץ .

רוסא

עֲתָה הַפַּעַם אֲבִירֵם , הֲלֹא הֵם
הָאֲצִידִים הַיִּקְרִים לְנוֹקָם וְאֲנִגּוֹם .

מלקולם

שְׁלוֹם בּוֹאֲבָם יִמָּה אֶתְכֶם יִקְרִי ?

לנוקם

אֶתְנוּ לֵב גָּאֲמָן וְחָרֵב לְמַלְבְּנוּ

אנגוס

נַחְנוּ מְגִישִׁים אֲמוֹנַת דְּבַנּוּ
וְכַח יְדִינּוּ לְאֲשֶׁר לֹד הַמְּשַׁפֵּט ,

וּמְחִזְקִים בְּכַנְפֵי בְרִיטְנִיהַ לְבַקֵּשׁ
אֶת שׁוֹמְרֵיךָ .

מִלְקוֹלֵם

אֹתָהּ הוּא לְטוֹבָה מִבִּשְׂרֵי יִשְׁעָהּ !

בּוֹאוּ וְאַחַבְתְּכֶם אוֹהֲבִים יְקָרִים !
הָאֵחָ ! הָאֵחָ ! בְּיוֹם נִשְׁקַנְעָשָׂה חֵיר ,
כִּי אוֹהֲבֵי טָהָר לֵב יִפְנוּ אֵלֵינוּ .

זִיּוֹרֵד

מִה חוֹשֵׁב הָעָרִיץ לַעֲשׂוֹת הַפְּעָם ?
שְׁמַעְנוּ כִּי יִשְׁקוֹט בְּבִטְחָה בְּאַרְמוֹנוֹ ,
וַיַּחֲדֵד וְדוֹמֵם קִקְרָאת בּוֹאוֹ בְּמִצּוֹר .

אֲנָנוּס

בְּצָרִיחַ דִּינְזִינָן יִתְבַּצֵּר בְּכָל עוֹ ,
רַבִּים יִתְנַוְהוּ לְמַהוֹלֵל וְחֶסֶר רַב ;
אֵךְ מִרְעִיו יַחֲשְׁבוּ אֶת זֹאת לְאִמְץ רַב ,
אֲבָן זֶה בְּרוּר כִּי אוֹבֵד עֲצוֹת הוּא ,
בְּתַגְרֵת פֶּחַד וְחֲמָה בְּדָבוּ יִסְעֵרוּ .

לְנוֹקֵס

עֵתָה הִנֵּה צְמַח מְזַרַע הַדָּמִים ,
לְשִׁבְטֵי עֵבְרָה נוֹרָא מְאוֹד לְגִקוּם גָּקֵם ,
מִרְדַּעַד עַל מִרְדַּע וְיֹלֵד לְרִגְעִים ,
לְהַשִּׁיב גְּמוּלוֹ לֹא כְּפָרִי מֵעַל יָדוֹ ,
וּמִתִּי מִסְפָּר אֲשֶׁר נִשְׁאָרוּ עִמּוֹ ,
לֹא בְּעִבּוֹת אֲהַבָּה אֵךְ בְּחֻבְלֵי אִמָּה
וּפֶחַד , אַחֲרֵי דִגְלוֹי יִמְשִׁכוּ ,
וּבְהַגְלוֹת לְמֹו דָּרְךָ לְבָרוּחַ ,
מִקְשָׁן וְעַד גְּדוֹל רַגַע יַעֲזֹבוּהוּ .

רוֹסָא

עֵתָה נוֹדַע לֹו כִּי אֲרַגְמָן מִרְדָּךְ
אֲשֶׁר מָלְאוּ רַב גְּאוּהַ לַעֲצוּפָה שִׁית לֹו .

סְרוּחַ וּמְרוּחַ עָזְיוּ מִסְבִּיב .
כִּי אֲדָר עֲנֵק עַל גַּמְד אֲשֶׁר גָּבַז .

מקדוח

הֲרַפּוּ מִנְאֲצוֹת וְאִם גַּם צִדְקוֹ יִתְדִיו .
עַד נִרְאָה אֵיךְ יִפְזַר דְּבַר הַמְּלַחְמָה .
עֲתָה בְּגִבְרִים נִרְיַק אֶת חֲרִבֵּנוּ !

זיורד

מָה שֵׁם הַיַּעַר הַזֶּה ?

רוסא

יַעַר בִּירְגֵם .

זיורד

יְכָרוֹת אִישׁ שׁוֹכֵז וַיִּשְׁאַהֵז לְפָנָיו ;
כִּם יְהִי לְצַבְאוֹתֵינוּ צֶל מַחֲזָרֵב .
וְאֶת הָעָרִיץ נִמְעָה מִמְּצוֹא דְרָכֵינוּ .

כָּדָם

עֲצַת חֲכָמָה הוּא חֵיֶשׁ מֵהַר תִּעֲשֶׂה .
(עַם הַצְּבֵא יִפּוֹץ בַּיַּעַר לְכָרוֹת הַשׁוֹכוֹת)

חדר

מַחֲזָה רְבִיעִי

מִקְבֵט הַרוּפָא מִשְׁרָתִים

מִקְבֵט

אֵל תּוֹסִיפוּ תִשְׁמִיעוּנִי עוֹד דְּבַר !
יְנוֹסוּ הַמָּה בָּדָם אֵל שׁוֹנְאֵינוּ !
לְבִי הַיְצוּק בִּי שְׁלוֹם מִפְּחַד .
עַד יַעַר בִּירְגֵם דּוֹנְזוֹנְנָה יִקְרַב !
מִי הוּא זֶה מִלְּקוֹלָם ? הֲלֹא יְלוּד אִשָּׁה ?
רוּחוֹת הַחֲזוֹנוֹת אֶת אֲשֶׁר תְּבַאֲנָה ,
הֲנָה אֶת הַדְּבַר הַזֶּה מְקַלּוּ :
אֵל תִּירָא מִקְבֵט ! בִּי כֵךְ אֲשֶׁר אִשָּׁה
אוֹתוֹ יִלְדָה , לֹא יוּכַל לָךְ נֶצַח ! —

נָפְלוּ לְכֶם הַחֹרִים בְּזוֹי אֶתְנִי
אֶל צְבָאוֹת הַבְּרִיטִים רַבִּי הַלֵּבב!
קִבִּי לֹא יִירָא רוּחִי לֹא נִבְקָה.
מוֹרֶךְ לֹא אֲדַע לַפְחַד אֲשַׁחֲקָה .

אל המשרת אשר ידרוך פנימה
הַעֲזֹאזֵר יִקְרָךְ בְּאִשׁ לִבְנֵי הַפְּנִים!
עַל מָה לְמַרְאֵה אֹזוּ נִהַפֵּךְ מִרְאָךְ?
המשרת (גבהל ובקוצר רוח)
עֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים —

מקבט
אֲוֹזוֹת . בְּלִיעֵר!

המשרת
עֲשֶׂרֶת אֲלֵפִים לֹחֲמִים אֲדוּנִי!

מקבט
מֵרַט פְּנִיךָ נָבֵל רַךְ הַלֵּבב!
וּבִסְתָה חֲבִלִיּוֹת עָלַי מְגוֹרְתֶךָ .
מִי הֵם הַלֹּחֲמִים? בָּעַר! אֵל יִרְפֶּךָ!
מִרְאָךְ מַרְאֵה נָשִׁים יִתֵּן מוֹרֶךְ
בְּלֵב אַחֲרִים — מִי הֵם הַלֹּחֲמִים? שִׁפְן!

המשרת
בִּי אֲדוּנִי צְבָאוֹת בְּרִיטַנְיָה הַמָּה .

מקבט
חַיֵּשׁ הָסֵב פְּנִיךָ מִנְּגִדִי! — סִיטֵן! *
— נִפְשֵׁי יִרְעֵה לִי בְּרִאוֹת אוֹתָם — סִיטֵן!
הַפֶּעַם הַתָּרִב תִּתְּרִיז מִשְׁפָּטִי!
אִם יוֹכֵן שְׁלוּמֵי אוֹ פְּלֵאִים אֲרַדָּה!
— רַבַּת אָרְכוּ לִי יָמֵי חַיִּי! אֲבִיב גְּעוּרֵי
הִיָּה לְעֵקֶה נָבֵל אֲשֶׁר בְּשִׁלְקָת .

---

* מססיק דבריו פעם בפעם וקורא לסיטן כאיש נבוכ

וְהִתְדָדִר אֲשֶׁר יִשׁוּ עַל הַשִּׁיבָה .
שְׂמוּעַ , אֶהְבָּה , כְּבוֹד , אֲמוּנַת לֵב ,
כֹּל אֶקָּה לֹא יִזְכְּרוּ וְלֹא יִפְקְדוּ !
תַּחֲמִיחֵם אַף דְּבָרֵי שִׁנְאָה סְבִיבֵי ,
לֹא בְּקוֹד רֵם אֲבֵן בְּקָרֵב אִישׁ וְלֵב עֲמוּק .
וְאֵךְ בְּדַבֵּר שְׁפָתַיִם וּבְאֲמָרֵי נֹאֵשׁ
יְשִׁימוּ כְּבוֹד תְּהַדְתִּי , וְרוּ יִכְלוּ
בְּכֵךְ חֲפָצִים מִכְּבוֹד מְנַעֲוֵנִי — סִטְוֵן !

מחזה החמישי

מקבט , הרופא , סיטן .
סיטן

הֲנֵנִי ! מַה אֲדַגֵּי מִצְוָה אֶת עַבְדּוֹ ?

מקבט

הֵיט אֶתְךָ הַדְּשׁוֹת לְהוֹדִיעֵנִי ?

סיטן

אֲדַגֵּי כֹּכֵל אֲשֶׁר הוֹגֵד בֶּן הָיָה .

מקבט

כִּי עוֹד בָּחִי עֲמָדֵי אָרִיק חֲרָבֵי ,

עַד כִּי הָאוֹיֵב בְּשָׂרֵי מַעֲצָמוֹתֵי

הַסִּיר הִתֵּז — מִהַר הִבֵּה אֶת נִשְׁקֵי !

סיטן

אֲדוֹן ! לֹא נְחוּץ הַדְּבָר עֲדָנָה !

מקבט

אֲבָל אֲנִכִי הַחֲלִץ חֲפָצָתִי .

הֲרֵבנו שְׁלוּחַ סוּסִים בְּכֹל גְּבוּלֵי ,

שׁוֹטְטֵנוּ בְּאֲרָץ מִי מִמְּגוֹר יַדְבָּר

עַל עֵץ וְתִקְהָה — מִהַרוּ אֶת נִשְׁקֵי !

הֲרֹפֵא ! מַה שְׁלוּם רַעֲיָתִי הַחוּקָה ?

הרופא

מִדְּבַר אֵינְנָה בַּה חוֹלָה כְּמוֹ חַתָּה .
מִחֲזוּיֹנֹת אֲשֶׁר יִגְלוּ מִנוֹחָתָה .

מקבט

עֲתָה רָפֵא נָא לָהּ! הֲאֵף קִצְרָה יָדָךְ
מִרְפֵּא שְׂבַר רוּחַ וּמִגְנַת לֵב ?
מִהֲגַה כְּאֵב נִעְפֵּר מִנְפֶּשׁ נִעְנָה .
וּסְרָה מֵעֲלִיָּה רוּחַ הָרָעָה ?
מִהַחֲלֵק בְּמִיחַ כְּתֹכֶת קַעֲקַע אֲשֶׁר
בְּצִפּוֹרָן שְׁמִיר עַל הַמוֹחַ חֲרוּשָׁה
הָאֵין עֲצָה לְפִתּוֹחַ הַחֲרָצְבוֹת
אֲשֶׁר אֶת הַלֵּב יִדְחֲצוּ וְרוּחַ לוֹ ?

הרופא

מִדְּבַר! בְּכֹאֲלָה חֲכַמַת הָרופֵא תִתְּבַלַּע .
וְרַק הַחוֹלָה לְבַדּוֹ יוּכַל הוֹשִׁיעַ לוֹ .

מקבט

אִם בֵּן אֵיפֹה כְּמוֹ דָּוָה זָרָה תִזְרָה
מִלְּאֲכַת יָדָךְ . לִי לֹא תִסְכֵּן וְלֹא תוֹעִיר .

אל המשרת

בֹּא! הִגְרַנִּי נִשְׁקִי! מִמֵּי הַגִּישָׁה!

בחגרו הנשק

— אֲתָה סִיטֵן שְׁלַחָה — הָרופֵא! שׁוּעִי
עֲזוּבוּנִי — חִישׁ מִהֵר אֵל תִּתְּמַהֲמָה! — *
הָרופֵא הַטּוֹב! לוֹ מַחֲדַת אֲרִיץ
מִמְּדַקֶּת יָדַי עֲתָה מִצּוֹא יְכוּלָּת .
לְנִקּוֹת אֶת דָּמָה מִרְבַּת חֲלָאֲתָה .
לְהַעֲלוֹת לָהּ אַרוּכָה וְשָׁבָה לְאִיתָנָה .

* מדבר בדלוג לסיטן ולרופא ולסיטן ולרופא
כאדם בהול ובעל מחשבות .

בִּי אִזּוּ בְּקָהֶל אֹזְהָ נִפְלְאוֹתֶיךָ .
וְהִד הָרִים אָעִירָה בְּתִהְיוֹתֶיךָ —
מָה הֵמָּה הַסְּמִים מִרִּיקֵי מַעִים
אֲשֶׁר יוּכְלוּ לְהַרְיֵק הַבְּרִיטִים הָאֵל ? *
הַגִּד ! הֲלֹא שָׁמַעְתָּ מֵהֶם דְּבַר ?

הרופא

כֵּן גְּבִירִי . הִתְאַוְרָךְ לַמְּרַחֵמָה .
הוּא גָּלָה אֶת אֲזִנֵּי לְשִׁמּוֹעַ מֵהֶם .

מקבט

יִקְרְבוּ הֵם , אֲנִי מְקוּמִי לֹא אָנִיחָ .
עַד יַעַר בִּירְנִם דְּדוֹנִיזֵינִן יִגִּיחַ .

הרופא (בס"ע)

בְּבִשְׂרֵי בִּי אֶתְמַלְטָה מִי יִתְנַנִּי .
אִזּוּ כָּל הוֹן יִקָּר לְשׁוֹב לֹא יִמְנִי !

מקבט

הַמְּבַצֵּר הַזֶּה הוּא לְכָד מְצוּר יִשְׁחַק !
יִחְנוּ הֵם פֹּה עַד רָעַב וְדָבַר יֵאָכְלֶם .
דוּלֵא הַבּוֹגְדִים שְׁעַמְדוּ לְיַמִּינִם .

בִּי עֲתָה הִתְרַאֲנוּ אִתָּם פְּגִים
וּבַחֲזוֹק יָד כְּלָה לְאֶרְצָמוֹ גְּרִשְׁנוֹם . (אחרי הדלת נשמע קול יללה)
מָה קוֹד הַהוֹמְיָה הַלְּזָה בְּאֲזִנֵּי ?

סיטן

קוֹל יִלְלַת נָשִׁים אֲנִכִּי שׁוֹמַע ! (סיטן ממהר לצאת עם הרופא)

מקבט (בהשארו לבדו)

עֲתָה כָּל פֶּחַד נִפְשֵׁי לֹא יִדְעָה ,
לְפָנִים יִקְוֶל יִנְשׁוּף אֶחְזוֹתֵנִי זֹעָה .

* הפעל הריק נופל על הכלי כמו וכליו יריקו ועל הכנוס בו כמו אריק חרבי , שמן תורק , ויש בזה ג"כ כוונה כפולה כמו במלת אשכנזית , אבס'הרען , היינו להריק הבריטים מן הארץ או להריק מעיהם .

שְׁעַרְתָּ רֵאשִׁי סְמֶרָה מִחִיל וּבְעֵתָהּ ,
כִּמּוֹ נִשְׁמַת רוּחַ חַיִּים בְּסֵ הָיְתָה —
עָתָה אַחֲרָת הִיא עוֹד לֹא זָחַקְתִּי ,
אָמַשׁ עִם שָׂדִים וּשְׁעִירִים אֲכַלְתִּי ,
מִפְחָדִים וְאִימִים אֶת כְּרָשִׁי הִשְׁבַּעְתִּי ,
וּלְבַדְהוּת צִדְמֹת אֶקְרָא מוֹדְעֵתִי .

לסימן אשר שב

מָה הָיָה הַדָּבָר ?

סימן

הַמְלִכָּה מֵתָה !

(מקבט אחרי השקטה זבה)

אֵךְ אִם לֹו בַּפֶּעַם אַחֲרָת גִּוְעָה !
עוֹד עַת בֹּא עַת בְּשׁוֹרָה כּוֹזֵאת לְהַתְּבַשֵּׁר !

אחר התהלכו תפוש ברעיוניו

בְּקָר , בְּקָר , וְעוֹד בְּקָר מִתְנַהֵל לְאֵט
מִיּוֹם אֵךְ יוֹם בְּצַעְדוֹ צַעְדוֹ הַקְּצָרִים ,
עַד אָפֶס רַגְעֵי טְפָחוֹת יְמֵי חַיָּוִי ,
וְיְמֵי אֶתְמוֹד יְמִינוֹ אֶת כָּל אָדָם
בְּצֵאֵן לְשַׁחַת בְּלִי אַחֲרֵיהֶם וּמְשׁוֹכֵי !
וְהִנֵּה גִדְעָבָת גַּר קַט וְעוֹד אֵינְךָ !
מָה הַחַיִּים ? הֲלֹא אֵךְ בְּצַל עוֹבֵר !
כְּמַפְלִיא לְעִשׂוֹת עַת מְצַעַר מִתְדַהֵלָה ,
בְּמִקּוֹם רוֹאִים בְּתַבָּל רְקוֹד הַגְּבִיָּה ;
וְאַחַר גִּעְעָם מְקוֹמוֹ לֹא יִכְרַנּוּ ,
חֶמֶק עֵבֶר אֵין קוֹד וְאֵין קָשֶׁב מְנוּ ,
וּכְמִשָּׁל בְּפִי כְּסוּד מְלֹא דְבָרֵי תְהוּ ,
גִּעְוֹר וְרִיק וּכְמוֹ אֵין כְּמוֹהוּ .

מחזה ששי

הקודמים, ציר.

מקבט

בְּפִיךָ יֵשׁ מְלִים חַיִּשׁ מֵהַר דְּבַרְהָ !

הציר

אָדוֹן ! — חָפְצִי לְהַגִּיד לְךָ אֲשֶׁר חֲזִיתִי ,
אֲבָל לֹא יָדַעְתִּי אֵיכָכָה .

מקבט

טוֹב ! הַגֵּד !

הציר

בְּעַמְדִי עַל הַמְצַפָּה עַל רֹאשׁ הַגְּבֻעָה ,
וְאִשָּׁא עֵינַי וְאֲשַׁקֶּיף בִּירְגֻמָּה ,
וְהִנֵּה רֵאָה זֶה פָּקֵא קְרֹאוֹת דְּמִיתִי ,
כְּמוֹ הַיַּעַר יְמוּשׁ מִמְּקוֹם עֲמַדְתּוֹ .

מקבט (אוחז בו בחרי אף)

שָׁקֵר אַתָּה דוֹבֵר מְכֻזָּב וּמְרַע !

הציר

אָדוֹן ! כָּד וְעַם אַפָּךָ תִּשְׁפֹּן עָלַי
אִם שָׁקֵר מְלִי , לֹא יִבְצֵר מִמֶּךָ
קְרֹאוֹת אוֹתוֹ הוֹקֵה וְקָרֵב בְּעֵינַיִךְ ,
אֲמָנָם בְּדַבְּרֵי בֶן הוּא יַעַר הוֹקֵה !

מקבט

דַּע לָךְ אָדָם ! כִּי אִם כְּזָב דְּבַרְתָּ ,
עַל הָעֵץ הַקְּרוֹב חַיִּים תִּתְּלָה ,
עַד אֲשֶׁר עֲצֻמָּה תִּקַּח מִנִּי כָּפֵן .
וְאִם דְּבַרְךָ בְּפִיךָ אָמַת , אַחַת הִיא לִי
אִם אַתָּה כְּדַבֵּר תוֹה לִי תַעֲשֶׂה .
— כְּסִלִּי יִחַל לְהַתְּנַדֵּד , רוּחִי סָרָה .
אִירָא אֶת תַּרְמִית הָעֲזֹאזֵל אֲשֶׁר
כָּרֵב וְלֵב אָמַת וְכֻזָּב בְּאַחַת וְדַבֵּר —

הלא זה ה'י דברו: אל תירא רע
עד יער בירנם לדוגזינן יגית!
ועתה הן יער יבא דוגזיננה!
אם כדבריו פן הוא, אף שוא שבת פה,
אף מנוסה לא תסכן, לא תועיל לנו,
הפעם נפשי באור שמש בחלה,
לו אתי אוכל לעשות בתכל כלה!
הריעו בחצוצרה: סערה תבקע!
רעם ברגז קולך הריע רע!
בואי מהפכה: אם בא קץ ימינו
אזי נפלה נא והנשק בידנו. (הולך)
מונח לפני המבצר, ולפני המונח בנין, מרחוק נראה מישור.
מחזה שביעי

מלקולם, זיורד, בן זיורד, מקדוף, רוסא אנגוס לנוקס
אנשי הצבא, כלם יגוהו קדימה ונושאים השוכות מעל לראשם
מלקולם
הפעם עד מחוז הפצנו קרבנו —
השליכו מכם השלטים הירזקים
והראו עז ידיכם באשר נאווה לכם: —
אתה דוד יקיר תאסור המלחמה,
ובנה הנקבד יעמוד לימינה —
ואני והעוזו תיקר הלזה (מראה על מקדוף)
נעשה את היותר בפני עצתנו. (אנשי הצבא משליכים השוכות)

זיורד

אבקשה טוב לך: הנני הולך ביום.
ואם נמצא האויב עוד בטרם אמש,
עד מחנה גבתה תזרח השמש.

מקדוף

תקעו בחצוצרות בכל מאמצי כח.
קראו בגרון בחזקה לקטוע ולרצוח. (תרועת מלחמה)

מחזה שמיני

מקבט אחרי כן זיורד הצעיר

מקבט

הן פה רתק אנכי על עמדותי ;
כד מפלט ומנום אבד ממני .
ובמו דוב מרדף על נפשי אעמודה :
מי הוא זה אשר אשה לא יקדתי !
רק אותו יראתי אפס זולתי .
זיורד הצעיר (עולה)
מה שמך ?

מקבט

שמענו ורגז תחתיה !

זיורד הצעיר

מפני שמך לא אחתה, אם גם בשם
אחד השכיני בשאור תחתית תכונה .

מקבט

שמי מקבט .

זיורד הצעיר

שם נתעב ונאלח ממנו !
גם השמן לא יוכל יקבנו .

מקבט

אף לא שם איום וגורא ממנו !

זיורד הצעיר

כזב ידבר פיך עריץ בליעל !
ובמו חרבי אזכיה בך ונקבבת (ינוספו חרבותם זיורד נוסל)

מקבט

ילוד אשה אתה יצאת מרחם !
לא קאיש במוך אתי דהלחם ,
מחרבות פאלה נצח לא ארעה .
אשר את מגיפיהן אשה יקדה : (הולך, המלחמה תמשך עוד)

מחזה תשיעי

מקדוף (עולה)

דָרָךְ שָׁם הַשְׂאוֹן . — הַתְרָאָה עֲרִיץ !
אִם יָד אַחַר לֹא יָדִי תַפְיִלָּךְ
אִז רִחוּת אֲשֶׁתִּי וּבְנֵי יַמְרִוּנִי .
לֹא אוֹבֵד שְׁלוֹף חֲרָבִי נֶגֶד הַקְרָנִים .
אֲשֶׁר גִּשְׁבְּרוּ לְהַרִיק חֶרֶב וְהַנִּית .
הֲלֹא זֶה הוּא מִקְבֵּשׁ הָעוֹמֵד שָׁמָּה —
אִם אֵין אִז חֲרָבִי אֵל תַּעֲרָה רִיקָם אָשִׁיב .
אֲמַנָּם בֵּן הוּא אֵף זֶה הִנֵּה הִנְהוּ --
הַהֲמוֹן הָרֵב וְהַחֲמִץ יְגִידוּ
כִּי אִישׁ לָחֵם מְאוֹד נֶעֱרָה נִמְצָא שָׁמָּה .
דו יִקְרָה לְפָנָי ! יוֹתֵר לֹא אֲחַפּוּץ . (הולך)

המחזה העשירי

זיורד ומלקולם עולים

זיורד

קִרְבַּ הִנֵּה בֵּן מְלֶךְ — הָאֲרָמוֹן גִּדְּבָד .
צְבָאוֹת הָעֲרִיץ בָּבֶר נְסוּגוּ אַחֲזֹר ;
שָׁרִינוּ יְעוֹפְפוּ חֲרִבוֹתֶם בְּאֲמִץ לֵב .
עוֹד מַעֲט וְעַם ד' גַּעֲשֵׂה הַיּוֹם הַזֶּה !

מלקולם

גִּדְּחָמִים אֲנַחְנוּ אֶת אוֹיְבֵים , אֲשֶׁר
מִהֲלוֹמוֹתֶם עַל פְּנֵינוּ יַעֲבֹרוּ !

זיורד

בּוֹאָה אַחֲרַי וְאוֹבִיקָה הַמְבַצְרָה : (הולכים)

מחזה האחד עשר

מקבש ועוד מעט מקדוף

מקבש

עַל מָה קְרוּמֵי הַסֶּכֶל אֲתַמְשֵׁךְ
וְעַל חֲרָבִי כְּמוֹהוּ קְמוֹת אֲפוּלָה ?

לא לא ! כל עוד אֶרְאֶה חַיִּים סְבִיבוֹתַי ,
אֲמַצָּא לָהּ עֵבֹרָה מִזֹּאת נִבְחַרְתָּ .

כהפנותו ללכת והנה מקדוף בא

מקדוף

עֵמוֹד עַד עֲמֻדָה כָּלֵב בְּלִיעַד !

מקבט

אֶתָּה הָאֶחָד אֲשֶׁר אִם מִפְּנֵי —

סוּר לָךְ ! רַבַּת עֲשׂוּקָה נִפְשִׁי בְּדַמָּה .

מקדוף

בְּלִשׁוֹנִי אֵין מְלָה , חֲרִבִי תַעֲנֶנָּה —

מָרַע ! אִישׁ דָּמִים ! רַעְתָּה מִי יִמְלֵל ! (מנופפים חרבותם ואין גובר)

מקבט (עומד מהלחם)

דַּתְהוּ וְהִבֵּל תִּיגַע הַפָּעַם :

נִקַּל לָךְ לְבַתֵּר הַרוּחַ בְּחִרְבָּךְ ,

מֵאֲשֶׁר אַתְּ דָּמִי מִקְבֵּט תִּפְסֵל אֶרְצָה !

הִנֵּה חֲרִבָּךְ עַד קִדְקֹד בֵּן פְּצוּעַ ;

קָסַם עַל הַנֶּפֶשׁ הַשׁוֹכֶנֶת בִּי .

אֲשֶׁר לֹא תָשׁוּב מִפְּנֵי כָּל יְלוּד אִשָּׁה .

מקדוף

לִכֵּן עָתָה חוּר וְגוּחַ בְּקִסְמֶיךָ ,

וְשֹׂאֵד אֶת הָעֲזָאוֹל אֲשֶׁר מֵאֹז

לְעַבְדוֹ , אֶקְוֶה הַתְּמַכְרֵת , וְיִגְדָּךְ ,

כִּי מִקְדוּף בְּלֹא עֵת מִבְּטָן אִם נִחַתָּךְ .

מקבט

אֲרוּרָה הַלְשׁוֹן זֹאת תִּגְדִּינִי !

מִיֵּטֵב כִּחַ יְדֵי פְשׁוּד הַכְּשׁוּלָה !

אֲרוּר הַבּוֹטֵחַ בְּחַזְוֵנִי תַעֲתוּעִים ,

הַמְהַתְּלִים בְּנוֹ בְּתַרְמִיתָם בְּדָב וְלֵב ,

לְאֲזוּנֵינוּ מוֹצֵא שְׁפָתֵיהֶם יִשְׁמֹרוּ ,

וְתוֹחַתְתָנוּ לֹאֵל וְלֹאֶפֶס יִשְׁימוּ !

— אִין אַת נַפְשִׁי לְהַלְחֵם אוֹתְךָ .

מקדוף

אִם בֶּן הַנֶּתֶן בְּיַדִּי רַךְ הַלֵּבֵב ,
וְחַיָּה , לְהִיּוֹת לְמִשְׁלַע עִם וּלְרֵאוֹה בְּךָ .
בְּפִרְיֵץ חַיּוֹת יִקָּר מֵאַרְצֵי מִרְחָק
בֶּן אֶת תְּבִנְיֹתֶךָ נִשְׂא בְּקֶרֶב חַיּוֹת ,
תַּחֲתֵיו רָשׁוּם : פֹּה יִרְאֶה הַעֲרִיץ !

מקבט

לֹא הִפְצֵיתִי לְכַרְוֵעַ בְּרַךְ לִפְנֵי
הַנַּעַר מְלֻקֹּסִים , דְּלִלְחֹן עֵפֶר רְגָלָיו ,
וְלִהְיוֹת מִמֶּרְהָ אֶל קִדְלַת הַמִּנְכָּם .
אִם יַעַר בִּירְגָם לְדוּגְזֵינָן הַגִּיחַ .
וְאוֹתְךָ אִישׁ רִיבִי אֵשָׁה לֹא יִקְדָּה ,
בְּכָל זֹאת אֶעִיר אֶת שְׂאֲרֵי־תְּבוֹתֶיךָ !
פֹּה אוֹחֶזֶה אֶת הַצֵּנֶה לִפְנֵי חַיִּי ,
הַתְּנַפֵּל עָלַי , וְנִפְּזֹל אוֹ אִפְּזֹלָה ,
וְאֲשֶׁר רֵאשׁוֹן יִקְרָא דִּי וְדִמָּה שְׂאוֹלָה ! (יורדים ירוד והלחם)

מחזה שנים עשר

יתקע בשופר לשוב מהלחם

מלקולם , זיורד , רוסא , אנגוס לנוקס אנשי הצבא

מלקולם

מִי יִרְאֵנִי עוֹדֵם חַיִּים אֶת שְׂרִי

הַחַיִּילִים הַיְקָרִים אֲשֶׁר נִפְקְדוּ !

זיורד

בֶּן מֶקֶדָּה ! גַּם בְּמִנְצָחִים תֵּאבֵל חֶרֶב ,
וּכְפִי רֵאוֹת עֵינַי לֹא רְבִינוּ בְּמַחֲזִיר
הַיּוֹם הַגָּדוֹל יוֹם יֵשַׁע הַקָּדוֹה .

מלקולם

מִקְדוּף וּבְנֵה הַיְקָר נִפְקְדוּ .

רוסא

בְּנֶדֶךְ בְּמוֹ אִישׁ מְלַחְמוֹת הָעִיר קִנְיָה
וּבְמַעַט שְׁהִרְאָה אֲמִץ לְבוֹ בְּיוֹם קָרֵב .
וְהִנֵּה נֶפֶשׁ וַיָּמַת מוֹת גְּבוּרִים .

זיורד

הָאֲמָנָם מַת ?

רוסא

מִשְׁדָּה קָמַד כְּבָר הִנֵּה .
אֵל נָא כְּפֹ עָרְבוּ אֶת מְכַאֲבֵךְ תַּעֲרִיף .
כִּי אִזּוּ הִלָּא כִּים יִגְדֵל לֹא יַחְקֵר .

זיורד

הַמַּעֲבָר פָּנָיו נִמְצָא הַפְּצָע ?

רוסא

הֵן . וְאֵף אֲמָנָם עַל הַמַּצָּח בֵּין עֵינָיו .

זיורד

אִם כֵּן אֵיפֹה בְּחִיר אֱלֹהִים הִנְהוּ !
אֲדוּ מִשְׁעֵרוֹת רֹאשֵׁי רְבֹו בְּנֵי .
כִּי עָתָה מוֹת טוֹב אֲשֶׁר יָפֹה יוֹתֵר
מִמוֹתוֹ . לְאִישׁ אִישׁ מֵהֶם לֹא אוֹיְתִי .
וּבְכֵן כְּבָר נִסְפָד לְמַדִּי .

מלקולם

מְסַפֵּד גְּדוֹל

וְרַב מְזֶה לֹו נֶאֱוָה אוֹתוֹ לֹו אֲעִשֶׂה .

זיורד

הַרְבּוֹת כְּבוֹד לֹא טוֹב , זֹאת תִּהְיֶה
כִּי הָעֵרָה אֶת נַפְשׁוֹ עַל מְרוֹמֵי שְׂדֵה
לְ עֵדְיוֹן יְהִי סִתְרוֹ ! — רָאָה זֶה גִּיד חֲדָשׁ בָּא .

המחזה האחרון

הקודמים מקדוּף בא בנשק מקבט ונזרו

מקדוּף

אֲשֶׁרִיָּה מְקָה , זֶה הִנֵּה הִנֵּה !

הַעֲרִיץ הוֹמֵר וּשְׁלָלוֹ לְפָנֶיךָ .
הַעֵת שָׁבָה לְהִיּוֹת עֵת דְּרוֹר בְּמִלְפָּנֶיךָ !
מוֹכֶתֶר אֶרְאֶךָ מַחֲזִירִים וּסְגָנִים ;
בְּרַבְתִּי אֶתְּךָ יִרְחָשׁוּ לְבוֹתֶם ,
וּבְמֹו קֹלִי יִתְבוֹקֵד קוֹל עֲנוֹתֶם .
יְחִי מִקֶּדֶף שׁוֹמְלָנָד !

כלם

מִקֶּדֶף שׁוֹמְלָנָד יְחִי ! (קול חצוצרות)

מלקולם

לֹא אֶאְחָר לְשֵׁלֶם לְאִישׁ אִישׁ מִמֵּאֲהָבֵי
בְּעַל תְּגִמּוּדוֹהֵי . שׁוֹעִים וְדוֹדִים יִקְרִים
מֵהַיּוֹם וְמֵעַלָּה גְּשִׁיאוֹם הַנֶּכֶם .
הַרְאִשׁוֹנִים אֲשֶׁר בְּשֵׁם זֶה נִעְטְרוּ —
וְרֵאשִׁית פֹּעֵל מְמִשְׁקֵת יְדֵי תַהֲוָה ,
דִּהְשִׁיב אֶת הַגּוֹלִים אֲשֶׁר מֵעַצֵּר
הָעַה וְרוּחַ עֲרִיצִים לְנַפְשָׁם גָּסוּ ,
וּלְיִסֵּר אֶת הַפּוֹשְׁעִים אֲשֶׁר עֲזָרוּ
אֲחֵרֵי הַמְרֵצָה אֲשֶׁר בָּא יוֹמוֹ .
וְאֲחֵרֵי הַעֵיתוֹ מוֹקֵדֵת הַתְּפִתָּה
אֲשֶׁר יֹאמֵר בִּי שְׁלַחָה יָד בְּנַפְשָׁה ,
וְאֲשֶׁר קָעִשׂוֹת עוֹד , נִגְמֹור בְּחֶסֶד עֲלִיּוֹן
בְּמִדָּה וְקֶצֶב דָּבָר דָּבָר בְּמוֹעֵדוֹ .
וּבִכֵּן רַב תְּדוֹת לָכֶם אֲשֶׁלְמָה
עַל בִּי נִאֲמָנִי רוּחַ לְאֶרְצְכֶם אֲתִמָּה ,
דְּיוֹם שְׁיַעֲטְרוּ לִי בְּסִקּוֹנָה תִכְבְּדוּנִי ,
וּבְשִׁמְחָה אֶת פְּנִיכֶם בְּדִכְּכֶם תִּחְדוּנִי .

תם

לוח תיקון השעיות

המספר בציון כזה (מורה על הצד ובלא ציון על השורה

5, 20 שהיו. 6, 28, מלכות. 9, 7, פנתו. 10, 7, התלמידים.

11, 15, איפה 12, 19, נשים. 13, 5, שוחים. 11, בפרץ, 12 פר

27, בן, 28 ודתמה. 14, 1, אחרימו. 6, שרי. 7, ובנקו, 13, ובפנד.

15, 7, ופצומה. 16, 28, המכשפה, 29, בדרכי. 17, כיום. 19, .

14, כזאת. 20, 8, ובנקו, 16, ונישא. 18, בנים, 14 פליאה. 21, .

21, קץ צ"ל אחר מלת גרים. 27, ברה, 22, 4, כבודו, 23

2, תיחל. 24, 7, פניו. 25, 21, הצירים. 20, בקניניו. 26, 1 תורת

24, תבואתי, 26, תשאל. 27, 3, לכסאי. 28, 5, צופיה, 11, תחמוד

16, כה. 29, 2, כחד, 9, בטעות נתנו פה אותיות קטנות. 24

מפלישי, 31, 23, מעבדנו, 27, ידנו, 32, 26, יבצע, 34, 24, ושכורת.

35, 2, לתפוש, 7, כמרים, 23, טפחים. 37, 13, בהגיגי תבער .

38, 21, הנעימה, 27, השה. 39, 14, לפוקה. 28, הבה, 39, בקה.

תתפש. 40, 3, תעתעי, 7, כמוד (21, דבר, 29, בוטה. 41, 4

תשמע, 17, בו. 42, 5, כה. 43, 5, באזני, 44, 14, בן, 25, בי. 45

8, תבל, 19, לפתע, 27, כזאת. 46, 11, בסבת, 47, 25, בא. 29

קומך. 48, 25, כזאת, 31, 2, בביתנו. 53, 31, כלנו.

55, 2, בעזני, 57, 15, השב, בטוב, 59, לכחש, 21, תבל, 60, .

24, בי, 62, 13, בעד, 24, בן, 29, פמוני, כמיכם. 30, שנאנוהו .

65, 4, כמה, 9, תמיד, 66, בקתה, 12, בן, 67, תבל, 68, 7, בו.

21, כלם, 71, 2, אבי, 4, תהלה, 12, תכל, 72, 2, במ, 76, פה.

73, 2, בכס, 75, 29, מבבירי, 77, 5, וארוכה. 79, 13, כה, 15.

ירצה. 80, 7, כלות. 81, 15, במועצתכן. 16, וככה. 22

בעשותכן. 84, 23, פיון. 89, 16, המבוכה. 90, 1, שמוהו. 92

26, רעה. 94, 11, צעפוי, 19, בדי, 20, שאתך. 95, 13, תרגו .

102, 5, פי, 14, רמו, 104, 24, פלד, 105, תוכלי. 109, 16, ברור. 112, .

20- התו, 114, 17, יאכלם. 117, 21, ובנד, 120, 16, קדקד, 18, פל

דראהאביטשער

צייטונג

דיעזעס בלאַטט ערשיינט אין לייכטער דייטשער
שפראַכע אונד העברעאישער שריפֿט, בעשפּריכט
פּאָליטיק, וועלמנייאַגקייטען, ווידמעט אַבער אינסבעזאָנ-
דערע זיינע אויפֿמערקזאַמקייט יידישען אינטערעסען,
דאַהער דאַסזעלבע אַלס טרייעס אָרגאַן פֿיר דאַז
יודענטהום אויפֿריכטיג אַנצועמפֿעהלען איז, דאַדער
העראויסגעבער אונד רעדאַקטער דיעזעס בלאַטטעס
הערר א. ה. זופניק, זיך אייפֿרוגסט בעשמרעכט, פֿיר
יידישע אַנגעלעגענהייטען ענערגיש איינצו-
שמעהען. — פֿאַם 1 יאַנער 1884 ווירד אויך איינע
הוספה בלשון הקודש צו דיעזער צייטשריפֿט
ערשיינען.

פּראָנומעראַציאָנס-פּרייזע :

1 fl. 30 פֿיערטעליאַהריג

2 fl. 50 האַלבליאַהריג

4 fl. 50 kr. גאַנצליאַהריג

בריעפֿע אונד געלדזענדונגען זינד צו ריכטען :

Redaction

der „DROHOBYCZER ZEITUNG“

DROHOBYCZ, Galizien.

B

544.

544